NEBUNUL ALB

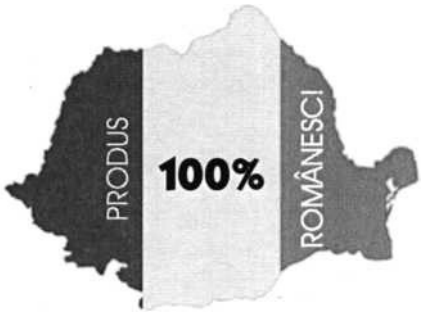

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCENCE-F1CT1ON # HORROR # HEROIC-FANTASY # FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

#97

Allex Trușcă
NEBUNUL ALB

© 2019, Alexandru Trușcă
© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TRUȘCĂ, ALLEX
Nebunul alb / Allex Trușcă. - București: Pavcon, 2019
ISBN 978-606-9057-03-2

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Imaginea copertei: **Alexander Zudor**
Foto copertă de: **Cosmina Conțu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-03-2

NEBUNUL ALB

Editura **PAVCON**
București, România, 2019

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:

#	1 Extra Terrestrial	#	38BSA - Aura Luck

TREZIREA

I

Era puțin înainte de momentul apusului, când Erin ajunse în locul acela care îi obseda gândurile de atâta amar de timp. Își amintea și acum șocul din ziua în care împlinise cincisprezece ani și descoperise acel luminiș, cu tovarășii săi de joacă. Fugiseră de acasă, furând ceva băutură si mâncare, dornici să se scalde în râu într-un loc în care să nu-i deranjeze nimeni. Când ajunseseră în acel colț al râului, Erin simțise că locul era important pentru el, deși nu îl mai văzuse niciodată până atunci. îi erau cumva cunoscute zgomotul apei curgând nervos printre pietre, curburile malului ros de trecerea timpului, mirosul de mușchi năpădind trunchiurile de copaci, lumina soarelui strălucind printre crengile care formau o boltă ca dintr-o sală de bal. Și, mai presus de toate, îi era familiară statuia acelui înger cu aripile întredeschise, curbate, de parcă ar fi purtat pe ele toate greutățile lumii, ținând o sabie în mână, cu vârful îndreptat spre pământ. Privirea tristă a acestuia îi stăruise în minte, dăruindu-i multe nopți albe. în visele sale, uneori i se păruse că din ochii scobiți în piatră curg lacrimi, iar fața cioplită se schimonosește

într-un strigăt de ajutor. Alteori simțise că sub stratul de rocă auzea bătăile regulate ale unei inimi care se încăpățâna să pompeze sânge cald spre muchiile șlefuite de ploi și vânt. în mai toate reveriile bântuite de statuie, deslușise un soi de legătură inexplicabilă între el și înger, despre care multă vreme nu discutase cu nimeni. Se temea să nu fie considerat nebun.

Trecuseră ani de atunci. Crescuse, vocea i se îngroșase, devenise bărbat în ochii lumii închise în care trăia și, potrivit obiceiului, avusese posibilitatea să-și aleagă destinul. Fusese prima sa alegere cu adevărat importantă. Avea să renunțe la viața simplă de la țară, despre care știuse din- totdeauna că nu i se potrivea, pentru a merge în Cetate, să studieze. își dezamăgise tatăl, care considerase mereu că studiul e o îndeletnicire a călugărilor, nu a țăranilor liberi. I se rupsese sufletul când părintele său îi ceruse, cu lacrimi în ochi, să rămână acasă, să devină un fermier priceput ca el, dar pur și simplu nu se putuse împăca cu această dorință. Sperase dintotdeauna că îl așteaptă un destin mai mare decât al unui simplu lucrător al pământului.

își dorise de mic să exploreze toate locurile despre care auzise vorbindu-se și visase să construiască o fortăreață »

J

a lui, din care să cucerească apoi întreaga lume, așa cum și-o imaginase un copil neștiutor. Rememora de multe ori, acum râzând, suferințele prin care trecuse în dorința lui măreață. își amintea cum petrecuse zile întregi la pes-

Nebunul alb cuit, uitat pe malul unei bălți, sperând să strângă pește pentru constructorii cetății. încercase să întindă capcane pentru păsări, dar norocul îl ocolise. Adunase vreascuri din pădurea învecinată, pentru a construi zidul de protecție, dar, în iama ce venise, tatăl lui pusese lemnele pe foc, arzând împreună de ele și

Allex Trușcă

visurile lui.

Viața în Cetate îl schimbase și îi deschisese ochii. Pașii îi aduseseră în cale un vechi soldat al regelui, care îl învățase să călărească și să țină în mână o sabie, în schimbul bucuriei de a avea un partener de discuții. Descoperise tainele scrisului și cititului și îi plăcea să piardă nopțile în Marea Bibliotecă, loc pe care îl simțea ca pe a doua sa casă. Rămăsese cu gura căscată când pășise pentru prima dată în acea clădire. Nu își imaginase niciodată asemenea construcție, cu boite atât de înalte încât, în unele locuri, nici măcar nu se vedea tavanul. Lungi coridoare, cu rafturi pe care se depuseseră straturi de praf netulburate de ani de zile, se întindeau cât vedeai cu ochii. Din când în când, câte o pereche de pași ai vreunui bibliotecar sau învățăcel ca el erau singurele zgomote care reușeau să tulbure liniștea abisală care dăinuia dincolo de ușile mari de » ♦
lemn cu inserții metalice, într-o limbă pe care nu o înțelegea. Făclii ce aruncau umbre stranii erau sprijinite doar pe pereții de la intrare, în sala de lectură, iar în rest, totul se cufunda într-un întuneric adânc, tainic, purtător de secrete. Erin auzise zvonuri că nimeni nu cunoștea tot ce ascundea Biblioteca si dăduse crezare acelor vorbe. Vă- zuse, mut de uimire, miile de cărți, tomuri, pergamente, scrise pe bucăți de piele sau de hârtii îngălbenite, unele

cu litere înșirate de o mână de caligraf priceput, altele cu
slove mari și grosolane, imagini în culorii vii, altele aproape șterse de patina timpului. Despre unele cărți, bibliotecarii îi spuseseră că se află acolo de la facerea lumii, despre altele auzise chiar că erau scrise de îngeri.

Acum se întorsese. Plecase din Cetate într-o zi ploioasă. Prima ploaie pe care o văzuse de aproape un an, parcă venită să-i spele sufletul de păcate și de

gândurile despre Zaira, femeia care îi umplea inima de dorințe și furnicături pe care nu le mai întâlnise până acum și despre care cărțile din bibliotecă nu îl învățaseră nimic. Ea fusese sin- * *
gura persoană căreia îi povestise despre locul din copilărie, despre visele cu statuia aproape vie. Și nu-1 considerase deloc nebun, așa cum se temuse. îl privise cu ochii ei mari, ce străluceau ca rouă în lumina soarelui de dimineață, în timp ce degetele lor se căutau. De cele mai multe ori, ea nu-i spunea nimic, dar zâmbetul care-i dezgolea dinții mici și albi, felul cum își mușca buza de jos ca să-i dea mai multă roșeață, mâna cu care își împletea șuvițele nărăvașe, păreau să spună mai multe povești decât toate tratatele si manualele sau istoriile de la facerea »
lumii la un loc. Doar stropii reci și amintirea statuii de care se apropia cu fiecare pas al calului său izgoniseră imaginea femeii cu păr lung, în rochie neagră, despre care se gândea dacă să le povestească părinților.

Ajunse acasă, îi îmbrățișă pe cei dragi, le povesti verzi și uscate, dar gândurile lui nu erau cu ei, în jurul mesei la care se adunaseră. *Trebuie să ajung acolo cât mai repede. Nu știu de ce, dar ceva mă cheamă în acea direcție... Dintot-*

Nebunul alb *deauna m-a chemat acel loc. Nu m-a lăsat niciodată să-l uit, nu m-a lăsat niciodată să plec cu adevărat... Deși am fost la multe zile distanță, el a fost în sufletul meu, în visele mele. Ani de zile m-am întrebat de unde îl știu, când l-am văzut prima oară?... Chiar dacă mi-arfi ușor să spun că în ziua în care am împlinit 15 ani, în adâncul sufletului meu știu că nu e adevărat. Dar cum e posibil?*

Allex Trușcă

Nici nu terminase bine de mâncat, că sărise pe cal și gonise de parcă o ceată de demoni se afla pe urmele sale. Văzuse cu coada ochiului privirile dezaprobatoare ale părinților și își propusese ca mai târziu să găsească o minciună liniștitoare pentru plecarea sa grăbită. Insă nu era o prioritate în acel moment. Ajunse. *Apusul... e așa cum îl știu din prima zi! Soarele, printre aceiași copaci... apa, iarba, statuia... Nimic nu s-a schimbat aici de când am plecat... sau poate, de când l-am văzut prima oară, sau de când..."* Nu apucă să-și termine gândurile.

Simți că e urmărit, o privire care îl ardea ca o torță, apărută din senin lângă el. Dar nu avea cum, nu mai era nimeni acolo, era singur. *Doar eu și statuia!* Pe piele îi apărură broboane reci ca de ploaie, fumicându-1 în timp ce se deplasau în direcții doar de ele știute. își îndepărtă o șuviță de păr care îi incomoda vederea și căută din ochi motivul pentru care plecase în grabă de acasă. Bineînțeles că era acolo, nici n-ar fi putut să nu fie. îl aștepta neclintită, în mijlocul bălăriilor care începuseră să o cucerească. Aripile îi erau brăzdate de crăpături, din una dintre ele ieșise tulburată o furnică, iar sabia era cuprinsă de rugii care crescuseră în voie. Atinse cu piciorul ceva solid, care scoase un sunet metalic. Probabil, demult, tare demult, în jurul ei fusese un gard protector. *Până și statuile îmbătrânesc și*

10

Nebunul alb *mor. Poate în visele în care-mi apărea, îmi cerea ajutorul.* Allex Trușcă

Păși ca în fața unei primejdii, cu pași mărunți, dar siguri,

în pătratul mai închis la culoare, semn că era în interiorul spațiului odinioară împrejmuit. Acum observă că statuia avea lacrimi în ochi. *Să fie rouă sau apă de ploaie?* Niciuna din cele două explicații găsite nu părea prea realistă, prea credibilă. O a treia opțiune i se aprinse în creier ca un far în mijlocul unei nopți întunecate, din ce în ce mai luminos. Se luptă cu gândul, pentru că sfida orice urmă de rațiune. Și simți cum corpul îi devine rigid, în vene parcă îi curgea metal topit, începând deja solidificarea. *Cum ar putea? Doar ființele vii au lacrimi...*

Stând față în față, Erin și îngerul de piatră păreau doi prieteni vechi, care se revăd, se măsoară, dar nu spun ni- ciun cuvânt. Tânărul nu știa dacă să îi fie frică sau nu, simțea că n-ar mai putea să pună vreo bază pe picioarele sale, dacă ar fi vrut să o ia la goană. Era mult prea tardiv să regrete că lăsase sabia agățată de șaua calului, însă se consolă realizând că i-ar fi fost inutilă într-o confruntare cu o statuie. Fără să conștientizeze ce face, închise ochii și întinse mâna, să șteargă picăturile care brăzdau chipul împietrit. Un fior îi străbătu tot trupul, capul începu să îi vibreze și gânduri care nu erau ale sale îi invadară creierul deja amorțit. *Amintește-ți! E timpul să te trezești! Află cine ești, încă mai ai o șansă!* Se lăsă apoi liniștea, iar corpul dădu semne că e din nou pregătit să îi asculte comenzile. Puterile îi reveniră și, fără a mai pierde timpul, o luă la fugă cât îl țineau picioarele, spre locul unde bidiviul îl aștepta nepăsător. Drumul până acasă i se păru că durase doar o clipă.

11

Nebunul alb Allex Trușcă

își legă calul și își dădu armele jos, atârnându-le în cuiul care străjuia deasupra patului, încă de când era

un țânc și căpătase curajul de a dormi singur, după ce se stingea lumânarea. Aproape mecanic, se spălă pe față cu apă rece, să-și revină, și își turnă un pahar mare de vin. Nu-i plăcuse niciodată până atunci acea licoare, deși ai lui îl tot lăudau cât e de bun. Mai ales tatăl îi preamărea calitățile zi de zi, spre disperarea mamei. De multe ori, Erin încercase să-și convingă părintele să viziteze mai rar butoaiele din pivniță, de fiecare dată întorcându-se cu aceeași promisiune, însă mai mereu tentația învingea. Chiar și el spunea uneori, în glumă, că a ceda în fața unei tentații e cea mai bună soluție pentru a scăpa de ea. Iar omul care îl crescuse nu își dorea să devină vreun martir, așa că ceda frecvent. In seara aceea, lui Erin i se păruse minunată băutura aceea, întrucât își făcu efectul pe care și-1 dorise. Gândurile îi încetiniră, cele mai serioase dintre ele devenind tot mai confuze, mai fără sens. Zaira, părinții săi, îngerul de piatră, toți cei pe care îi cunoscuse, făcură un cerc mare în jurul său și începură să se miște într-un ritm lent, aproape ritualic. Și tot mai multă lume venea din toate părțile și se prindea de mână în acel dans. Intr-un sfârsit, adormi...

12

Statuia... e acolo. *Amintește-ți! Află cine ești!* îi sună din nou în capul greu de băutură. Apoi dispăru și lumea deveni tulbure și lipsită de culoare.

— Comandante, ești bine? Sunt mulți, prea multi...

Ii luă ceva timp să realizeze că e într-un vis, totul părea atât de real. Era acolo, în mijlocul bătăliei. Duse o mână la ceafă și o simți umedă, năclăită în

sânge și sudoare. Bărbatul care continua să îi vorbească avea ochii măriti de groază, iar pe față i se citea nesiguranța. Nu-1 recunoscu, dar acesta i se adresase ca unui superior. Aruncă o privire împrejur, încercând să înțeleagă ce se întâmplă în jurul său.

— Sunt... sunt bine! Stai lângă mine și să nu mori!

Teama i se strecură în oase, brațele îl dureau din ce în ce mai rău, iar sabia pe care o găsise îi atârna în mână ca o piatră de moară. Se prăbuși în genunchi. îi era sete, fruntea îl ardea, tot corpul îi era strâns în armură ca într-o menghină. Se târî în patru labe până la o băltoacă în care apa începea să fie invadată de un firicel de sânge. îi era frică de moarte. Răsuflând greu, își privi chipul în oglinda apei. Era al lui, dar părea diferit, îmbătrânit. Trăsăturile sale erau mult mai ascuțite și înăsprite. Era soldat, responsabil de viata oamenilor săi, dar nu voia să moară nici el. Auzi mișcare si o răsuflare caldă îi atinse obrazul. Nici armăsarul care i se alăturase nu i se părea cunoscut, deși animalul era în mod vădit familiarizat cu el.

13

Nebunul alb Allex Trușcă

— Comandante, așteptăm ordine! Suntem copleșiți!

In depărtare pădurile ardeau. Oamenii urlau din toate părțile, îngroziți. Erau strigăte de luptă, de furie, urletele muribunzilor, copitele cailor lovind pământ și armuri, toate învălmășite. Vocile oamenilor se amestecau cu vaie- »

tele răniților, cu răgetele creaturilor din văzduh și cu semețele sinistre scoase de inamici. Totul se mișca într-o simfo- nie a terorii și a morții. Incet-încet, calmul puse stăpânire pe Erin și se gândi că toți acei luptători depindeau de cât de repede lua el deciziile.

Oamenii înaintau greu printre inamicii care păreau nesfârșiți. Era ceva straniu în acei dușmani, păreau oameni simpli, nu aveau armură, erau bărbați

și femei de toate vârstele, țărani, nobili cu rămășițe de haine luxoase, chiar și câțiva regi prăfuiți, cu coroanele agățate pe capetele lipsite de păr. Unii dintre inamici aveau paloarea și mirosul specific celor care muriseră recent, alții, dimpotrivă, erau simple arătări scheletice, cu oasele ținute laolaltă de petice de țoale rămase neputrezite. Parcă alcătuiau o imensă trupă de teatru grotescă, cu ochii reci și lucind sălbatic în orbitele prea mari, cu fețele schimonosite de parcă ar fi fost într-o permanentă suferință, având pe frunte și pe obraz urma unei mâini scheletice, ca si cum ar fi fost marcati cu un fier încins. Toți o aveau pe chip, vizibilă de la distanță, estompându-le trăsăturile, făcându-i și mai înspăimântători.

— Regele! Apărați regele! Spadasini, retragerea! urlă Erin cât îl ținu gura, iar alte voci îi repetară vorbele, ca un ecou.

14

Nebunul alb

Allex Trușcă

Goarna sună și camarazii lui începură să se retragă încet. Trupa de teatru infernală rămase descumpănită, oprindu-se ca niște marionete cărora păpușarul le taie corzile. Un urlet înfiorător, care părea că iese din tot câmpul, acoperi vacarmul luptelor și, ca la un semnal, morții vii făcură spații în rândurile lor. In locul lăsat liber rămase o ceată nefirească din care se auzeau fornăituri de cal, zgomote de copite și niște chiote guturale. Oamenii se opriră din retragere și își aruncară privirea spre comandant, care era si el la fel de nedumerit. Erin vedea acum niște umbre întunecate, învesmântate în ceva ce semăna » ' »
a robă cu glugă neagră, dar care părea să fie formată din fum.

— Sulițele înainte! Pregătiți scuturile! Nu-i lăsați să treacă de voi! Arcași, fiți gata!

Cu sabia într-o mână și cu frâiele calului în

cealaltă, comandantul se adăposti în spatele rândurilor de sulițe lungi, neînțelegând de ce inamicul îi privea pasiv, de parcă nu îi păsa deloc de pregătirile oamenilor.

Soldații trecură în formație de luptă, înconjurându-se de scuturi și cu sulițele întinse spre tabăra adversă. Din mijlocul scuturilor, arcașii erau pregătiți să dezlănțuie o urgie de săgeți. O ofensivă a cavaleriei n-ar fi avut sorți de izbândă, iar acești călăreți fumurii nu păreau prea in- teligenți. Se năpustiră haotic spre zidul de scuturi și de vârfuri ascuțite. Si comandantul nu voi să creadă ceea ce , » se întâmpla. Nu avea nicio noimă, nimic din ceea ce întâlnise în alte bătălii, tehnicile de luptă studiate, chiar nimic nu îl pregătise pentru ce avea acum înaintea sa.

15

Nebunul alb Allex Trușcă

— Comandante Erin, trec prin noi ca prin brânză! Blestemățiile astea nici măcar nu sunt rănite de sulițele si să- > » > gețile noastre!

Așadar era totul aievea. Șirul de umbre călare pe caii lor zdrențuroși, din fuioare de fum și ceață împletite, trecură prin primele rânduri de luptători, iar armele căzură cu zgomot, una după alta. Miros de lemn și carne arsă îi înconjurară din toate părțile, de parcă se aflau la o serbare în cinstea regelui. Doar că acum ei erau friptura.

— Luptați, în numele Tatălui și al regelui! Loviți cu tot ce aveți, luptăm până la unul! Trebuie să moară cumv..., apucă să strige Erin, înainte de a se împiedica de un soldat căzut și a se rostogoli pe spate.

Un spectru monstruos se îndreptă spre el și trecu prin armăsarul care încercase să-și apere stăpânul, așa cum erau dresați caii de luptă. Animalul se aprinse ca o torță, în câteva clipe, iar pupilele mărite de groază și nechezatul de durere îl scoaseră pe Erin din minți. Cu sabia scoasă, lângă grămăjoara de

cenușă rămasă din tovarășul său patruped, îl atacă orbește pe călărețul de fum. Simți o căldură imensă în adâncul sufletului, de parcă s-ar fi scufundat în lavă fierbinte și se topi...

Imaginea se văluri brusc și, în locul câmpului de luptă văzu o imensă tablă de șah. Nu mai era conducătorul acelei armate, ci doar Erin, așa cum se știa. învățase jocul acesta de la bibliotecar, dar ceea ce vedea acum nu era jocul obișnuit. Nu era decât un rege, piesele erau ciudate, haotice, cu trăsături aproape umane. Păreau însuflețite, iar unele aveau diformități stranii. Nici măcar aranjarea

16

Nebunul alb lor pe tablă nu respecta Allex Trușcă
vreo regulă cunoscută. Una din figurine,
care îi semăna, se deplasa înspre Rege. Văzu cum e înconjurată și fărâmițată cât ai clipi de Caii adversarului. Pionii din partea sa cădeau unul după unul, transformați în cenușă sau zdrobiți de inamicii cu pată neagră. Regele bătu în retragere, iar ultimele piese rămase fidele se sacrificară pentru a-și salva suveranul. In cele din urmă, rămas singur în colțul suprafeței de joc, se preschimbă în scrum. Focul cuprinse și pătratele cadrilate pe care se desfășurase partida. Totul ardea. La fel ca și lumea din imaginea de dinainte. Visul i se transformă în lavă incandescentă.

Erin sări speriat din pat. Corpul său părea să simtă arsurile din vis, iar capul stătea să-i explodeze din cauza băuturii. Auzise vorbindu-se despre oameni care visaseră că fuseseră arși și se treziseră cu răni pe trup, dar nu crezuse asta, era convins că erau simple fabulații. Sau poate că era vreo vrajă la mijloc. Fusese obișnuit să se teamă de tot ce însemna magia și depășea puterea de înțelegere a omului. Știa că Oamenii și Vrăjitorii își mai intersectau uneori drumurile și că de multe ori aceste întâlniri duceau la certuri și conflicte. Nu reușise să înțeleagă rădăcina acestei dușmănii, în cărțile pe care le citise în Bibliotecă nu găsise nimic relevant. Se făcuse aproape ora prânzului, dar el nu se odihnise aproape deloc. Ura când i se întâmpla asta și întotdeauna avea dureri de cap când se trezea brusc. întinse o mână tremurândă, să ia o cană cu apă, dar o răsturnă pe masă. Vasul de lut se rostogoli și se făcu țăndări la picioarele lui, enervându-1 și mai mult. Făcu un efort aproape supraomenesc și se duse spre fântână, scoase cu mișcări chinuite o găleată cu apă, pe care și-o turnă în cap, clănțănind din dinți.

— Erin, ai înnebunit? Vrei să mori aici? Sper că nu începi și tu cu băutura, ca taică-tău.

Se întoarse, mai înghețat de vorbele mamei decât de lichidul rece care i se scurgea printre haine, făcându-și

împuținase la trup în ultimii ani, ridurile cuceriseră fiecare redută a chipului ei blând. Nasul ușor câm, pe care îl moștenise și Erin, părea acum coroiat ca un cioc de pasăre, până și ochii i se schimbaseră. Odinioară calzi și plini de bucurie, acum culoarea lor era un amestec spălat de izvoarele de lacrimi pe care le vărsase în ultimii ani.

— Mamă, știi că nu prea beau, dar am simțit nevoia, aseară. De bucurie că v-am văzut, mi-ați lipsit prea mult în Cetate.

Se simți vinovat că nu-i spunea ce are, așa cum făcea când era copil, dar bănuia că nu l-ar fi înțeles. Ba, mai mult, s-ar fi îngrijorat din cauza lui, ar fi crezut că e bolnav. Se gândi să-i povestească de Zaira, frumoasa misterioasă care îl fascina, care-i ținea companie ziua la studiile de la Academie, seara în Marea Bibliotecă și noaptea în visele pe care le avea în cămăruța lui sărăcăcioasă. Alese să nu-i zică nimic mamei, nefiind sigur dacă doar din egoism vrea să păstreze pentru el tot ce era legat de acea femeie, sau din teama că ar fi trebuit să răspundă multor întrebări, la care nu avea răspuns. încă. Așa că lăsă spășit capul, la fel cum făcea în copilărie când era certat pentru vreo năzbâtie. Mai mereu mamei îi trecea supărarea când îl vedea astfel.

— Erin, în tine ne punem speranțele, și eu și taică-tău... Dac-ai ști câte nopți nedormite și câte lacrimi am vărsat când ai plecat... Haide să mănânci ceva și o să te simți mai bine, îți fac și un ceai, să te trezească. Nu vă înțeleg, am fost și eu tânără, dar era altceva.

19

Nebunul alb Allex Trușcă

Erin o luă în brațe, negăsindu-și cuvintele. O lacrimă i se adună la colțul ochiului și pomi în călătorie, străbătân- du-i obrazul. O șterse discret, cu dosul palmei, și își stăpâni cu greutate un oftat.

Mama fusese singura care îl înțelesese în copilărie, ea îi luase mereu apărarea în fața tatălui, ea îl îndrumase spre învățătură, să plece din satul lor fără viitor. Simțise pe pielea ei că erau vremuri grele pentru femei, majoritatea nu își imaginau că poate exista și o altfel de viață decât să trăiești în mijlocul animalelor, ducându-ți existența de azi pe mâine. Și totuși, nu scăpase de asta. Nu avusese multe bucurii în viață, până când apăruse Erin. Toate dorințele și visurile ei neîmplinite i le proiectase lui, tot ce îi fusese refuzat ei, spera să obțină el. Prin fericirea lui, s-ar fi simțit și ea împlinită. Nu avusese ocazia să studieze, dar ar fi făcut-o pentru unicul ei copil. îi arătase, în schimb, cum să se orienteze în păduri și să prindă pește cu mâna în apa puțin adâncă a râurilor, așa cum făcuse ea când era mică, îi spusese poveștile pe care le știa de la bunica ei și, mai presus de toate, îl învățase să fie un om bun și luptător, să nu se dea bătut niciodată. Iar acum Erin purta pe umeri povara unor visuri care nu erau ale lui. încă era în căutarea unui scop al său.

Scăpând din îmbrățișare, se așează la măsuța mică, de lemn, adăugând și mai multe crestături cu cuțitul bont, în timp ce femeia scotea pâinea proaspătă din cuptor. Mirosul de dospeală îi aminti de copilărie, cum aștepta cuminte pe scăunel, cu ochii la cuptor, înghițind în sec și îmbătându-se cu mireasma ce umplea toată încăperea, înfulecă de parcă nu mai mâncase de o săptămână și sorbi

20

din ceaiul fierbinte care îi fusese pregătit. învigorat, se ridică de la masă și depuse un sărut pe obrazul mamei, în semn de mulțumire. Incălecă și plecă aiurea prin sat, sperând să-și vadă tovarășii din copilărie. Și noaptea veni, aducând pe aripile ei promisiunea unui nou vis neașteptat.

21

Amintește-ți! Află cine ești!, îi auzi din nou cuvintele, care căpătaseră ecouri de parcă erau repetate de sute de voci.

Deschise ochii și se pomeni în mijlocul zgomotului și iureșului din Cetate. Era Cetatea în care își petrecuse ultimii ani, dar multe clădiri nu era asa cum le știa el. Zidu- rile păreau mai joase, străjuite de o mulțime de turnuri, pe care nu le mai văzuse niciodată. în depărtare, acoperișul Bibliotecii strălucea de parcă ar fi fost nou. Două prăvălii micuțe se aflau la capătul străzii pe care se afla Erin, într-un loc unde tânărul știa că se găsea o fântână din piatră, sub forma unei femei care turna apă dintr-o vadră. Timp de stat mult pe gânduri nu era, goarnele de pe turnuri începură să sune alarma. Alergă într-un suflet spre zid. Inamicii veneau, se vedeau de sus ca o invazie de furnici... înceată, neagră, mortală, tăcută. Un grup de arcași apăru în fața lui.

— Comandante, totul e pregătit așa cum ai cerut. N-au cum să treacă de ziduri. Șanțurile sunt pline cu apă și smoală. îi respingem!

încercă să-si dea seama dacă bărbatul care îi dăduse »

raportul era sigur de victorie sau încerca să se autocon- vingă. Privi din nou acea trupă de circ infernală, pe care o văzuse cu o noapte înainte cum se apropia și, într-ade-

22

Nebunul alb văr, mortăciunile nu Allex Trușcă

păreau să aibă vreo șansă. Zidurile erau mult prea solide, iar inamicii nu aveau turnuri de asediu sau berbeci de asalt. Șanțurile cu apă și cele cu foc aveau să-i țină ocupați în raza săgeților și a proiectilelor mașinăriilor de război. Verifică încă o dată dacă femeile, bătrânii și copiii se ascunseseră deja în hrubele de sub palatul regal. Ar fi fost nevoie de rege să-i încurajeze pe soldați. Altfel, nu ar fi căzut toată povara pe umerii săi. Dar cum pe tron

stătea acum un copilandru insuficient pregătit în arta războiului, sfetnicii deciseseră că Erin, însărcinat cu paza familiei regale, trebuia să fie și în fruntea armatei.

Tatăl să ne apere! oftă noul comandant, ridicând brațul drept. Trase aer în piept, de parcă ar fi vrut să absoarbă tot câmpul de luptă, și se simți sufocat de mirosul de came putredă adus de vânt. Pielea i se zburli și, pentru o clipă, i se păru că deasupra norilor pluteau păsări hâde, fâlfâind din aripi aducătoare de moarte. Alungă repede imaginea care încerca să i se cuibărească în spatele retinei și, expi- rându-și toate temerile, întinse brațul spre trupele ce șon- tâcăiau spre ei. Ploaia de săgeți se avântă din înaltul zi- durilor, culcând la pământ inamicii. Catapultele zbâr- nâiră. în aer dansau cu zgomot de aripi de lăcuste, grămezile de pietre ce lăsau culoare întinse printre neființe. Se anunța o zi lungă și obositoare, dar începuseră promițător... »

Deodată, armata infernală se opri. Cei din urmă, nemai- având unde să meargă, se înghesuiră unul în altul și rămaseră indiferenți loviturilor care se năpusteau de după

23

Nebunul alb ziduri. *Ce comandant* Allex Trușcă *nebun or avea?* Din spatele morților transformați în trupă de atac, Erin zări oameni, cel puțin așa păreau de la distanță. Duse mâna streașină la frunte, să vadă mai bine, și presimțirile sumbre îi reveniră. Oamenii nu ar fi trebuit să aibă ochii roșii, vizibili de la ase- menea depărtare, și nici n-ar fi trebuit să plutească. Și ar fi putut jura că nu era de bun augur că acele ființe purtau centuri alcătuite din cranii de animale mici. *Ce sunt astea, în numele Tatălui? Pe toți morții neamului meu, cu ce mă lupt?*

Cu sabia atârnând într-o mână si cu coiful în cealaltă, Erin nu mai înțelegea nimic. Toată atenția lui era îndreptată spre acele creaturi, care

începuseră să se strângă în grupuri și să se rotească, în timp ce bolboroseau cuvinte necunoscute. *Vrăjitori? Aveam un pact cu ei, de sute de ani! Ce caută aici?*

Un miros de pucioasă îi invadă nările, iar cerul deveni o pătură cenușie. Nori negri se adunară din cele patru zări deasupra zidurilor, în timp ce vocile guturale ale vrăjitorilor întunecați se auzeau acum ca niște bubuituri de tobe. In mod lipsit de sens, pâcla întunecată de pe cer veni țintă spre grupurile de arcași, oprindu-se abia după ce îi acoperi pe toți, ca umbra unui copac. Râuri de foc lichid începură să curgă asupra locului de unde luptătorii își mânuiau neostenit arcurile. Deși săgețile păreau să îi lovească pe vrăjitori, aceștia nu pățeau nimic. *Ce... Ne ard de vii... N-avem scăpare, doar o minune mai poate acum să...*

Din punctul său de observație, Erin înțelese că cei împresurați conștientizaseră că nu vor supraviețui și că, în loc să-și irosească resursele așteptând o salvare miracu-

loasă, încercau să provoace cât mai multe pagube inamicului. Se înecă în lacrimi și fum. Aerul inspirat îl ardea pe piept. Dacă până atunci trebuise să suporte doar mirosul fetid al putreziciunii inamicilor, acum avea de înfruntat duhoarea de came arsă a oamenilor săi. Era luptător și, ca toți cei care îmbrățișaseră acest drum în viață, își imaginase că moartea ar fi venit rapid - o săgeată în gât, o lovitură de spadă sau o suliță înfiptă în spate, dar să arzi de viu era cu adevărat înspăimântător.

Sufocați, cu armurile aproape topindu-se pe ei, arcașii căzeau unul câte unul. *Apă, rezervele de apă!* se năpusti Erin spre butoaiele imense sprijinite de ziduri și, ca un nebun, alergă cu două găleți pline spre oamenii săi. Două picături într-un ocean de lavă.

Câțiva dintre cei care foloseau mașinăriile de război veniră să-i dea o mână de ajutor, dar totul fu în zadar. Ultimii dintre cei înconjurați aruncară arcurile din mâini si, cu fetele linse de limbile lacome ale focului aducător de moarte, se întoarseră spre palatul regal, sub care se refugiaseră cei dragi. Comandantul se prăbuși în genunchi, neputincios. *Au murit... iar eu am stat aici ca un laș. Ar fi trebuit să fiu în mijlocul lor... Dacă-i puneam în altă formație... Blestematele de reguli. De parcă moartea vine după cum scrie-n cărți...*

Țipetele de durere se stinseră, iar Erin realiză că nu se mai auzeau nici ecourile cuvintelor de neînțeles ale vrăjitorilor întunecați. Nimic nu se mai auzea dinspre inamic, toate zgomotele păreau să se fi adunat doar din spatele lui: servanții catapultelor avertizându-se înainte de lansarea proiectilelor, corzile întinse zbâmâind, lemnul lovit

25

Nebunul alb de lemn. *Poate că... Poate* Allex Trușcă *că n-a fost real... Poate că n-a început bătălia și totul a fost în mintea mea, din cauza fricii... E drept că n-am luptat până acum în nicio bătălie mare, de ce m-au ales pe mine să decid soarta atâtor nevinovați?* Miasmele care îi tăiau respirația și urletele inumane care veneau de undeva de sus îl convinseră că totul era aievea. Armate întregi de ființe diforme, cu aripi hâde, plonjară spre catapulte și spre cei care le operau, fără să le poată opri nimic. Arcași nu mai erau, iar săbiile și sulițele nu erau de prea mare folos. Demonii din cer ridicau oamenii în aer si îi rupeau în bucăți sau îi striveau de ziduri. Una din creaturi se opri pe pământ, la câțiva pași în fața lui Erin, și căscă gura spre el, provocatoare. Cu arma în mână și furie în sclipirile ochilor, comandantul Cetății se năpusti înspre monstru. Gheare ca de fier îl ridicară în aer, o altă bestie, cu corp de felină acoperit cu solzi, cu coadă cu un spin ascuțit în vârf

și aripi ca niște membrane întinse peste articulațiile osoase, îl luase prin surprindere. Simți cum șira spinării îi e întinsă până la limita suportabilului, iar apoi un pocnet sec, de oase rupte. Văzu cum distanța dintre ochi și picioare se face din ce în ce mai mare și trupul, într-o clipă, secătui de sânge. Și îl cuprinse liniștea.

26

Erin se trezi din nou cu dureri de cap, iar corpul îl făcea să sufere de parcă trecuseră zece căruțe pline peste el. Ar fi vrut să discute cu cineva despre ce visase. Singura cu care ar fi făcut-o era Zaira, dar ea era departe. Și chiar și când îi era alături, tot nu reușea să înțeleagă ce gândea acea femeie. Părinții săi n-ar fi putut să-l înțeleagă. *Ce e cu tabla asta de șah? De ce-mi apare mie? Și bătăliile astea, de ce le simt de parc-așfi acolo? Poate n-ar fi trebuit să vin acasă? Sau n-ar fi trebuit să plec vreodată? Cred c-am citit prea mult în ultimul timp și de asta o iau razna. Sunt doar vise...*

Tolănit la umbra unui copac, își petrecu ziua departe de ai săi, încercând să rememoreze bătălia. Era conștient că mama lui îl urmărea îngrijorată, dar preferă să-i dea de înțeles că nu observă. Nu avea chef de discuții și, cu atât mai mult, de îngrijorările celei mai dragi și mai bune ființe pe care o cunoscuse vreodată. *Merită să renunți la speranțele tale pentru cei dragi? Știu ei că faci asta, și dacă da, de ce acceptă? Cum poți trăi de azi pe mâine, fără să speri în ceva? Cum e să știi că ai omorât visurile cuiva si să stai la masă* , »

cu el în fiecare zi?

Se simți dintr-odată atât de murdar si de vinovat încât stomacul îi aruncă înapoi și resturile de mâncare de la cină. își puse mâna la frunte, cum făcea când era mic, și percepu fierbințeala ca pe o pedeapsă binemeritată, un

27

Nebunul alb soi de penitență de care Allex Trușcă avea nevoie ca să poată da ochii cu părinții săi. *Dacă n-aș fi plecat, dac-așfi rămas cu ei, ar fi fost mai bine? Ar fi fost încântați să fiu un om supus, fără alte gânduri decât cele legate de ce pun pe masă? M-ar fi însurat cu o fată din sat, oricare, n-aș fi avut preferință, iar seara am fi împărțit o pâine toți patru, prefăcându-ne că nu ne lipsește nimic. Aș fi putut să fiu eu omul acesta?*

își aminti de jocurile din copilărie, cu ceilalți de vârsta lui. Cum își făcuseră sulițe și săgeți din trestii și se luptaseră eroic cu inamicii de pe ulița vecină. Uneori se duelaseră destul de dureros, orgoliul provocându-le și mai multe răni. O dată chiar fusese lovit cu o săgeată de trestie în gât. Văzuse negru în fața ochilor și nu mai putuse respira. îi luase jumătate de ceas să-și revină și două ore de spaimă că vor afla ai lui. Probabil mama sa ar fi fost îngrijorată, nu l-ar mai fi lăsat să se joace cu acei copii, iar tatăl lui i-ar fi dat o bătaie bună, să se învețe minte, să fie mai responsabil. Se hotărî ca în ziua următoare să-i găsească pe războinicii lui de odinioară. Voia să știe ce s-a ales de ei. Si, mai sincer, voia să știe ce s-ar fi ales de el dacă n-ar fi plecat.

28

Statuia era din nou acolo, la granița dintre somn și visare. Erin rezistase cât de mult putuse, dar pleoapele îi deveniseră din ce în ce mai grele. Și când ele nu se mai deschiseseră, îngerul de piatră îi aruncase din nou acea privire stăruitoare. *Amintește-ți! Află cine ești!*

Văzu totul de sus. Se prăbușea ca un bolovan, spre o tablă de șah ale cărei dimensiuni nu le putu cuprinde cu privirea. întreaga lume era o tablă de șah. în căderea sa, se apropie de un bărbat uriaș, cu privire cruntă și mantie albă, așa cum știa că poartă Cavalerii. Sau, mai degrabă, cu urme albe, pentru că era deja ponosită, murdară de pământ și pătată de urme de sânge. Se ciocni de el ca de un munte și se găsi încorsetat în corpul acela mătăhălos. Vedea prin ochii acelui om, auzea zgomotele prin urechile lui, îi auzea chiar și gândurile, îi controla mișcările ca un păpușar abil. El era acel cavaler. La câțiva pași stătea calul de luptă, acoperit cu zale, ca o statuie de metal. Sprijinite de o buturugă, se găseau lancea - păstrând semnele multor bătălii - și securea imensă, pe care un om simplu abia ar fi putut-o ridica. Cu acele arme ar fi putut arunca un cal, cu călăreț cu tot, ca pe o minge de cârpe. Se opri din contemplare și privi în jur.

Observă în zare că, de data asta, Cetatea nu avea șanțuri de apărare și se îngrijoră. Zidurile erau mult mai

29

Nebunul alb înalte și mai groase decât Allex Trușcă
în visele precedente, dar nu știa cât vor
rezista în fața acelor creaturi. Mai ales că vrăjitorii siniștri, cu irisuri roșii mai aruncau din când în când ploi de foc asupra zidurilor. Arcașii erau acoperiri, iar stolurile de săgeți lansate de ei se abăteau peste armata infernală, care părea să nu se mai termine. Insă inamicilor nici nu le păsa, cădeau și alții le luau

locul. De după ziduri se iscă un potop de săgeți aprinse și oale cu smoală. Neființele ardeau, bulucindu-se spre ziduri. *Nu simt durerea? Cum balegă de cai morți rănești pe unii care nu simt nimic? O să ne facă zdrențe, mațe și căcat.* Un băietan pirpiriu se lovi de el și-l întrerupse din gândit. Oricum, nu era treaba lui să găsească o soluție, era doar un simplu cavaler. Se îndreptă amenințător către cel care se ciocnise de el.

J

— Un' te grăbești, prăpăditule? Ai de gând s-o ștergi acum, înainte să-nceapă măcelul? Ți-e frică de moarte, ai?

Rânji către pajul contrariat, care se chinuia să-și revină în urma loviturii. Copilandrul avea chip plângăcios, cu urechi clăpăuge și un nas prea lung. *Ăsta cu urechile lui, dacă învață să dea din ele, o să zboare, să-și ia tălpășița. Dar o să cadă în nasul ăla mare și-o să se-nfigă de nici cu doi cai nu-l mai scoți. Urât copil a făcut mă-sa... N-o să iasă un cavaler din el, nici tăiat în patru...*

— Cavalere, Maestrul a sunat adunarea, n-ai auzit? Veneam să te-ajut...

— Ba eu cred că voiai s-o iei la fugă. Asta voiai, lașule? Crezi că ai cum să scapi de-aici? Nu-ncepe să te smiorcăi, că te trosnesc de nu te vezi! Ai de gând s-ajungi cavaler? Asta e sansa ta, băiete. Trebuie doar să nu mori.

30

Nebunul alb Allex Trușcă

Flăcăul își făcu de lucru, aducând securea si lăsând-o cu zgomot la picioarele calului. Era grea, foarte grea. Ridică ochii, cu o licărire de speranță, către războinicul în zale, care începuse să-și verifice curelele armurii metalice.

— Crezi c-o să învingem, cavalere? Avem vreo șansă să scăpăm cu viață?

— De unde-n numele mortilor să știu eu? Știu că tre- » » 5
buie să încalec calul ăsta și s-o pornesc la luptă. Atât. Vedem ce-o mai fi, după...

Sute de steaguri roșii, albastre, negre, cu modele sau fără, fluturară în vânt. Primul sunet al goarnei. Se așezară în formație. Mii de cavaleri, veniti din toate colturile lumii, aducând cu ei povești fantastice, istorii ale războaielor demult uitate, se grupară în linii lungi, unul lângă altul. Erin se așeză în al doilea rând, având în stânga un cavaler care emana un miros de vomă și aer stătut, iar în dreapta un bărbos chel, fără coif, cu soarele care-i lucea orbitor pe capul pleșuv. Al doilea sunet al goarnei. Pajii le înmânară armele călăreților, fixându-le bine de centurile cailor și se scurseră undeva înapoia luptătorilor îmbrăcați în metal. Comandanții de linie le strigară planul de atac. Aveau să atace din spate acea armată, prinzându-i între ploaia de săgeți din cetate și lăncile lungi, pregătite să lase culoare în rândurile invadatorilor. Al treilea semnal. Caii porniră la trap, unul lângă altul, formând un zid de sulițe care măturară totul în iureșul lor.

Sulițele primului rând se înfipseră în corpurile celor cu semnul negru pe față, forțându-i să facă pași înapoi, năuciți. Cavalerii din primul rând își abandonară lăncile

31

Nebunul alb și puseră mâinile pe Allex Trușcă securile de luptă. Loviturile făceau ravagii, iar caii se mișcau prea repede pentru ca vrăjitorii întunecați să-i mai poată lovi cu ploaia de foc. O parte din creaturile sinistre căzură sub copitele primului atac. Linia lui Erin lovi la fel de năprasnic. Rapid, fu înconjurat de acei oameni fără nicio lucire în orbite, îmbrăcati ca la circ. Lancea îi deveni inutilă acum, așa că o aruncă, înfigând-o în corpul unei ființe ce semăna a nobil din vremuri de-

mult apuse. Rana pe care o căpătase la brațul stâng, când căzuse de pe cal, începu să îl deranjeze, dar știa că nu se putea opri. Dacă lăsa durerea să îl cuprindă, și-ar fi pierdut și curajul, așa că nu era timp de pierdut. Armăsarul îi apăra spatele, ținând mortăciunile la distanță cu copitele. întotdeauna caii lor erau crescuți în bătălii, învățau să asculte comenzile călăreților, fără să fie struniți din frâu. învățau chiar să recunoască dușmanii, să îi muște sau să îi lovească năprasnic cu picioarele. Cu ochii usturându-1 de sânge și sudoare, cavalerul apucă să vadă cum spre ei se îndreaptă un grup de călăreți din fum și ceață, ca niște spectre aducătoare de moarte. Un luptător călare, cu lancea în poziție de atac, încercă să ia prin surprindere creaturile fantomatice și se avântă spre ele. Trecu prin acestea ca printr-un val de ceață, scurgându-se de parcă ar fi fost alcătuit din cenușă. Bucăți de armură de om si de cal se rostogoliră la picioarele lui Erin, purtătoare de miros de metal încins si carne făcută scrum. *Ce numele marților e asta? Retragerea! Nu avem cum...* Nu își termină gândul, pentru că unul din călăreții umbră îi lovi calul care încercase să-l apere. Un nechezat sfâșietor, plin de

durere, si tovarășul său credincios din multe bătălii se transformă într-o statuie de scrum. Cavalerul era înconjurat. Realiză că nu are nicio șansă și aruncă securea care îi atârna din ce în ce mai greu pe brațul rănit. Nu mai avea nevoie de ea, lupta lui era încheiată. In zare, urletele de groază din Cetate îi dădură de înțeles că nălucile mortale și îngrozitoare trecuseră prin zid. Un val de căldură îl cuprinse, de parcă însuși soarele îl îmbrățișase. Simți cum toată apa i se evaporă din corp într-o clipă și devine ca o scoarță uscată.

Imaginea se văluri și văzu cum fire de praf și cenușă dansează haotic, iar din mișcarea lor apăru tabla de șah. Nu fu deloc surprins de așezarea pieselor. Pioni și Cai de culoare albă se luptau cu aceleași piese, dar mult mai fioroase și mai hâde în partea adversarului. O parte din piesele albe se prefăcură în cioburi, altele se transformară în scrum si cenușă, când se ciocniră de caii inamicului. în cele din urmă, Tumul deveni, la rândul său, un morman fumegând, acoperind cu un nor înecăcios toată suprafața de joc. Pentru a treia oară, războiul se sfârșise cu același rezultat.

33

Și de data asta, Erin se trezi de parcă băuse trei zile și trei nopți. își simți plămânii grei, ca și cum ar fi fost um- pluți cu funingine. Visele erau mult mai reale decât ar fi trebuit. Cu ochii cât cepele, căută cana cu apă pe care o lăsase, de cu seară, pe măsuța de lângă pat. Sorbi lichidul cald și un gust sălciu îi năvăli în gură. Se abținu cu greu să nu scuipe, știa că mamei nu-i plăcea un asemenea gest, îi spusese că numai oamenii proști și fără educație fac așa ceva. Cotrobăi prin bucătărie și găsi un vas cu lapte rece. Avea același gust ca în vara secetoasă din urmă cu aproape zece ani, când foametea îi lovise, iar mama dăduse bruma de făină pe care o mai aveau pentru a-i lua lui o cană cu lapte. *Cum au trecut anii. Și cât m-am schimbat. Aici e mare parte din viața mea și parcă*

nu-mi mai aparține. Parcă nu mai sunt eu, ca un copac mutat de furtună. Eu n-am rădăcini...

— Ti-e dor, Erin?

Cu mâinile încrucișate, mama sa îl privea cu un amestec de bunătate și tristețe. Erin nu se așteptase, dar nu mai voia să o ocolească. îl durea să se ferească de ei, îl durea că uneori trebuia să-i mintă, dar în mintea lui o făcea ca să-i cruțe de suferință. Ar fi vrut ca atunci când termina studiile la Academie să-i ia la el în Cetate, dar știa că ei nu ar fi renunțat la viața simplă pentru agitația din noua lui lume. Și mai mult ca sigur, tatăl său încă spera ca fiul rătăcitor să se întoarcă.

34

Nebunul alb Allex Trușcă

— De voi? Sigur că îmi este...

— Știu că ti-e, nu de asta te întrebam. Dacă ti-e dor de tine, cel de-atunci. De viața asta...

Ar fi vrut ca răspunsul să fie atât de simplu, dar tânărul își aminti că între *Da* și *Nu* sunt zeci de nuanțe, de răspunsuri posibile. Asta aflase de la Zaira. Din nou, îi apăru zâmbetul ei luminos încadrat de părul buclat și realiză că dacă ar fi rămas în acel loc cu ai săi, n-ar fi întâlnit-o niciodată. Pentru asemenea răspuns încă nu avea nuanța potrivită.

— Mai știi, mamă, cum gândeam pe atunci? Când ți-am zis că mi-ar plăcea ca animalele să se transforme în oameni?

Ochii femeii căpătară strălucirea pe care fiul ei nu o mai văzuse demult. *Parcă a întinerit cu zece ani în doar câteva clipe...*

— Cocoșul și câinele șchiop să fie oameni mari și să fluiere după văcuța transformată în tânără țărăncuță, cu ochi mari și păr negru? Mă întreb de unde-ți tot veneau asemenea idei...

Râseră împreună, cum nu o mai făcuseră demult.

— Mamă, îmi faci, te rog, un ceai din acela de care știi tu, să mă trezesc? Mă simt de parcă aș fi băut un

butoi de vin...

— De parcă? De parcă, Erin? Chiar am crezut că asta ai făcut. Altfel nu adormeai cu cizmele în picioare și îmbrăcat. Bine că nu avem casa mai mare, altfel poate intrai cu calul.

Flăcăul își trecu degetele prin păr, apoi își împreună mâinile, cu privirea plecată, de parcă s-ar fi simțit vinovat.

35

Nebunul alb Allex Trușcă

Era mai sigur decât să-i dea un răspuns și să riște o discuție interminabilă. Avea dreptate tatăl său când îi spusese că nu trebuie să contrazici o femeie supărată. Indiferent dacă aveai sau nu dreptate. Se arătă preocupat de pregătirea ceaiului, ca mama lui să vadă cât de nevolnic este în treburile casei. Știa că asta ar fi înduioșat-o. Și nu greși nici de această dată.

— Erin, tu știi mai multă carte decât mine și taică-tău la un loc. Știi mai bine decât noi rostul fiecărei ființe de , »

sub soare, asa cum a lăsat-o Tatăl: să crească si să-si tră- iască viata cum știe mai bine. Ceea ce am învătat noi, cu puțina minte pe care am primit-o prin mila Lui, e să ne bucurăm de lucrurile simple. Să ne mulțumim cu ce avem. Să ne mulțumim cu faptul că avem ce să mâncăm, că nu suntem bolnavi, iar tu ești sănătos și ești mândria noastră.

— Da, mamă... uite, atâtia ani de scoală, si tot tu îmi pari mai înțeleaptă decât toți acei învățători care au stat toată viața cu nasul în cărți prăfuite. Poate din cauza asta sunt atât de acri, încât îmi vine uneori să-i strâng de gât!

— Sunt atât de acri tocmai pentru că, încercând să-și răspundă la toate întrebările din lume, au uitat să se bucure de acele lucruri simple, miracolele mici pe care le vedem în fiecare zi. Hai, lasă astea acum și pune mâna și mănâncă. De ce nu e si taică-tău asa filosof când bea?

După atâtea greutăți, mai avea puterea să zâmbească și să glumească. *Așa face un erou? Credeam că ei nu-și pleacă niciodată capul, înfruntă greutățile cu zâmbetul pe buze. Sau poate că doar în povești... Oare eu fac bine c-am plecat de aici sau sunt un laș? Aș fi avut puterea ei? M-aș fi resemnat?*

36

Nebunul alb Allex Trușcă

Se duse în fundul grădinii, unde se furișa când era mic. îi plăcea atunci să scrijelească scândurile din gard cu un cui ruginit, pe care îl furase de la tatăl său. Desenele sale erau tot acolo, părintele nu se îndurase să le șteargă, iar ploile și putrezimea le cruțaseră, ca o prevestire a ceea ce avea să vadă mai târziu. Castele în flăcări, cavaleri călare și monștri cărora le ieșea foc din priviri.

în următoarele două nopți, statuia îi apăru din ce în ce mai aproape, iar culoarea îi deveni din ce în ce mai palidă, de parcă ar fi fost un om în suferință. Glasul șoptit din primele nopți căpătase o voce ruginită, ca o broască în care nimeni nu mai învârtise cheia de o viață de om. Rugătoare, obosită, dar și poruncitoare în același timp. *Amintește-ți! Află cine ești!* însă bătăliile nu se mai desfășurau în interiorul sau în apropierea Cetății. Erau locuri noi, pe care el nu le văzuse niciodată.

în prima dintre cele două nopți, visul îl purtă în interiorul unui Templu. Când deschise ochii, se pomeni îmbrăcat într-o rasă neagră de călugăr, încins cu o sfoară la mijloc. Sprijinit de o masă, îl aștepta toiagul pe care îl foloseau de obicei Exorciștii în pelerinajele lor printre oameni, ca să se apere de tâlhari sau să izgonească demonii din sufletele bieților chinuiți. în mâna stângă avea Cartea cu simboluri neînțelese de nimeni altcineva decât de el, pe care o primise când fusese numit ca slujitor permanent al Templului.

Zărise din timp armata infernală care se apropiase. Călugării săvârșiră ritualul de rugăciune, sperând că Tatăl și îngerii Săi nu vor permite ca locașul lor să piară. Se înșelară amarnic. Erin se așeză în primele rânduri, alături de ceilalți Exorciști. Lovi cu toiagul un călăreț-

Creatura, cu un țipăt infernal, își pierdu

consistența și dispăru ca și cum n-ar fi fost. Observă că nici demonii zburători nu cutezaseră să se apropie de ei. Insă erau copleșiți de marionetele trezite din morți, iar el își găsi sfârșitul pe treptele Sălii Sfinte, în mâinile unui vrăjitor întunecat. Simți cum îi fu smuls sufletul, cum i se zbătu ca să rămână legat de corpul care îi fusese adăpost de la naștere.

în cel de-al doilea vis, lupta se desfășură în Orașul Ascuns, despre care auzise tot felul de povești. Se spusese chiar că acel loc nu poate fi găsit decât dacă locuitorii lor vor să fie găsiți. însă războiul fusese mai precis decât oamenii.

Erin, în straiele albastre de elementalist, se alinie împreună cu ceilalți vrăjitori pentru a primi de la Alchimiști poțiunile pentru creșterea puterilor. Inamicul era la porțile orașului, cu toate iluziile folosite pentru a-1 întârzia, până când ar fi venit ajutorul cerut regelui. însă orgoliul oamenilor fusese mai mare decât se așteptaseră și fuseseră forțați să lupte singuri. Deși osteniți, primii intrați în luptă erau tot mentaliștii, care făcură o parte dintre demonii zburători să se lupte între ei. Globuri de foc, săgeți de gheață, fulgere și bucăți de piatră aruncară elementa- liștii către grosul armatelor care îi înconjurase. Erin crezu că-și găsise sfârșitul în mâinile unui necromant - abia acum, în acest vis, înțelesese ce e cu vrăjitorii cu centură din cranii de animale - însă fu salvat de un tânăr menta- list. Nu apucă să-i mulțumească, pentru că salvatorul său se transformă în scrum la atingerea unui călăreț fantomă.

39

Nebunul alb Allex Trușcă

Știu atunci că războiul era pierdut, dar alese să ia cu sine cât mai mulți necromanți. Plutì către locul unde aceștia 1 » *
se strânseseră într-un cerc și explodă într-o sferă uriașă de foc, luând cu el tot ce era în jur, în călătoria spre lumea de dincolo.

40

IO

în ziua dintre cele două vise, ca să-și ascundă oboseala și să uite de imaginile care i se perindaseră în minte pe timpul nopții, Erin decisese să-și petreacă ziua la cârciuma din sat. Așezat într-un colț în penumbră, cu un ulcior de vin prost în față, fusese bună parte a zilei singurul client al tavernei, așa că nimeni nu-1 deranjase. Gândurile îi zburaseră la prima sa zi la Academie, cu ani în urmă. Atunci pășise pe holurile mari cu gura căscată, minunân- du-se de iscusința constructorilor care ridicaseră o ase- *
menea clădire. II încântase aglomerația din piețe și târguri, modul în care mirosul de flori și mirodenii se împleteau cu miasmele specifice așezărilor umane, acel du-te-vino neîncetat pe străzile înguste ale Cetății, acea forfotă care nu se oprea decât noaptea târziu. Ii plăcuse orașul înainte de răsăritul soarelui, când abia apărea câte un om la ferestrele caselor, când în fața porții o soție tânără își îmbrățișa bărbatul gata să plece la muncă. *Dacă n-aș fi plecat, n-aș fi văzut atâtea, n-aș fi învățat atâtea lucruri și nu mi-aș fi dat seama de câte se află pe lume. Dar dacă n-aș fi știut de ele, nu mi-aș fi dorit mai mult. Cum o fi mai bine?*

Atentia îi fusese atrasă de un bărbat într-o cămașă
1 1
lungă, stacojie, cu mijlocul încins cu o curea veche și roasă. Din colțul unde era, îi văzuse corpul cu umerii lăsați, cutele care îi apăruseră pe față. Griji, nevoi și lip-

suri se întrezăreau din fiecare gest ale acelui om. Erin îl recunoscuse și un val de tristețe și simpatie îl cuprinsese. Cel pe care îl urmărise din colț era umbra unuia din tovarășii săi din copilărie. Aranjându-și hainele, țăranul se apropiase de masă cu sfială.

„Erin? Te-ai schimbat, era să nu te recunosc."

„Toți ne schimbăm, Davin... îți merge bine? Rămâi să bei cu mine și să depănăm amintiri?"

„Merge bine... Toate merg așa cum le lasă Tatăl. Nu pot să stau."

Chipul lui ponosit, cuvintele forțate și greoaie, părând să ascundă în ele rușine, invidie, admirație și regret, îl înfioraseră pe Erin. I se păruse că tot ce spusese acea ființă umană fusese în contradicție cu ce visaseră ei pe când erau copii. *Alt om învins. Așa sunt toți? Așa aș fi fost și eu? Ei oare își dau seama cum sunt sau nu au timp de asta? Poate și ai mei...* îl podidise plânsul la asemenea gânduri. Nu se gândise până atunci la ai săi în felul acela. Pusese corpul lor obosit și gârbovit doar pe seama luptei inegale cu timpul, nu-și imaginase că suferința și neputința erau capabile să sugă viața aidoma unor lipitori. Iar el fusese preocupat doar de el, plecase. *Așa fiu... Ar trebui să-mi fie rușine pentru fiecare lacrimă vărsată de oamenii ăștia, pentru fiecare rid de pe fața lor, pentru fiecare oftat de neputință al lor. Dacă ar fi fost dreptate în lume... Măcar să-i fac să fie mândri de mine.*

42

Il

După cel de-al cincilea vis, Erin se trezi înaintea

tuturor. încercă să-și facă un ceai, fără să aprindă lampa sau vreo lumânare, dar se împiedică de niște vase de metal care căzură cu zgomot, de ar fi trezit și morții. Trase o înjurătură printre dinți, sperând că nu fusese auzit. Din camera alăturată, sforăitul tatălui său se întrerupse pentru câteva secunde, apoi continuă mai puternic. Crezu că scăpase, până când observă că din spatele său îl privea o nălucă îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă.

— Știi, Erin, uneori mă sperii... Am senzația că te-am pierdut undeva departe, în Cetatea cea mare, că nu mai ești fiul meu pe care îl știam...

— Mamă, te rog, nu spune asta. Nu spune cuvinte care dor mai rău decât fierul încins. Știi că orice s-ar întâmpla sunt si voi fi fiul tău, fiul vostru.

Cei doi stăteau fată în fată, fiecare se străduia să-si ascundă lacrimile. Erin era la fel de emotiv ca si mama sa, însă crezu că dacă femeia o să-i vadă lacrimile o să sufere si mai mult. I se sfâsie sufletul, mai ales când reme- moră gândurile avute cu o zi înainte. Un gol în stomac apăru dintr-odată și tânărul îl simți cum crește și devine din ce în ce mai mare, amenințând să-1 înghită cu totul. Nu mai avu niciun cuvânt, gândurile i se opriră într-o mocirlă de regrete, întrebări și reproșuri. Se repezi la

43

Nebunul alb ființa firavă din fața lui și Allex Trușcă o strânse la piept. Acum, că ea nu-i vedea lacrimile, lăsă câteva să i se plimbe libere pe obraz. *O să vă fac să fiți mândri de mine! Nu știu cum, dar voi găsi o cale. O să vedeți că lacrimile voastre nu vor fi fost în zadar.*

— Vreau să cred ce-mi spui, dar cred că atâta învățătură te-a făcut să devii rece fată de noi. Aici îmbătrânim și, pe zi ce trece, casa ni se pare tot mai mare și mai pustie.

— Mamă, rosti Erin eliberându-se din brațele ei si în- dreptându-se spre fereastră, locurile acestea nu

mai fac parte din mine. Când eram copil, eram fericit pentru că lumea asta mică părea să fie totul. Nu concepeam să existe si altceva. Acum, cu cât aflu mai mult, îmi dau seama că sunt tare multe de văzut. Aș vrea, mamă, să poți afla și tu tot ce am descoperit eu. Mi se pare uneori că e ca un blestem ce-ți macină sufletul: cu cât știi mai mult, cu atât îți pui mai multe întrebări. Cu cât îți pui mai multe întrebări, realizezi că ai din ce în ce mai multe lucruri neclare, din ce în ce mai puține răspunsuri în care să crezi.

Femeia oftă dureros. O mică parte din ea îl înțelegea, pentru că și ea fusese ca el în tinerețe, fără să aibă pe cineva care să o sprijine. Insă acel sâmbure de speranță și dorință de cunoaștere acum îi părea îngropat adânc, fără să mai rodească vreodată. își acceptase soarta și se străduise să se convingă că a luat decizia corectă. Lacrimi și gânduri răzlețe o mai contraziceau din când în când, însă în cele din urmă limitările și grijile zilnice reușeau să învingă.

— Sărman copil, poate că e mai bine să fii cu mintea simplă și fără știință... Să știi că ai unde să pui capul pe

pernă, unde să vii la umbră după o zi întreagă de muncă, să te aștepte o mâncare caldă și un pahar de vin rece...

— Ah, dac-ar ar fi atât de simplu în viață! îi spuse Erin și o sărută pe frunte, prefăcându-se că are ceva de făcut afară.

Totuși, toată ziua o petrecu alături de părinți, încercând să-i ajute la muncile zilnice. Simți cum curgea sudoarea, iar cămașa i se lipea de trup, îi timp ce pe palmele cu piele fină începeau să mijească niște bătături de la mânerul noduros al sapei. Cu rușine, observă că el, la vârsta lui, părea mult mai ostenit decât cei doi oameni în vârstă. Vorbi mult, mult mai mult ca de obicei, spunându-le tot felul de glume, de anecdote și lucruri aflate din ceea ce studiase. Și toți trei se comportară de parcă nimic nu îi măcina, ca

atunci când Erin era copil. Chiar le spuse la un moment dat că îi iubește si că vor si mândri de el. Iar , ♦ »
ei îl priviră mirați, neștiind ce înseamnă acele cuvinte.

45

12

Nici nu adormi bine, că statuia îi apăru din nou în vis, lângă el. Stăteau undeva, pe un vârf de stâncă, iar în fața lor se desfășura, într-o pădure străjuită din trei părți de munți abrupți, o cetate ascunsă printre copaci. Liane și punți care se legănau în bătaia vântului legau clădirile înalte, iar sub ele se zăreau poteci tainice, pe care siluete întunecate se mișcau ca niște umbre în noapte. Toate duceau spre o grotă imensă din care răzbăteau luminile unor torțe. Undeva, departe, în partea neîmprejmuită de munți se ghicea silueta unui zid masiv, cu multe turnuri de observație. Deși nu văzuse niciodată acel loc, știu că era în Citadelă, teritoriul Ligii Asasinilor.

Amintește-ți! Află cine ești! Timpurile sunt aproape, trebuie să știi cine ești! îi porunci chipul de

piatră. Stânca de sub el deveni dintr-odată imaterială și pluti în gol. Când ajunse jos, era îmbrăcat deja în ținuta de luptă a unui asasin. Se pregăteau de război, cei din punctele de observație dăduseră alarma. Tobele bubuiau, iar din Citadelă si din restul clădirilor, de pe punțile suspendate, se auzeau voci precipitate, zăngănit de arme și torțe aprinse. Nimeni nu îndrăznise să-i atace până în acel moment, nici măcar Maestrului Cavalerilor sau regelui nu-i trecuseră vreodată prin cap asemenea isprăvi periculoase. De o mie de ani, singurii care se aventuraseră până la marginea acelei păduri

46

Nebunul alb erau cei care aveau vreo Allex Trușcă sarcină pentru ei, care se opreau sub Copacul Târgului, cu o bucată de pânză albă în vârful unei prăjini. Acolo se făcea înțelegerea și se făcea plata, dar oamenii nu mergeau mai departe. Erin-asasinul înțelesese ce vine spre ei, iar acea armată nu avea nimic uman. Liga lor nu mai luptase niciodată într-o bătălie în câmp deschis. Erau obișnuiți să înainteze în tăcere prin mlaștini, să ia prin surprindere, atacând din unghere întunecoase, năpustindu-se din copaci sau venind pe furiș prin albia râurilor. Loveau rapid și dispăreau și mai rapid. Acum rânduri fără număr de ființe cărora li se tulburase somnul de apoi mărșăluiau spre ei, conduse de niște năluci cu ochi roșii care pluteau. Ca și cum nu era de ajuns, urlete și croncăniri sinistre se auzeau și deasupra norilor, semn că urmau să fie atacati si din văzduh.

1 *1*

îsi scoase cuțitele si le încercă ascuțimea lamelor, mân- gâindu-le tăișul cu buricul degetului mare. Se înfioră de plăcere, simțind muchia ascuțită care ar fi retezat și un fir de păr. în metalul care lucea ca o oglindă își văzu fața pictată în culoarea pământului, cu o cicatrice care pornea de deasupra ochiului

drept, traversa obrazul și se oprea deasupra colțului gurii. Se gândi că e posibil să fie ultima lui misiune, iar acest fapt i se păru oarecum reconfortant. Scoase un flacon metalic și turnă din el câteva picături mari de otravă pe o bucată de piele de animal, pe care o plimbă cu grijă peste cuțitele și săgețile pe care le avea la el, cu aceeași preocupare cu care un măcelar pleacă dimineața la lucru. își repetă formula de salut tipică celor de teapa lui, acel *Și astăzi e o zi bună să mori!* și pentru că nu

47

Nebunul alb era nimeni lângă el, își răspunse singur, înainte să alunece ca o nălucă spre tunelurile care dădeau în afara Citadelei. *întotdeauna e o zi bună să mori!* Aveau să îi ia prin surprindere, cum făceau întotdeauna.

Săgeți cădeau din copaci asupra morților vii care înaintau încet. Un cuțit zbârnâia în aer și se înfingea într-un Necromant. Câte un soldat rămas în urmă dispărea tăcut după vreun copac sau era tras încet în adâncurile mlaștinii. Dar nu era de ajuns, erau prea puțini, iar necro- manții dădură foc copacilor. Fumul îi sufocă pe asasinii ascunși în copaci și îi obligă pe ceilalți să lupte în câmp deschis. Oamenii Citadelei luptau, dar până la urmă cădeau în fata armatei care nu avea nicio teamă, sau își simțeau sufletul desprins de trup prin atingerea rece a vrăjitorilor blestemați.

De după copacul de unde era ascuns, cuțitele lui Erin loviră un grup de necromanți care se pregăteau să facă ritualul aducător de ploaie cu foc. Ii văzu alunecând în ghearele morții, zbătându-se în timp ce otrava le devora trupurile. Scoase un chiot de izbândă, dar nu avu timp să se bucure prea mult pentru că o arătare înaripată acoperită cu solzi albăstrui îl prinse în gheare și se simți ridicat în aer. Fusese neglijent, cu ochii la inamicii de la sol, uitase de cei din văzduh. *Si azi e o zi bună să mori.* Dar nu dori să *9*

piară ca o victimă. Se smuci cât să-și elibereze o mână, și scoase un flacon cu otravă și-l bău până la fund. Un val de fierbințeală îi străbătu tot corpul, semn că substanța își începuse lucrarea mortală. Văzduhul și bestia care îl plimba deveniseră cețoși, când dinți tăioși i se înfipseră

48

Nebunul alb în carnea ce ardea ca un vulcan gata să erupă. Nu realiză de unde îl mușcase, nu mai era stăpân pe corpul său, doar conștientiză că pare mai ușor, cu sângele și mărunțaiele scurse. Auzi un țipăt de durere de lângă el și fâlfâit forțat de aripi care se străduiau să se mențină în aer. Se prăbușiră amândoi peste zidurile Citadelei.

Allex Trușcă

Erin nu fu surprins când câmpul de luptă și Citadela fură înlocuite cu un gol întunecat pe care plutea o tablă de șah. Piesele albe, hărțuite atât din văzduh cât și de pe suprafața de joc, cedară pătrat cu pătrat, până când, nemai- având unde să se retragă, se prăbușiră seceraţi de furia inamicului. De undeva de sus, căzură peste Tumul alb, doi pioni care se sparseră în bucăți mărunte, iar cioburile dispărură în neant. în urlete fioroase care păreau să iasă din suprafața de joc, Tumul se prăbuși ca un castel de nisip.

Ar fi trebuit ca visul să se sfârșească aici, asa se obis- nuise tânărul din nopțile precedente. însă tabla rămăsese atârnată în acel loc lipsit de lumină. Firicele de praf și nisip rămase din piesele se rotiră haotic pentru câteva clipe și apoi sculptară noi pioni ce căpătară figuri umane. Multe, atât de multe, încât nu mai aveau loc pe suprafața cadrilată. Lui Erin îi îngheță sângele în vene când printre acele statui își recunoscu părinții și pe Zaira.

49

13

Când se trezi, observă că soarele răsărise de câteva ore bune. Corpul încă îl ardea, de parcă otrava pe care asasinul o înghițise în timpul visului pătrunsese cumva și în sângele lui. II cuprinse un sentiment de ușurare și bucurie văzându-și părinții, încercând să alunge imaginea lor de pe tabla de șah. Luară prânzul împreună, discutând despre ultimele vești din sat. Află care dintre holtei se căsătoriseră și cum le mergea viața de familie și se amuză, amintindu-si cum circulă veștile acolo în coltul acela izolat de * » »
lume. Fiecare știa ce face cel de lângă el, de parcă toți aveau o singură minte, toți erau atotștiutori. Se gândi că poate și el ar fi fost la fel dacă ar fi rămas acolo și se hotărî să plece mai repede.

De ce eu? Ce-s visele astea? Ce am eu cu ele? Și ce căutau Zaira și mama, și tata acolo? Ce-o face acum Zaira? întrebările îi apăreau în minte ca ciupercile după ploaie. Inițial crezuse că acele vise sunt rodul unei imaginații prea bogate, ecouri ale dorințelor și jocurilor lui din copilărie, dar păreau mult prea reale. *Poate că cineva îmi trimite un mesaj.* Care era acesta, Erin nu putea să-1 înțeleagă. își pregăti în liniște calul de plecare, dar gândurile nu-i dădeau pace. Auzi pași îndreptându-se spre el și se hotărî să facă o încercare.

— Tată, ce crezi că sunt visele?

50

Nebunul alb Allex Trușcă

Bărbatul în vârstă îl privi nedumerit, fără să știe ce răspuns așteaptă fiul său de la el. Respirând greu, se așeză cu greutate pe o piatră și îl privi lung, cu ochii odinioară albaștri, acum de un cenușiu spălăcit.

— Ce să fie? Nu m-am întrebat niciodată. Da' cred că ni le dă Tatăl. Cine știe de ce... Ia de-ntreabă pe maică-ta. Ea e cu gânduri multe.

— Lasă, nu-i mai zic si ei. Eram curios dacă tu crezi că au vreun scop, îi spuse Erin așezându-se lângă el pe piatră.

— Io zic că dacă ni le dă Tatăl, are El un rost, da cine suntem noi oamenii să-l aflăm? Da' ce-ti veni cu întrebări asa? *

Tânărul evită să-i răspundă și alese să schimbe subiectul. Oricum, răspunsul, așa simplu și banal cum fusese, îl primi ca pe o confirmare a ceea ce gândea și el. Ceva îi spunea că va primi răspunsul căutat, cât de curând. Dar până atunci, își luă rămas-bun de la părinți, fără să-și mai ascundă lacrimile de această dată. Plecă grăbit și când se depărtă suficient, aruncă o privire înapoi. *O să fiți mândri de mine, vă promit asta!* Nu avea de unde să știe că acele șase nopți chinuite de vise aveau să fie ultimele dormite fără griji în căsuța care pentru el reprezentase odinioară o lume întreagă.

51

14

Plecase la drum pe înserate, plănuise să ajungă în Cetate a doua zi de dimineață. Ii plăcea să meargă noaptea, să-și vadă umbra la lumina lunii, să simtă cum totul amorțește în jurul lui, căzând pradă somnului. II fascina liniștea în care până și gândurile răzlețe aveau propriul ecou, în care orice frântură de

imaginație scăpată de sub control putea deveni aievea și te arunca în spaimele morții. El nu se speria, imaginația îi fusese jucăria preferată în copilărie, iar acest lucru nu se schimbase nici acum. își plăsmuia propria lui lume, categoric mai bună decât cea din jur. Era Creatorul lumii lui, invincibil și atotștiutor. Cât timp era în lumea lui, nu prea îi păsa de cea de afară. Insă acum statuia și visele care îl bântuiseră se infiltraseră și acolo, iar el era nevoit să le confrunte. Știa că nu se putea altfel. Așa își adună tot curajul de care era capabil și smuci frâiele calului, îndreptându-1 spre râu.

Animalul părea să știe drumul, ca și cum ceva tainic îl ghida. E drept, trecuseră odată pe acea potecă părăginită, dar nu se așteptase la atâta siguranță din partea tovarășului său patruped. Poteca coti printr-un câmp ars, apoi deveni străjuită de o parte și de altă de sălcii plângătoare bătrâne, cu ramurile mângâindu-1 pe spate și pe umeri. Tresări, iar inima fu cât pe ce să-i spargă pieptul când ceva ca o gheară îl prinse de după cap. Primul lui gând

52

Nebunul alb fu că este apucat de un demon zburător, ca în vise, dar se liniști când observă că inamicul său nu era decât o creangă uscată. *Ce numele Tatălui caut aici? Să mor de frică pe coclaurile astea. Ce nebun s-ar plimba pe aici?* Ii atrase atenția silueta de piatră care se deslușea în fața sa. *S-o fac și pe asta!* își spuse tânărul și descălecă, lăsându-și calul să pască slobod. Allex Trușcă

Se proțăpi în fața îngerului sculptat și își repetă că nu are de ce să se teamă. Statuia i se părea acum mai mare decât și-o amintea, iar chipul îi era greu de ghicit din cauza întunericului. Se întrebă dacă ceea ce se auzea în urechile sale ca zgomotele a o sută de copite nărăvașe erau bătăile inimii sale sau veneau din pieptul dăltuit dinaintea sa. *Ce prostie, de unde-mi vin ideile astea? Cum să-i spun Zairei că mi-a fost*

frică de o statuie?

— Nu mi-e frică de tine, să știi! Am venit să-ți arăt asta!

Si să-mi arăt si mie... 9 9

Așteptă o clipă ca și cum ar fi trebuit să primească o replică. Pe spate, pe sub pelerina groasă cu care se învelise, și care îi era și așternut uneori, pielea se zburlise, iar pârâiașe de sudoare își găsiră făgașe către șira spinării. însă nu se întâmplă nimic, nici un sunet nu răzbi dinspre prietenul lui de piatră. Prinse curaj și mai făcu un pas în față. Si încă unul. *9*

— Cine sau ce ești tu? Ce vrei de la mine? Lasă-mă-n pace!

De ce mi se pare că o știu demult, mult mai demult decât ziua când am descoperit-o? Ce numele Ta...

Gândul i se frânse ca o pasăre lovită în zbor de săgeată atunci când observă o lacrimă izvorând dintr-o crăpătură

53

Nebunul alb acolo unde ar fi trebuit să se afle irisul ochiului drept. O aură de tristețe înconjura chipul îngerului, iar lui Erin i se puse un nod în gât. întinse mâna să șteargă stropul adunat în pleoapa sculptată chiar dacă mintea îi trimitea semnale să nu o facă. Se așteptase să fie rece, așa ar fi fost logic, având în vedere materialul și așezarea lângă râu, însă fu surprins să descopere că era la fel de caldă ca o ființă umană. Un val de fierbințeală îl pătrunse prin vârfurile degetelor și îl făcu să închidă ochii.

Atunci revăzu totul. Fusese spadasinul care luptase pentru rege și Cetate, fusese cavalerul care își făcuse drum cu lancea și securea printre rândurile de neființe. Fusese călugărul exorcist care spulberase în Templu călăreții fantomă cu lovituri de toiag, fusese elementalistul în robă albastră care plutise în mijlocul armatei inamice și fusese asasinul tăcut care se târâse prin mlaștini, aruncând cuțite mortale spre cercurile necromanților. Fusese mereu Erin, de

fiecare dată un luptător. De fiecare dată având același scop, dar folosind alte arme. Și fusese învins, oricum ar fi luptat. *Ți-ai amintit cine ești! Află cine sunt eu...*

Dacă ar fi fost lovit de un taur, Erin nu ar fi căzut în asemenea hal. Se târî pe coate înapoi, cu ochii măriți în orbite. Luna răsărise și urcase pe cer în dreptul statuii, însă omul nu avea unde să-și vadă paloarea de pe chip. Picioarele se revoltară nevoind să-1 mai asculte, în timp ce se depărtă sprijinit doar de mâini. Orbecăind prin iarbă, întâlni frâiele calului său și se rugă să aibă putere să-l încalece. Și dacă Tatăl asculta din când în când rugăciunile oamenilor, probabil în acel moment înțelesese că acel tânăr avea nevoie de ajutor.

54

Nebunul alb Allex Trușcă

N-ar fi putut spune cu precizie cât timp petrecuse lângă acea statuie, ar fi putut să fie câteva clipe sau ore, i se păruse că timpul își tulburase curgerea în acel loc. Și nici cât galopase până când simțise răsuflarea greoaie a animalului de sub el și reveni la mers normal. Mintea, încă șocată de ceea ce încerca să priceapă, se hotărî să scoată din cotloanele sale tot felul de gânduri întunecate. Iar acum, drumul coti pe marginea unui lac. Nu-i plăceau apele adânci și stătătoare. I se părea că acolo, în adâncuri, era cineva mereu gata să-l înhațe și să-l tragă la fund. Visase când era copil cum o mână scheletică ieșea de sub o suprafață mocirloasă și-l chema la el. Și oricât se chinuia, în acel vis, pașii îl duceau spre pieire. Acum, îl duseră mai departe, iar când vălul nopții începu să se destrame, întrezărirea primelor avanposturi ale Cetății i se păru lui Erin o binecuvântare.

15

Trecu pe lângă palisadele de dinaintea cetății cu bucuria celui care se pregătește să-și lase trecutul în urmă, sperând la un nou început. Puțini oameni aveau treabă în afara zidurilor, și nici unul nu-1 întrerupse pe Erin în contemplarea măreței structuri care se ridica înaintea sa. Șanțul lat și adânc, care fusese golit în urmă cu o săptămână, era acum umplut de cele trei izvoare care curgeau din interior. în spatele albiei se ridica imensă, amenințătoare, dar fascinantă si seducătoare, noua lume a tânărului învățăcel. Intră pe porțile uriașe, străjuite de cei doi arcași de piatră cât trei bărbați așezați unul peste altul, cu săgețile ațintite spre un punct comun și inspiră adânc mirosul de pâine proaspătă, amestecat cu cel de mirodenii aduse de negustorii din toate colțurile lumii. Străzile începuseră să se anime, glasurile celor care încercau să-și vândă mărfurile se împleteau cu glasurile copiilor sau cu certurile femeilor. Lăsă în urmă șirurile circulare de ta- rabe, apoi podiumul de pe care Purtătorii Cuvântului anunțau hotărârile regale și coti spre drumul îngust la mijlocul căruia se afla Academia, iar în capăt, așezată special pentru a nu fi deranjată de tumultul Cetății, Marea Bibliotecă. Ocoli clădirea impozantă a Academiei, cu coloanele groase și sculptate cu scene din legendele pe care le studiase când abia învățase să citească și se îndreptă

Nebunul alb spre una mai scundă, în care erau găzduiți cei care veneau pentru învățătură din alte colțuri ale regatului. Aceasta era aproape goală, întrucât printre cei de la sate se spunea că studiul este pentru călugări și

pentru cei din Cetate, nu pentru omul de rând. Se îngriji de cal, iar apoi se îndreptă spre cămăruța care îi fusese oferită.

în timp ce urcă scările, își aminti de primul moment în care văzuse locul unde avea să-și petreacă următorii ani. Se chinuise o groază de timp să deschidă ușa cu cheia ruginită, fiindu-i oarecum frică de ceea ce putea fi de partea cealaltă. Nori de praf se ridicaseră când pusese piciorul pe scândurile care scârțâiau mai tare ca muzicanții ce cântau în fiecare seară la tavernele din apropiere. Patul, masa care trebuia să-i servească și pentru cină și pentru studiu, singurul scaun, toate îi păruseră cu mult mai vechi decât orice persoană pe care o cunoscuse el vreodată. Se îndreptase cu groază spre dulapul ferecat cu o încuietoare cât pumnul său și în timp ce o desfăcuse, sperase din tot sufletul că în spatele acelei uși, care nu mai avea nici măcar un vârf de unghie nescrijelit, nu se afla scheletul vreunui învățăcel ca si el, uitat acolo din anii trecuti. Acum nu mai era așa. Ușa se descuie cu ușurință, și îl întâmpină un miros cărți vechi, piele și de cerneală. Masa era plină de călimări, de pene de scris și foi goale care așteptau să fie umplute cu litere. într-un colț, după ușă, tronau câteva tomuri groase despre călătoriile legendare ale lui Cano Șchiopul și Tyro cel Gras. *Casă, dulce casă, dac-ai ști cât mi-ai lipsit...* Se tolăni în pat îmbrăcat și reflectă la tot ce se întâmplase. Statuie, vise, necromanti, demoni zburători, cavaleri fan-

tomă, toate se învârteau în capul lui într-o învălmășeală, iar el, aflat în mijlocul lor, încerca să găsească o cale de ieșire. Se întrebă dacă în cărțile lui Cano și Tyro ar fi putut găsi ceva care i-ar fi putut fi util în toată această nebunie, dar imaginea zâmbetului cald al Zairei se așternu peste toate gândurile lui și-l călăuzi

spre un somn adânc și aducător de pace.

58
16

Dormise o zi și o noapte până să-l trezească arșița și un straniu semnal de alarmă, care-1 avertiza că nu are mult timp de pierdut, i se infiltrase în minte. Fără să vrea, gândul îi zbură la bătrânul bibliotecar, care i se păruse un izvor nesecat de înțelepciune. De altfel, el îi recomandase și cele două tomuri mai groase decât cărămizile care se ghiceau pe sub spoiala de

var alb a încăperii, însă Erin găsise mereu motive să se eschiveze de la citirea lor.

Aruncă pe el hainele cele mai bune și plecă pe jos spre Marea Bibliotecă. Chibzui îndelung dacă să-i povestească omului în vârstă despre vise, dar căldura îl moleși înainte să ajungă la vreo concluzie. Se opinti zdravăn să deschidă poarta exterioară a bibliotecii, întrebându-se dacă din acest motiv nu multă lume trecea acel prag. Așteptă câteva minute să-și recapete suflul în aerul răcoros din interiorul holului alcătuit din blocuri masive de piatră închisă la culoare. La capătul acelui mic coridor, oarecum stingheră, o ușă simplă și sărăcăcioasă era ultimul hotar între lumea oamenilor și cea a cărților. Erin se îndreptă spre ea, ca întotdeauna, cu o solemnitate apropiată de cea a unui maistru de ceremonii. O bucurie fără seamăn punea stăpânire pe el de fiecare dată când trecea acel hotar. La fel și acum.

Făcu primii pași pe lespezile reci, admirând încă o dată imensitatea acelui spațiu, iar ecoul îi multiplică și îi purtă

mai departe. în mod cu totul straniu, clădirea părea mult mai mare privită din interior. Nu era prima dată când avusese senzația asta, însă de fiecare dată când își propusese să o măsoare, se lovise de tot felul de obstacole. își reînnoi această promisiune și își continuă înaintarea pe culoarul central care se desfăcea în lateral, ca o coloană vertebrală cu coastele sale, cu sute de rânduri lungi în care lumina pierdea bătălia cu umbra, din care rareori răzbăteau vreo urmă de praf. Ajunse în ceea ce el numise sală de lectură, un spațiu cu mese și scaune, ticsit de tot felul de cărți, străjuit de sfeșnice, torțe și lumânări. Ca de obicei, nu era nimeni. De cele mai multe ori, biblioteca era goală, iar multi dintre învățăcei zăboveau doar pentru câteva clipe.

Cu inima făcându-i tumbe în piept și cu ochii căutând-o pe Zaira, se apropie. Ea se așeza mereu în același colț, însă locul era gol, lumânarea groasă de pe masă - stinsă, iar firele de praf depuse erau semn că femeia nu mai fusese acolo recent. Erin își aminti prima lor întâlnire, printre rafturile ticsite. Amândoi, timizi, aruncând ocheade către cărțile pe care le alegea celălalt. Tânăra îi zâmbise, iar lui i se păruse că toată strălucirea stelelor năvălise în ochii ei. Și în timp ce el se gândea cum să i se prezinte, pentru că nu mai intrase niciodată în vorbă cu o femeie mânat de asemenea instincte, ea lăsase privirea, mușcându-si buzele si arătându-se tulburată. înainte să se

fâstâcească, Erin fusese salvat de bătrânul bibliotecar, care îl rugase să-i care un tom mare și mult prea greu pentru o persoană așa în vârstă. îi mulțumise în gând sal-

vatorului de la un moment penibil și, cu ceva mai mult curaj, se întorsese către raftul unde o văzuse ultima oară. Dar ea nu mai era acolo.

îi reveni în minte panica, disperarea, golul din suflet de care nu știuse până în acel moment - același gol care îl încerca de fiecare dată când Zaira nu era unde spera el să o întâlnească - dar și fericirea care pusese stăpânire pe el când o zărise cuibărită lângă o masă, adâncită într-o lectură. Mut de uimire, urmărise cum respirația umplea pieptul acela plăpând, cum globurile oculare cu irisuri întunecate ca miezul nopții se mișcau alergând după șirurile de cuvinte, cum lumânarea aprinsă arunca umbre jucăușe pe chipul încadrat de buclele ce îi cădeau pe umerii goi. Se proțăpise în fața ei, încercând să găsească vreun motiv pentru a intra în vorbă, însă ea i se adresase de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna, invitându-1 să citească împreună. Nu se așteptase la

asta, dar acceptase încântat. Mult mai târziu realizase că de o asemenea bucurie erau capabili doar copiii, nebunii și îndrăgostiții.

Pași târșâiți și o respirație respirație greoaie îi întrerupseră șirul gândurilor, semnalându-i prezența celui pe care venise să-l vadă. Mai bătrân decât lumea, cum îi plăcea lui Erin să îl necăjească, cu părul alb și barba la fel de ninsă, ambele vâlvoi, de parcă mereu îl bătea vântul, bibliotecarul îl întâmpină îmbrăcat, ca întotdeauna, într-o cămașă albă, până în pământ. Cu privirea aspră și ascuțită, dar cu ochii blânzi, tânărului îi păru o arătare ivită din poveștile copilăriei sau din cele cîteva picturi de pe zidul micului lăcaș de rugăciune din satul natal.

61

Nebunul alb Allex Trușcă

— Erin! Te-ai întors! începusem să îți simt lipsa. De când ai plecat, nu a mai trecut nimeni pe aici, nici măcar tânăra ta prietenă, cu pisica ei mofturoasă...

— M-am întors de curând, am zis să trec să te văd, se roși în obraji tânărul, forțat să recunoască și celălalt motiv al vizitei. însă răspunsul primit îl întristă. *Unde-o fi? Când nu știam nimic de ea, o găseam aici. Unde s-o caut?* Da, m-am întors de curând și am avut o călătorie lungă și ciudată.

Privirea moșneagului cu barbă îl aținti dezaprobatoare, iar tânărul se strădui să-și dea seama ce spusese nelalocul lui. Fără sorți de izbândă, pentru că Zaira încă stăruia în mintea lui. Se mulțumi să ofteze si să evite contactul vi- *9 9*
zual cu interlocutorul.

— Ciudată? Voi, oamenii, folosiți cuvinte stranii pentru lucruri pe care nu le înțelegeți. Lumea este mult mai mare decât ceea ce văd ochii voștri, ai uitat? Am mai vor- bit despre asta, cu tine și cu fata aia. Nu te uita așa, copile! Mai bine-ai băga la cap...

Bătrânul deveni precipitat, pipăindu-se pe

buzunare și pe piept, unde Erin știa că ține o cheie atârnată pe o bucată de sfoară. Panicat la început, se liniști când descoperi că înfășurase bucata de ață cu tot cu cheie, pe încheietura mâinii drepte. Tânărul își înfrână cu greu un zâmbet, îi era drag acest bunic care nu părăsise de ani de zile - sau cel puțin așa se lăuda - incinta bibliotecii.

— Așa, unde-am rămas? Ceva de ochi parcă... Cum spuneam, ei văd doar ce vreți voi să vadă. Ceea ce nu înțeleg, vă sperie și le ignorați ca pe niște semințe ascunse sub preș. Și uitați de ele până când vine ploaia. Și-atunci în-

62

Nebunul alb colțesc și cresc până în momentul în care nu mai pot fi stăvilite. Ignoranți... Allex Trușcă

— Deci iar filozofăm? Credeam că e prea târziu pentru asta, îl înțepă Erin. Exact ca un nepot năzdrăvan, nu pierdea nicio ocazie să-l sâcâie pe bătrân. *Mi-e așa de drag moșneagul, parcă-i un bunic pus pe sfadă. Dar parcă cere prea mult de la mine. Sper să nu mă-ntrebe iar dac-am citit poveștile alea de adormit copiii despre Cano Șchipul și grăsanul celălalt.* Credeam că petreci timpul în fața tablei tale de șah...

— întotdeauna e timpul potrivit pentru filozofie și pentru șah, copile. Bagă bine la cap, eu n-o să fiu lângă tine să-ți amintesc. Șahul? înseamnă strategie, să înțelegi cum gândește adversarul, să gândești în locul lui și, ca să faci asta, ai nevoie și de filozofie. Totul în viață este o partidă de sah, totul este o lecție de filozofie. Tine minte, am spus!

Zărind încrâncenarea de pe chipul bătrânului și cum i se zburliseră firele din barbă, tânărul regretă că fusese slobod la gură. Nu era prima dată când i-o lua gura pe dinainte și nici când își spusese că nu va mai face o asemenea greșeală. Și era convins că nu va fi nici ultima. Pomi după bibliotecar, care se deplasa cu mers chinuit și adus de spate spre o masă

cu tăblia în pătrate albe și negre, așa de uzată, că Erin se gândi că e acolo de la facerea lumii. îl ajută pe omul în vârstă să se așeze pe unul din cele două scaune, la fel de vechi ca si masă. Deși nu le mai văzuse până atunci, ceea ce nu era ceva ieșit din comun, la cât de mare era biblioteca si cât de amorezat era el, avu un moment senzația că le știe de undeva. *Din*

scaun. Chinuindu-se cu cheia ruginită, bărbosul în straie albe scoase dintr-un sertar o pungă de piele pe care o trânti pe masă.

— Erin, spuse cu un timbru cald și binevoitor, nu te judeca prea aspru. Sunt multe de învățat și nu toate sunt scrise în cărți. Ce spun eu acum pare simplu, dar nu e. Nu lăsa nicio clipă să treacă. Nu se mai întoarce...

— Cum e cu șahul? se grăbi tânărul, ca în clipa următoare să mai adauge încă un lucru pe lista regretelor sale, însă cel din fața lui nu se arătă deranjat.

— Șahul... șahul te ajută să știi în fiecare moment care îți este visul, ce drumuri trebuie să parcurgi pentru el, și ce trebuie să sacrifici ca să ți-1 îndeplinești. Nu înțelegi încă, nu-i asa?

Bătrânul scoase câteva piese din pungă și le depuse cu grijă pe masă. Luă una în mână și o deplasă înainte, ca și cum ar fi deschis jocul.

— Imaginează-ți că fiecare pion e una dintre dorințele pe care tinerii de vârsta ta le au. Imaginează-ți Caii ca fiind cei care țin la tine - cei care îți dau imbolduri sau ți se pun de-a curmezișul. Imaginează-ți că Nebunii sunt dorințele tale cele mai ascunse pe care le ții doar pentru tine... Turnurile, o casă cu pat cald și pâine coaptă în vatră. Mă urmărești, da? Imaginează-ți Regina ca pe o femeie

care te așteaptă în prag, cea care poate să îți dea aripi să lupți mai departe sau să te doboare cu o singură privire. Sau să te înjunghie atunci când se simte trădată. Și să știi de la mine că femeile nu o fac intenționat, să nu uiți asta...

64

Nebunul alb Allex Trușcă

în sfârșit un sfat pe care să-l pricep și eu. O fi supărată pe mine? Ochii îi rămăseseră ațintiți pe regină, iar bătrânul se oprise și aștepta răbdător. Erin se temu să nu i se ghicească pe chip ceea ce avea pe suflet, dar cel dinainte părea adâncit într-o altă lume.

— Iar tu, prietene, imaginează-ți că ești Regele. Tu ești cel care comandă. Tu ești stăpânul. Ești singurul care știe jocul pieselor, cel care face mutările. Decizi când și ce joci, când și ce să sacrifici. Poți avea totul sau pierde asemenea. Poți fi dintre aceia care trăiesc gândindu-se la consecințele alegerilor, sau poți muta orbește, lăsându-te prins în vâltoarea emoțiilor umane. Tine minte că în ambele ca- zuri poți să câștigi sau să pierzi. E foarte important asta. Ai înțeles, da?

— Acum mergi acasă și gândește-te la ce ți-am spus azi. Si citește ce ti-am dat eu, o să-ti fie de folos când nici nu te-aștepți. Ia și asta cu tine, o să-ți amintească de discuție.

Bibliotecarul îi puse în mână un obiect și îi închise pumnul. Din palma bătrânului, ucenicul simți cum un val de căldură și energie îi inundă trupul, făcându-1 să uite de orice teamă sau oboseală. Revigorat, Erin privi spre ceea ce strângea între degetele încleștate și descoperi cu uimire un Nebun alb.

I se păru că i se ridică un văl de pe ochi. Ceea ce până în urmă cu o clipă era doar un joc, se preschimbă în esența vieții, o descriere a întregii

existențe umane. Gândul îi zbură la părinții săi care își sacrificaseră toate mutările, iar acum rămăseseră nefericiți triști și goi. Se întrebă ce

atunci fără să-și dea seama. Dintr-o discuție cu un moșneag gârbovit de ani învățase mai mult decât din toate cărțile studiate în ultimii ani. *Să nu mai judec după aparențe. Se pare că azi am primit destule lecții.* își desenă mental o tablă de șah și începu să așeze câțiva pioni pe ea. Mai avea doar să-și găsească un țel și poate, un adversar pe măsură.

Habar nu avea că undeva, într-un colț îndepărtat al lumii, pioni ai unui adversar venit din cele mai îngrozitoare coșmaruri ale sale începeau să își pregătească propriul joc. Unul cu o miză mai mare decât tot ceea ce își închipuise oricine până atunci.

17

Zilele se scurseră lent și chinuitor, Erin pendulând între cititul cărților recomandate de bătrânul bibliotecar și gândurile la Zaira. Nu o aflase nici pe băncuța șubredă din spatele Marii Biblioteci, unde se opreau de obicei după ce-și luau la revedere de la bibliotecar, nici la ridică- tura de pământ unde stătuseră tolăniți o noapte întreagă, uitându-se la stele și desenând pe cer. Nu o găsise nici în grădina Cetății, unde toamna ascultau frunzele uscate cum le trosneau sub picioare, sau unde el îi povestise vrute și nevrute iar ea îl privea tăcută. Femeia nu folosise niciodată prea multe cuvinte, însă nici nu avusese nevoie. Tânărul învățase să-i citească tăcerea, modul cum i se împleteau degetele subțiri după vreo șuviță de păr sau după cum pășea. înțelesese că își încrucișa brațele sub sâni și încetinea pasul atunci când avea ceva pe suflet, că atunci când își mușca buzele ori era supărată, ori urma să se cuibărească strâns de el, si fiind mai mică de statură, îsi lipea urechea de inima lui. Și cel mai mult vorbea din priviri. Erin nu mai văzuse vreodată irisuri atât de închise si din care izvorau atât de multă lumină si fericire. Si nici care să usture atât de mult printr-o simplă încruntare, când pleoapele ușor închise transformau bucuria în foc mistuitor. Nu mai știa unde s-o caute, iar la Bibliotecă nu se ducea, pentru că îi era rușine să dea ochii cu bătrânul, până n-ar fi terminat de citit ceea ce i se ceruse.

67

Nebunul alb Allex Trușcă

Ce-o fi așa de important între foile alea murdare și

prăfuite? Prima impresie pe care o avusese despre tomurile groase se preschimbase după câteva zile de citit în uimire, amuzament și fascinație. însă tot nu înțelesese cum povestea lui Tyro, un brutar gras, răpit din greșeală de tâlhari, care, datorită ascuțimii minții și curajului izvorât din disperare și teama de moarte, ajunsese prin câteva tertipuri conducătorul bandiților, îi putea fi lui de folos cumva. Să se apuce de jefuit țărani și târgoveți prin codri nu era tocmai unul din modurile prin care voia să-și facă părinții mândri. Iar isprăvile lui Cano Șchiopul, un vânător care din întâmplare intrase într-o lume magică unde fusese nevoit să se lupte cu uriași, cu păsări de pradă de două ori mai mari ca el sau ființe cu cap de taur și trup de om, le consideră mai degrabă opera unui bard îmbuibat de băutură. E drept că i se păruse foarte minuțios modul în care eroul le urmărise pe bestii, le studiase slăbiciunile, le pregătise capcane, dar cum îl ajutau astea pe el? Nu venise la Academie ca să se facă un simplu vânător.

La ce mă ajută pe mine astea? îi stărui în minte când întoarse și ultima filă a poveștii vânătorului șchiop și parcă voi să întrebe figurina de șah care trona pe o stinghie deasupra patului. I se păru că acea piesă îl urmărea, de parcă bibliotecarul i-o oferise ca să fie cumva sigur că-și va îndeplini promisiunea. Nu se mai gândise în ultimele zile la visele avute când fusese acasă și de care nu-i povestise bătrânului și nici femeii care dispăruse de parcă o înghițise pământul, nici la statuia îngerului, însă imaginea Nebunului îi aminti de partidele de șah cu piese monstru-

oase și jucători care nu se arătaseră vederii. *Ce-ar fi făcut Cano și Tyro în acele bătălii? Sau dac-arfi găsit ei statuia? Dar mai bine mă duc la bibliotecă, poate o fi venit*

Zaira....

Intră val-vârtej în sala cea mare, plină de cărți și trânti cele două tomuri pe o masă, iar sunetul replicat de zeci de ori îl înfioră. După ceva clipe lungi de așteptare, ecoul îi răspunse cu șoapta unor pași care se apropiau. Ieșit din umbră ca o fantasmă din pereți, bibliotecarul îi păru pentru o clipă drept de spate, cu fața și părul cuprinse de o strălucire caldă. Erin miji ochii, dar tot ce văzu era ființa gârbovită, care îți târșâia picioarele cu greutate, cu față palidă și păr alb ciufulit. Așa cum fusese de când îl cunoscuse.

— Le-ai terminat? îi zâmbi moșneagul, de parcă răspunsul nu ar fi fost evident. Ce-ai înțeles din ele?

învățăcelul se așteptase la asemenea întrebare, așa că pregătise și un răspuns. Se gândise tot drumul și nu voi să dea greș.

— Că nu e întotdeauna nevoie de forță si că uneori o * t minte iscusită e mult mai de folos decât a avea mușchi si sabie.

— Foarte bine, Erin, foarte bine! Poate n-ar mai fi nevoie de atâtea războaie. Sau dimpotrivă, cine știe ce poate face o minte ascuțită pusă pe rele...

Tânărul așteptă ca bătrânul să-i spună și de ce insistase atât de mult ca el să citească acele cărți, însă acesta pomi încet printre rafturi, cu un sfeșnic aprins în mână. Erin pomi după el, fără să știe cum să formuleze întrebarea. Moșneagul se opri brusc.

— Erin, copile. Am nevoie de o favoare de la tine, dacă nu ți-ar fi greu.

69

Nebunul alb Allex Trușcă

Vocea bibliotecarului era rugătoare și serioasă. Chipul îi era vopsit într-o expresie atât de serioasă, încât învățăcelul răspunse fără să se gândească prea mult.

— Pentru dumneata, orice... Aproape orice de fapt, spuse Erin cu simpatie și zâmbiră amândoi.

— Să nu mai spui asta niciodată, cel puțin până nu auzi ce vrea celălalt de la tine. Până nu înțelegi ce vrea cu adevărat. Ai înțeles? Lumea are tendința să braveze. Toți » » ♦ facem orice pentru cei din jur, pentru rege, pentru prieteni, cel puțin așa zicem...

— Dar..., iar restul cuvintelor îi rămaseră mute, căci bătrânul ridică un deget în dreptul buzelor, semn că voia să fie ascultat în continuare. *Așa mofturos o să fiu și eu când voi fi ca el?*

— Toți spunem cum am reacționa într-o anumită situație până în momentul în care suntem puși în fața faptului împlinit. Și atunci... atunci ne surprindem. Ne surprindem pentru că vedem că ne e cu mult mai greu să facem ceea ce ne dorim. Ne surprindem pentru că vedem că, atunci când vorbeam de situația respectivă, liberi și detașați, am fi făcut altfel. Ne surprindem pentru că vedem că nu mai gândim calm ci, uneori, luăm decizii cu inima. Ne surprindem pentru că vedem că, oricât de împietriți am fi, oricâte armuri de zale am avea pe noi, vedem că mai există o urmă de îndoială, de nehotărâre... Hai să ne așezăm aici, am obosit...

Erin descoperi că bibliotecarul mutase masa cea veche, n-ar fi trebuit să fie în acea direcție. Și nici nu o zărise decât atunci când ajunsese foarte aproape de ea. II ajută

70

Nebunul alb pe bătrânul care gâfâia de oboseală și se așeză în fața lui. Din nefericire pentru el, lecția nu se terminase. Aruncă o privire furișă spre locul unde era sala de lectură, sperând să vadă licărirea vreunei flăcări din colțul în care se așeza întotdeauna Zaira. Totul era cufundat în beznă. Allex Trușcă

— Nehotărârea, continuă bibliotecarul, roade sufletele, dar este și ceea ce ne păstrează umani. Este cea care nu te lasă să te prefaci într-o statuie. îți chinuie inima și mintea, te face să realizezi că încă

ești viu. Si tot ea este cea care , ȷ
îți permite să speri că indiferent de ce vei face, într-o zi totul va fi bine. Că indiferent dacă vei lua o decizie greșită, într-o zi vei ajunge acolo unde ți-ai dorit să fii. Locul va fi același, drumul va fi mai lung sau mai scurt, cu mai multe sau mai puține ocolișuri, cu piedici care, în final, te vor face să te bucuri mai mult că ai ajuns...

Fără să-și dea seama, degetele lui Erin băteau nervoase în tăblia roasă de vremuri. Când deveni conștient de gestul său care trăda nerăbdare, deschise gura să se scuze, dar vorbele nu se legară între ele. îi păru rău că fusese ne- respectuos, mama sa îl învățase să fie îngăduitor când cineva discuta cu el. Sau măcar să se prefacă, descoperise el. însă bătrânul nu se arătă deranjat. Chiar îl prinse de mână și se ridică peste masă, pentru a fi mai aproape de el, de parcă i-ar fi spus un secret.

— Erin, favoarea de care-ți ziceam... Ai putea rămâne peste noapte aici, să ai grijă de cărți? Eu trebuie să fac un drum si să știi că niciodată nu mi-am lăsat comorile sin- gure. N-aș putea să le las fără să aibă pe cineva care să le tină de urât. Ele sunt ca voi, ca noi, adică. Cărțile au su-

flet, știai? Si la fel ca si oamenii, ele se deschid cu adevărat doar în fața celor care își doresc să le descopere, celor care stăruiesc să le înțeleagă. Pe unele trebuie să le citești de zece ori și de fiecare dată vei găsi un alt sens... Poți face asta pentru un bătrân ca mine?

Cum să n-o fac? Dacă e doar să stau... Bine că nu mă pune să le șterg de praf sau să le mut de pe un raft pe altul, nu mi-ar fi ajuns două vieți. Ce mai voiam să-l întreb?

18

Rămas singur, Erin se plimbă printre rafturile cele mai apropiate de locul înțesat cu mese și scaune pe care îl numise pompos sală de lectură. Majoritatea torțelor se stinseseră, doar lumânarea sa arunca contururi vagi peste coperțile prăfuite, unele poate neatinse de ani întregi. Crezu că merge fără nici un rost, când conștientiză că pașii îl purtară fără voia lui spre locul unde o întâlnise prima dată pe femeia misterioasă pe care, oricât a fi vrut să și-o scoată din minte, tot găsea ea un cotlon în care să se ascundă. Gândul îi zbură spre seara Balului de terminare a studiilor, înainte să plece din Cetate. Aceea fusese ultima seară petrecută împreună.

Erin se pregătise pentru bal toată ziua: își îndreptase hainele de sărbătoare, așa cum știuse el mai bine, încercase să-și aranjeze părul vâlvoi în luciul stins al unei tăvi de metal, exersase câțiva pași de dans, executați atât de stângaci încât aproape că își rupsese un picior. Ajunsese în sala de ceremonii, iar ochii săi măturaseră toată încăperea, când simțise cum o boare caldă venise dinspre scara străjuită de mici coloane împodobite cu ghirlande de flori. Prima care apăruse pe trepte fusese Fortuna, pisica cea neagră, mereu gata să se azvârle la gâtul celui care ar fi îndrăznit să se apropie de stăpâna sa. Tânărului i se păruse cu totul ieșit din comun numele felinei, dar

rămăsese și mai surprins când Zaira îi spusese că însuși acel ghem de blană și-1 alesese. Nu ceruse alte explicații, pentru că știa că ea nu i le-ar fi dat. Apoi, timpul rămăsese la fel de încremenit ca si el. Nu

stiuse dacă muzica amu- *i* ,
tise pentru toată lumea sau doar pentru el. Rochia neagră și părul ondulat lăsat peste umerii goi, onixul din privirea Zairei și zâmbetul larg pe care i-1 adresă, păreau desprinse din poveștile pe care le citise Erin când era mic.

Auzi un zgomot înfundat și tresări. Ceva ca un fâlfâit de aripi, ca un ecou stins, îi întrerupse șirul gândurilor. Se făcuse tot mai întuneric, tot mai multe dintre făclii se stinseseră, iar teama că cineva s-ar putea ascunde în întuneric îi încolți în suflet și îl făcu să se îndrepte spre locul unde stătea de obicei și citea împreună cu Zaira. Lăsase acolo candele, torțe și lumânări aprinse, ca o insulă de strălucire în mijlocul abisului. Ieși cu pași mari pe culoarul central și se îndreptă cu nerăbdarea unui fluture de noapte care se năpustește spre lumină. I se păru că aude încă o dată o bătaie îndepărtată de aripi și își întoarse privirea. Undeva, unde ar fi trebuit să fie beznă, sclipi o lumânare.

îi apăru într-un colțișor al minții tabla de șah pe care și-o imaginase după discuția cu bătrânul și își aminti ceea ce îi spusese acesta despre alegeri. Știu că trebuia să ia o decizie. Un fir subțire de lumină îl atrăgea spre coridorul pe care bibliotecarul i-1 interzisese cu desăvârșire. Chiar îi spusese de mai multe ori să nu se ducă acolo, atâtându-i și mai mult curiozitatea. Ce secrete să se afle acolo? îi trecu prin cap că ar putea fi urmărit. *Fie ce-o fi! Bătrânul*

74

Nebunul alb *n-are de unde știi. N-o să* Allex Trușcă
moară nimeni dacă aș arunca o privire...

Nu avea de unde să știe că tocmai luase încă o decizie care îi hotărâse destinul. închise ochii ca să-i obișnuiască *
cu întunericul și făcu așa primii pași. Pe măsură ce se apropia, i se păru că inima îi bătea tot mai tare, iar picioarele parcă-i erau trase înapoi de pietre de moară. Ajunse la capătul coridorului și constată cu

uimire că acolo se găsea un singur raft, iar în mijlocul lui trona o carte groasă, cu coperți cu fir de aur, plină de colb. Cu respirație întretăiată, îi pipăi conturul, întocmai cum face un amant cu trupul fremătând al iubitei, simțindu-i fiecare încrețitură. *Poate ar fi mai bine să plec. Dacă bătrânul mi-a interzis, poate că așa trebuie să fie.* Făcu un pas înapoi, de parcă un pericol neașteptat îi ieșise în cale și începu să șovăie. *E doar o carte, pentru numele Tatălui, cât de laș pot să fiu?*

Până la urmă, curiozitatea fu mai puternică. Nu știa că destinul său fusese să ajungă la carte și că el trebuia să decidă dacă o va deschide sau nu. Si nici că el va avea un $
rol important în bătălia ce avea să vină. Iar dacă ar fi fost cufundat în visare, poate ar fi văzut că pe tabla de șah cu figuri ciudate, cu cei doi adversari care nu se făcuseră încă văzuți, lângă pionii albi, începea să se contureze figura unui Nebun.

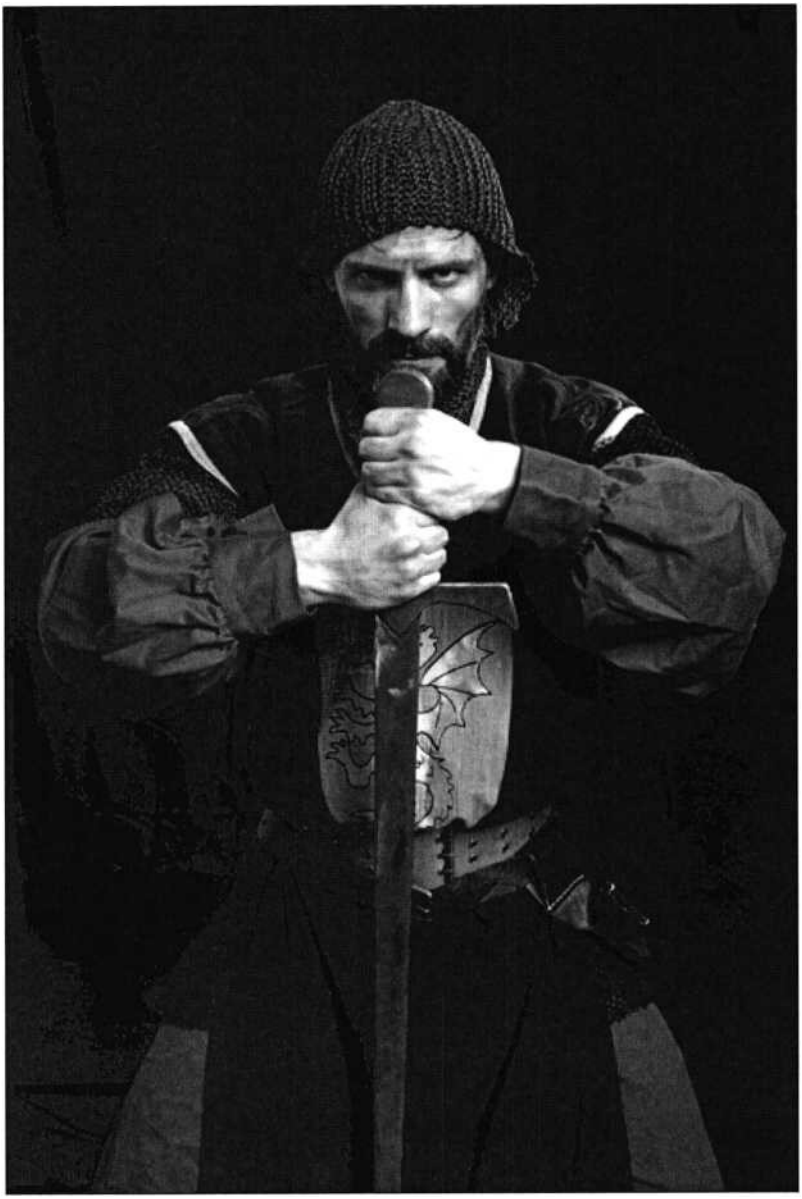

UNITI, PUTEM ÎNVINGE! SINGURI, MURIM!

19

Erin părăsi biblioteca înaintea zorilor, fără să-1 mai aștepte pe bătrân. Ceea ce descoperise în cartea interzisă îi tulburase mințile. Răsfoise cu respirația întretăiată acele pagini unde citise tocmai bătăliile pe care le visase el. Nu își imaginase niciodată lumea ca fiind doar o tablă imensă de șah pentru doi jucători. Câte o partidă la o mie de ani, în urma căreia învingătorul distrugea lumea învinsului. Iar sufletele zdrobite în luptă primeau o nouă șansă, treceau prin vieți, prin corpuri, prin locuri necunoscute, pentru a ajunge din nou pioni într-un alt joc.

De ce eu ? își repetă poate pentru a mia oară în cele două zile de când aflase din „Cartea Veacurilor", așa cum era scris pe interiorul copertei, despre cele șase distrugeri ale lumii de armata Stăpânului întunericului. De fiecare dată când închidea ochii i se derulau în minte scenele pe care le văzuse în vis, imaginea Necromantului din desenele

de sute sau mii de ani. *Din miile și miile de ființe vii, războinici și cavaleri neînfricați, de ce eu, un țăran?*

Regretă, tot pentru a mia oară, curiozitatea avută și se gândi dacă nu ar fi fost mai câștigat să fi rămas un ignorant. Dacă ar renunța la tot și s-ar întoarce lângă ai săi? Precis l-ar primi cu brațele deschise. *Aș putea trăi cu asta? M-aș putea minți în fiecare zi că vom prinde și alte răsărituri de soare, știind ce ni se pregătește? Știu că sunt laș, dar pot să stau liniștit când știu ce vine către noi? »* *f*

Se învârti prin cameră știind că trebuia să ia cea mai importantă decizie din viața lui. Nu-i plăcea să facă asta. Până acum toate alegerile le făcuse încercând să scape de ceva, nu îmboldit de vreun ideal măreț. *E o simplă coincidență, se întâmplă și altora să viseze tot felul de isprăvi. Iar cartea aia putea s-o deschidă oricine. Moșneagul o fi vrut să-mi facă vreo farsă. Mă duc să-i spun să se lase de glume.*

Din pragul ușii aruncă o privire către camera care îl adăpostise în ultimii ani. Avu straniul sentiment că nu îi mai aparținea, că locul lui nu mai era acolo. Se simți dezrădăcinat, pierdut, ca o frunză purtată în bătaia vântului. Masa scrijelită nu-i mai spunea nimic, cele câteva cărți prăfuite zăceau aruncate într-un colț, iar de pe o poliță piesa de șah primită de la bibliotecar părea să îl sfideze. Oftă zgomotos și făcu primul pas dincolo de prag.

20

Auzind ecoul pașilor săi pe culoarul Bibliotecii, Erin se simți ca un șoarece în capcană. Șoapte păreau să se ridice de pe culoarele întunecate, să coboare din cupola înaltă, să îi deschidă calea spre locul unde se găsea bibliotecarul. II găsi la masa cea veche, aplecat asupra unei cărți, la lumina unei lumânări. Când se apropie, tânărul observă că ceea ce studia bătrânul era chiar cartea pe care o dechisese el. Cartea Veacurilor? *Oare știe? Să nu mă pierd cu firea.*

— Erin, copile! Te-ai întors. Credeam că te-ai supărat că te-am lăsat singur.

Moșneagul era în continuare absorbit de paginile vechi, iar Erin nu putu să vadă pe chipul său vreo urmă de supărare. Lumânarea îi mai arunca umbre pe chip, făcându-1 uneori mai sever, alteori mai blajin.

— Știi, bătrâne prieten... Vreau să-ți mărturisesc ceva. De două zile mă gândesc dacă să-ți spun sau nu. Și nu știu dacă mă tem mai rău de ceea ce pot pierde sau de ce aș putea afla.

Sfeșnice și torțe se aprinseră pe culoarul central al Bibliotecii. Deși nu se vedea nimeni, iar ecoul nu îi aduse nici un sunet la urechi. Bătrânul închise cartea cu zgomot, făcându-1 pe Erin să tresară.

— Doar cei ce nu încearcă sau nu riscă pierd întotdeauna, copile. Dacă încerci, câștigi sau pierzi, dar ai sufletul

Erin vru să deschidă gura, însă tocmai atunci își aminti că își promisese să nu se mai grăbească, să asculte fără să întrerupă. Știa că bătrânul nu își terminase prelegerea.

— Iar dacă vei pierde.... dacă vei pierde, vei cădea în genunchi, cum fac toți oamenii, vei striga că viața nu e dreaptă, iar sufletu-ți se va întări, pentru că vei ști că te așteaptă și alte bătălii. Important este ca la sfârșitul vieții să ai mai multe victorii decât înfrângeri, Erin. Ai înțeles? Mai multe victorii decât înfrângeri. De ce te uiți așa?

— Am... am înțeles, veni un răspuns chinuit de pe buzele învățăcelului, care încă se străduia să vadă unde voia să ajungă bibliotecarul cu predica lui. *Răbdare, trebuie să învăț și asta. Oare se vede pe fața mea că mă uit ca un neghiob?*

Bibliotecarul își făcu de lucru, ștergând cu o mânecă a cămășii lungi coperțile pline de praf. în mod straniu, colbul dispărea, dar haina rămânea tot albă și curată.

— Unde rămăsesem? Ah... Singurii care pierd, copile, sunt cei care nu riscă. Ei evită orice bătălie, spunând că nu este a lor, că se pregătesc pentru alta mai mare. Caută mereu scuze. Mereu se mint la fel, fără să-si dea seama că timpul trece și că nu vor fi niciodată nici învingători, nici învinși, ci doar pe fugă. Sufletele lor nu vor cunoaște nici bucuria izbândei, nici durerea eșecului, purtând cu ele goluri pe care nu vor avea cu ce să le umple. Aceia vor ajunge să se uite înapoi, în ultimul ceas, și să se întrebe

80

Nebunul alb de ce nu s-au trezit, de ce nu au dus măcar o luptă. Și vor pleca triști, obosiți, cu durere și regret, lăsându-și în urmă visurile, aruncate în mocirlă și călcate de copitele cailor... Allex Trușcă

Moșneagul ăsta știe mereu ce să-mi spună, parcă-mi citește gândurile. Un fior i se înfiripă încet în

suflet întrebându-se dacă, într-adevăr, putea face acest lucru. Deși îl cunoștea de câțiva ani, abia acum realiză că nu-i știa numele. De fapt, toată lumea îl pomenea ca „bătrânul bibliotecar".

— Erin, te rog, du cartea asta unde-i este locul și în- toarce-te. Eu te aștept aici, avem de vorbit ceva foarte important.

Cu noduri în gât și cu cartea în brațe, Erin se îndreptă, cu pași mici, ca un condamnat la moarte, către locul sentinței. *Știe!* Ororile dintre acele coperți și din cele șase vise îi năvăliră în minte, iar imaginația începu să lucreze împotriva sa. Fiecare pas îi aducea un posibil sfârșit pentru cei dragi. Mama sa ucisă de armata morților vii, tatăl său rupt în bucăți de un demon zburător. Ambii părinți, îmbrățișați, transformați în scrum de un călăreț-fantomă. Zaira îngenuncheată, cu sufletul smuls de un vrăjitor blestemat. Ploaie de foc peste părinți și Zaira, care întindeau mâna spre el, cerându-i să îi salveze. *Nu. Nu, nu pot sta degeaba.* își aminti brusc că în Cartea Veacurilor mai erau câteva pagini goale. Rămăsese un capitol nescris.

81

21

Când se întorsese, se așteptase ca bibliotecarul să nu mai fie acolo. Se înșelase. Bătrânul era acolo, aplecat asupra mesei sale străvechi, ca o tablă de șah. Scosese din sertar piesele de joc și începuse să le așeze, căzut pe gânduri. Apropierea lui Erin îl aduse în prezent.

— Copile, numele nu e nimic, dacă pentru tine și ceilalți nu înseamnă nimic. Dacă ceilalți nu îl pomenesc cu recunoștință și admirație, cu prietenie și respect, nu are nicio valoare. Eu am mai multe nume, pe unele le-am și uitat de atâta timp. Te întrebi cine sunt. O să afli când ne vom revedea. întrebarea care ar trebui să te macine este cine ești tu? »

Așadar știe. Și nu e supărat. Ca și cum se aștepta. Și chiar pare mulțumit că am făcut asta. Cine sunt eu?

într-adevăr, acel bătrân îi citise gândurile. în loc să fie panicat, Erin simți cum un val de liniște și pace interioară îl cuprinde. Tabla de șah îi apăru în minte, iar el se privi cum stătea la marginea ei. în mijlocul suprafeței de joc erau mii de oameni înghesuiți, care se transformară în fum, rămânând doar Zaira. In spatele lui, în afara jocului, erau statuia îngerului și bătrânul. închise ochii și puse un picior înainte. Nu mai era un copil slab și laș.

— Tocmai m-ai ajutat să-mi dau seama, prietene. Voi risca. Voi risca fără îndoială, pentru că ceea ce mă macină

82

Nebunul alb nu mă afectează doar pe mine. Ci și pe tine, pe toți cei dragi, pe toți cei la care țin. Și pe toți pe care îi cunosc sau nu, pe tot ceea ce este viu. Allex Trușcă

Ochii bibliotecarului străluciră puternic în lumina lumânării. Umbra sa, aruncată pe un raft doldora de cărți, i se păru tânărului că nu se potrivește deloc staturii mărunte și cocârjate a celui din fața sa. Mai mult, Erin observă că întâi umbra se ridică în picioare și abia apoi și proprietarul ei. *Oare sunt nebun? Altădată aș fi luat-o la fugă.*

Acum știa că nu are unde să fugă, singura soluție era să meargă înainte.

— Voi alege să lupt, orice mi-ar rezerva viața. în unele dintre cărțile tale scria că pentru un luptător nu contează neapărat victoria, ci modul în care luptă,

fiorul încleștării, faptul că nu știe dacă își va doborî adversarul sau va fi el doborât. Si că simte că trăiește abia când viata îi atârnă *9* J »
de un fir de păr.

— Așadar, ți-ai dat seama cine ești. Voi, oamenii, sunteți luptători, doar că uneori vă pierdeți în tot felul de temeri și de griji. Ai deschis Cartea Veacurilor, nu-i așa?

— Da, am făcut-o.

Erin nu mai simți teama și rușinea pe care le încercase mai demult. Spatele și umerii îi erau drepți, privirea îl fixa pe bătrân, iar mâinile i se încleștaseră ca niște gheare. Spre surprinderea lui, bibliotecarul nu se arătă câtuși de puțin deranjat că îi fusese trădată încrederea. *Știa că voi face asta. Știa și ce voi alege?*

— Ai riscat. Cu siguranță te-ai gândit și la consecințe. Știai ce riști să pierzi. Aveai de ales dacă să recunoști sau

să rămână una din tainele tale. Ai ales să riști si să-ti
asumi > *1*
y
decizia. Ai câștigat o bătălie fără să îți dai seama. Insă mă tem că vor urma altele, care nu vor fi atât de ușoare.

— De ce eu? Știi si de vise? » y

Nu primi niciun răspuns, dar nici nu întrezări vreo urmă de mirare pe fața interlocutorului său. Lucrurile începeau să se lege. Printre miile de țesături ale sorții, lui îi fusese destinat să descopere statuia, să fie chinuit de acele vise, să deschidă acea carte. Nu mai conta de ce și cum. Al șaptelea capitol trebuia scris, iar el avea un cuvânt de spus în desfășurarea lui. Și în mod clar, nu putea asista nepăsător la moartea celor dragi. Trebuia să lupte, să învingă. Sau să moară încercând. Iar faptul că nu vedea nicio altă

posibilitate îl făcea mai hotărât.

— Bătrâne, simt că trebuie să fac ceva, dar mi-e teamă că sunt prea mic pentru ceea ce vine. Dar nici nu pot să aștept trecerea timpului, lăsând totul să vină de la sine. N-am de gând să mă las învins când nici n-a început lupta. *Dacă voi câștiga, salvez lumea, dacă nu...*

— Erin, copile, fără să îți dai seama, ai pornit pe drumul tău. Nu știi unde te va duce, ce te așteaptă, dar atâta timp cât ești încredințat că ești pe drumul cel bun, nimic nu trebuie să te oprească. Chiar de te crezi mic, să știi că fiecare hotărâre pe care o iei nu te afectează doar pe tine, ci și pe cei din jur. Sunt oameni pe care nu i-ai cunoscut sau nu îi vei cunoaște vreodată. Si află de la mine că un y »
gest mic poate schimba o lume. Acum du-te acasă și te odihnește, eu am de scris o scrisoare. Hai, du-te, du-te! Unde am lăsat pana de scris?

Dacă știu că acel Rău vine și nu fac nimic, sigur vom fi distruși. Doar trag de timp, așteptând inevitabilul. Și parcă-i mai simplu să merg în întâmpinarea morții, decât să o aștept la fiecare colț. Dacă lupt, măcar am o șansă. Nu pot să stau și să privesc cum ai mei și Zaira... Oare pe unde umblă femeia asta?

Câteva zile, prins în tăvălugul revelațiilor, uitase de ea. Acum, se simți mai singur ca niciodată. Găsise un scop, o misiune, ceva după care tânjise, fără a-și dea seama, încă din copilărie. Și ar fi avut nevoie de Zaira, să fie lângă el, cum fac nevestele oamenilor. Ar fi vrut s-o caute, dar nu știa unde. De fiecare dată când Erin adusese vorba de părinți și locurile în care crescuse, încercând s-o iscodească, pisica ei ciudată se zburlea ca la un inamic, iar femeia tăcea si se uita undeva în sus. *Asta e, o să vină ea. Dacă voi supraviețui, o voi căuta pe tot pământul. Dacă nu, n-o să-mi mai pese.*

Cu inima grea, se odihni câteva ore și, înainte să răsară soarele, cu ochii cârpiți de somn, își luă calul și plecă spre bibliotecă. încercă să-și amintească de toate sfaturile pe care i le dăduse bibliotecarul, abia acum începuse să le priceapă sensul, și fu convins că acele discuții avuseseră rolul de a-1 pregăti pentru această încercare.

Ajunse în fața Marii Bibliotecii, care îi lăsă impresia, în acel moment, că atinge cerul. Nori groși, aducători de

acelei întrevederi. Ca niciodată, bătrânul cu cămașă albă îl aștepta în fața ușilor închise. Erin înțelese. Acel spațiu își îndeplinise menirea, trebuia să se rupă de el. Rămânea în urmă, alături de casa părintească, de visul lui din copilărie de a construi o cetate, de zilele chinuitoare de la Academie și de serile petrecute cu Zaira. Clipe ce nu se vor mai întoarce. Trecutul lui era doar ecoul unui viitor ce se apropia și era plin de întuneric. Nu era loc de bucurie, ci mai degrabă de durere, suferință și tristețe. De singurătate. Totuși, în adâncul sufletului său chinuit, se încăpățâna să țină ascunsă o fărâmă de speranță, ca un pâlpâit firav de lumânare.

— Erin, copile. Te așteptam. Ți-am pregătit o scrisoare pentru rege. Dacă pleci acum, vei ajunge până la apus. Dacă nu greșesc, o să-1 găsești și pe Maestrul cavalerilor.

Altădată tânărul ar fi fost surprins ca un simplu bibliotecar să știe ce face regele. Acum avea însă o altă preocupare. *Cum să mă primească regele tocmai pe mine, un copil de țăran? O să ajung în temniță, bătut zdravăn, de cum o să deschid gura în fața primului străjer.*

— Așa, ai grijă să n-o pierzi. Și ca să nu ai probleme, ia sigiliul ăsta cu tine.

Ochii bibliotecarului erau blânzi și strălucitori când mâna lui caldă o strânse ferm pe cea a tânărului, punân- du-i în palmă cele două obiecte. Dacă cineva i-ar fi văzut, ar fi gândit cu siguranță că avea în față un bunic mândru de isprăvile nepotului său.

Erin ar fi vrut să spună ceva, însă niciun cuvânt nu i se păru potrivit pentru acel moment. Știa că bătrânul putea

cumva să-i citească gândurile, înțelesese că nu era un simplu bibliotecar, așa cum toată lumea credea. îl îmbrățișă pe cel din fața sa, încercând să oprească o lacrimă cu dosul palmei, și încălecă fără să se uite înapoi.

— Tinere, pleci așa, fără să-ți iei sabia? Ai uitat-o aici acum câteva zile. Ai grijă să nu-ți uiți și capul pe undeva. O să ai nevoie de el...

Oare chiar așa să fie? Acum câteva zile o aveam acasă. E drept că am uitat cu totul de ea, dar moșneagul are dreptate.

— Și ia și ăsta cu tine. O să te ajute să nu uiți cine ești.

Una din mâinile întinse către Erin ținea sabia pe care o primise de la bătrânul soldat care îl antrenase, iar în cealaltă trona o piesă de șah. Un Nebun. Același pe care îl primise cu câteva zile în urmă și-l lăsase pe polița de deasupra patului.

Un zâmbet plin de înțelesuri se ivise pe fața bătrânului, iar tânărul îi răspunse la fel. Erin dădu pinteni calului, fără să se uite înapoi.

îl aștepta un nou început.

23

Bătrânul avusese dreptate. Nimeni nu îi pusese prea multe întrebări când le prezentase sigiliul. Erin se întrebă dacă străjerii chiar recunoșteau acele simboluri care păreau să fie un înscris într-o limbă necunoscută, sau pur și simplu lăsau să treacă pe oricine avea un asemenea obiect. Ajunsese la curtea regelui Farimir cel înțelept, cum i se spunea, și fusese impresionat de simplitatea care îl întâmpinase pe holurile palatului regal. își închipuise că totul trebuia să respire a lux și bogăție, se așteptase la multă poleială și mult aur, dar nici pe departe așa ceva.

Bun, am ajuns până aici. Ce fac mai departe? Ce să-i spun eu regelui? Dacă-i zic de visele mele și de statuie, o să atârn în streang sau cu capul într-un coș, lângă picioare.

Regretă că nu-i trecuse prin cap să deschidă scrisoarea, ar fi trebuit să fie curios ce avea un bibliotecar să-i transmită conducătorului. Nu era deloc normal ca un supus să se adreseze direct majestății sale, fără mijlocirea unuia dintre funcționarii regali. Iar el tocmai încălca acea regulă. Se și imagină legat zdravăn la mâini, târât prin locurile publice și biciuit în piață. Evident, dacă ar fi scăpat atât de ușor. Simți un nod în gât și începu să șovăie, când gărzile îl conduseră spre sala tronului. Văzu ușile închi- zându-se în urma sa și pricepu că nu mai e cale de întoarcere. Pipăi buzunarul cu scrisoarea, iar mâna atinse

suprafața rece a piesei de șah. Un val de liniște se lăsă asupra lui.

Iată-l și pe Farimir cel înțelept. Sper că suficient de înțelept să asculte ce-i spun eu. Sau măcar, suficient de nebun.

Bărbatul de pe tron era îmbrăcat într-o haină ternă, lipsită de strălucirea pe care o afișau dregătorii săi. O coroană subțire, așezată peste o frunte înaltă, încercuind șuvițe care albe începeau să câștige bătălia cu cele negre, era singurul indiciu că acel om de statură medie era suveranul. Un funcționar cu cap plesuv, și cu o figură de nevăstuică se apropie de Erin și îi preluă scrisoarea, în timp ce îi șopti să stea îngenuncheat până când regele îi poruncește altceva.

Jumătatea de oră care urmă fu cea mai cruntă din viața lui. întrezări chipul regelui schimbându-și culoarea de mai multe ori. Mâinile monarhului începuseră să tremure și pe figură îi apăruse îngrijorarea. Se ridicase de pe tron și se plimba încolo și încoace, lăsând să se vadă un mers șchiopătat și un picior mai lung decât celălalt. *Ce i-o fi scris? De-aș pleca de-aici cu capul tot pe umeri.* O ditamai namila, ca o statuie de fier, se îndreptă zăngănind spre rege și luă din mâna întinsă a acestuia scrisoarea. După statura impozantă și simbolul de pe mantie, nu putea fi altcineva decât Maestrul Cavalerilor, așa cum prevăzuse bibliotecarul. Cei doi bărbați schimbară câteva șoapte, apoi vocea dură și puternică a colosului forjat în metal ceru tuturor să părăsească sala tronului. Toți, mai puțin Erin.

— Ridică-te, tinere! îi zise regele pe un ton părintesc. Formalitățile sunt pentru oamenii care judecă lumea după

genul acela de rege, însă uneori sunt silit să mă prefac, să nu-mi zăpăcesc supușii. Unii dintre ei sunt atât de blocati în vechile orânduieli, încât cred că s-ar revolta dac-aș încerca să le schimb. Cine ești tu și cine ti-a dat scrisoarea asta? »

Lui Erin i se luă o piatră de pe inimă. După cum i se adresase Farimir cel înțelept, pricepu că avea ocazia să plece de acolo pe picioarele lui și în libertate, iar asta îi dădu și mai mult curaj.

— Numele meu, Majestate, este Erin, iar părinții mei sunt oameni simpli dintr-un sat aflat la o zi de mers călare de aici. Am venit să studiez în Cetate și acolo l-am cunoscut pe cel care mi-a dat scrisoarea. Un bătrân bibliotecar.

Fața regelui se lumină și un hohot de râs umplu încăperea, fiind amplificat de cupolele și arcadele de piatră.

— Bibliotecar? Ar fi trebuit să-mi închipui. A fost tot timpul aici. Nu ai idee cine este bibliotecarul ăsta, nu?

Expresia de pe fața tânărului fu suficientă pentru monarh să înțeleagă răspunsul. Se așeză greoi pe tron, cu coroana în mână și oftă zgomotos, ca un om prins între ciocan si nicovală.

— Erin ziceai că te cheamă, nu? Ascultă, Erin... Cu toată puterea pe care oamenii și sângele strămoșilor mi-au oferit-o, nu am dreptul să-ți spun asta. Tu trebuie să descoperi totul. Cu sufletul, cu mintea, cu inima. Prin curaj, durere sau suferință. Sunt mai multe căi care duc la același rezultat. Dar ai grijă, pentru că unele pot duce spre pierzanie. Pricepi, tinere?

Și pentru că niciun răspuns nu veni, tot regele continuă:

90

Nebunul alb Allex Trușcă

— El mi-a scris despre visele tale. Mi-a scris

despre ceea ce urmează să vină. Despre armate care se ridică din morți și rad totul în urma lor. Despre vrăjitori întunecați care distrug cu o simplă atingere și care pot să despartă sufletele de corpuri. Despre fantome care trec prin ziduri și demoni înaripați care te prind în gheare, te ridică înspre cer și te rup în bucăți. Cum în numele Tatălui lupți cu asa ceva? »

— Majestate, cum poți să crezi așa ceva? izbucni gigantul de metal cu mâna pe mânerul săbiei. Ce oameni nebuni trimit asemenea scrisori regelui? Ia zi, țâncule, n-ai ceva de studiat pe la Academie sau de arat ogoare cu tac-tu?

— Maestre, dă-i pace! Da, cred, pentru că știu cine este cel care a trimis scrisoarea. L-am întâlnit demult, exact când aveam mai multă nevoie de ajutor. Și mi-a spus că atunci când va fi momentul, cineva o să vină cu acest sigiliu. Erin, el spune că tu ești cel mai în măsură să oprești răul ce vine...N-am altă soluție decât să am încredere.

Ceea ce se petrecuse i se părea lui Erin de-a dreptul ireal. Regele nu crâcnise nicio clipă în a asculta cererea unui simplu bibliotecar. De fapt, îi confirmase că era mai mult de atât. Și nu-i veni să-și creadă urechilor ce i se propusese.

— Dar, mărite rege, izbucni bărbatul cât muntele, un copil de țărani să înfrunte asemenea monstruozități? Lasă-mă pe mine, cu armata de cavaleri. Suntem oameni care abia așteptăm să murim pentru o cauză. De multă vreme pacea nu ni se potrivește.

— Maestre, răspunse cel de pe tron, cu o voce atât de gravă, încât păru improbabil să fi venit din acel trup, știu

Ce să răspund, pentru numele Tatălui?

— Așa este, Majestate! răspunse tânărul cu jumătate de gură, strângând în mână piesa de șah. Avea nevoie de ceva care să-i dea suficientă tărie, iar inima îi era gata să-i explodeze în orice clipă.

— Cum spuneam, ca vaiere... Este o luptă imposibilă, incorectă, inegală. Copilul ăsta știe ce va veni. E greu de crezut, dar în alte vieți, s-a confruntat cu asa ceva. Știe pentru că a încercat diferite lupte, pierdute ce-i drept, dar să sperăm că suma experiențelor lui va fi pozitivă. Nu mă aștept să înțelegi așa ceva, dar sunt lucruri pe care nu ți le pot împărtăși. E un ordin. Zi-mi, tinere, ce ai de gând?

Pe numele strămoșilor mei, ce se întâmplă aici? Cum e posibil ca ditamai regele să nu pună nici măcar la îndoială așa ceva? Eu n-aș fi crezut dac-ar fi venit cineva la mine... Ce-n numele Tatălui, îmi cere mie sfatul? Au înnebunit? Visez?

In minte îi reveniră poveștile lui Cano Șchiopul, de care îi amintise mersul chinuit al suveranului. Cum vânătorul studiase comportamentul monștrilor, cum le găsise slăbiciunile, cum le întinsese capcane. Meritase efortul de a citi acea carte.

Poate acum îmi întind o capcană, sau mă testează.

— Majestate, răspunse Erin cu vocea tremurândă, sunt doar un copil de țăran. Știu să țin o sabie-n mână și să călăresc, m-a învățat un fost soldat al vostru. Însă nu sunt

un luptător, nu sunt sigur că ceea ce știu îmi este de folos să mă țină în viață.

— în cazul ăsta, cred că ai ocazia să ne dovedești acum. Dacă războiul ăsta vine peste noi, vei lupta, fie că vrei, fie că nu vrei. Nu tu alegi dacă să lupți sau nu. Oricum ar fi, bătălia asta nu pare posibilă de dus cu ceea ce avem noi.

Regele părea neînduplecat. Lui Erin începură să-i țre- mure picioarele. Toți mușchii îl dureau și voia să plece cât mai repede de acolo.

— Majestate, copilandrul ăsta n-are știința de război necesară. Cum se impune el în fața veteranilor hârșiți în bătălii? înainte să scoată ceva pe gură, el o să fie cel înge- nunchiat în fata lor...

— Tocmai de asta, cavalere, e cel mai potrivit, rosti monarhul, punându-și coroana pe cap. Nu are mintea supusă limitărilor celor deprinși cu săbii și săgeți. Și tocmai de asta poate duce o luptă cum noi nu ne-am imaginat. Așa că eu am decis. El va conduce lupta, iar voi îl veți asculta. Spune-ne ce ai de gând... comandante.

Privirile celor doi se întoarseră spre Erin, ațintindu-1 ca niște vârfuri de sulițe. Tânărul se așteptase să lupte încă de când luase hotărârea pe culoarele Marii Biblioteci, însă nu-i trecuse vreo clipă prin cap că el va fi cel care ar putea conduce lupta. Gândurile îi alergau ca vânturile turbate, capul i se înfierbântase, iar lumea întreagă se învârtea în jurul lui ca o morișcă. Pe tabla de șah pe care o desenase în minte, piesele și primele mutări îi erau clare. Mult mai clare decât își imaginase.

— Majestate, Maestre al cavalerilor, iertați-mi greșelile pe care le voi face. în toate luptele pe care le-am văzut în

îndârjire. Pentru fiecare armată în care am luptat, inamicul folosea altceva. In unele bătălii ne-a învins cu necromantii, în altele cu călăreții de fum, ori cu demonii zburători. Singura constantă a fost armata infinită de oameni ridicati din morti. Orice as fi făcut, el era mereu cu un pas înaintea mea. Apoi, totul se transforma brusc într-o tablă imensă de șah, un joc care însă nu avea reguli. Insă cred că am început să-i înțeleg strategia...

— Cai morți pe pereți! izbucni uriașul cu ochii micșorați de furie. Ce sah, ce vise, băiete? Te-ai ticnit sau vrei să te trimit la felcer să-ți caute lovituri la cap?

Un gest făcut cu mâna de cel de pe tron îl amuți pe cavaler, de parcă i-ar fi tăiat cineva corzile vocale. Strângând piesa de șah cu toată puterea, stând drept ca un brad, Erin continuă.

— Ceea ce voiam să spun, Majestate, e că în aceste vise, eu am luptat fie de partea oamenilor sau a cavalerilor, asasinilor și așa mai departe, iar inamicul venea cu o armată mult mai unită. Fiecare armată în care mă aflam era eficientă împotriva unui tip de inamic, dar vulnerabilă în fața altuia. Dacă ne-am uni forțele, poate i-am învinge?

— Ce spui, mucosule? tună Maestrul, zăngănind din toate încheieturile. Să lupt cot la cot cu vreo scursură de asasin? Sânge și mațe de cal mort, mai bine înghit sabia asta!

— Tacă-ți gura, îți spun pentru ultima dată! rosti cu glas de gheață monarhul. Ai uitat unde te afli, cavalere. încă un cuvânt dacă mai scoți, chiar o să înghiți sabia aia.

94

Nebunul alb Allex Trușcă

Acum vezi de ce e cel mai potrivit? Nu gândește ca noi și nu acționează din orgoliu. Tinere, du-te și odihnește-te, noi rămânem să ne sfătuim. Vom trimite după tine.

24

Erin păși pierdut peste pragul camerei în care fusese condus de servitorul de la palat. Mintea, ageră în fața regelui, se împotmolise acum într-o mlaștină de crâmpeie de gânduri și imagini care nu duceau nicăieri. Se simți singur, mic într-o lume prea mare. Ar fi vrut să fie din nou fără griji, ca atunci când era copil sau când hoinărea serile cu Zaira. *Pe unde o umbla? Mi-arfi prins bine s-o văd fie și pentru câteva clipe. Să stea lângă mine, fără să spună nimic.* Își repetă încă o dată că va face tot posibilul să câștige bătălia, pentru a se întoarce la ea. Și părinții lui vor fi mândri să afle că fiul lor a ajuns comandantul oastei regale.

Amintindu-si de noul său rol, se întrebă dacă ar trebui să fie mândru sau îngrozit de ce trebuia să facă. Prea multă responsabilitate atârna pe umerii săi firavi. *Ce-am făcut, pentru numele Tatălui? Cum să conduc eu o armată? Și ca să comand să lupte de aceeași parte călugări și vrăjitori, cavaleri și asasini... e ca și cum aș pune în același vas foc și apă și aș spera să le păstrez pe-amândouă. Ce fac acum? De ce eu?*

Dormi dus câteva ore, până când niște bubuituri zdravene în ușă îl treziră. Solul îi adusese sabia și îl informă »

J

că regele îl aștepta. Trecând pe lângă o fereastră neacoperită, văzu că soarele se pregătea să răsară. Singura întrebare pe care o avu în timp ce fu condus spre sala tronului era dacă golul din stomac care îl chinuia era din

Nebunul alb cauza necunoscutului care Allex Trușcă
îl aștepta sau a foamei, pentru că nu mai
mâncase de aproape o zi. Intră ca un miel la tăiere în încăperea în care îl așteptau trei bărbați în picioare.

— Comandante Erin, îți place să te faci așteptat, i se adresă monarhul cu o mină dojenitoare. Moartea vine spre noi și tu o lași pe la uși?

Maestrul cavalerilor și încă un bărbat îmbrăcat în zale stăteau neclintiți, ca și cum n-ar fi fost vii. Până și ochii le » ' » »
clipeau rar. Poate că altădată Erin și-ar fi cerut scuze, ar fi încercat să se justifice cumva, însă acum rămase la fel de înțepenit ca ceilalți doi luptători. Comandantul armatei nu-și ceru scuze, ci hotărî să suporte consecințele.

— Ti-e frică, Erin? Nu mă adresez acum ca suveran, ci ca om.

Tânărul șovăi în a da răspunsul. Cele două statui de metal se însuflețiră și așteptau și ele curioase. Insă cuvintele nu se dezlipiră de buze. Lăsă rușinat capul în pământ.

— E normal să-ți fie teamă, îl bătu pe umăr regele. Face parte din ființa umană. Teama de a eșua sau de a pierde ceea ce-ți dorești e mult mai periculoasă și mai dureroasă decât orice. Iar unii o poartă cu ei toată viața. Să-ți dau un sfat: când conștientizezi că nu mai ai nimic de pierdut, devii aproape invincibil. Folosește-te de asta, folosește-ți imaginația. Ai înțeles, Erin?

Și câte am de pierdut acum? O femeie care a dispărut ca un fum și doi părinți învinși de viață. Nu prea mult, într-adevăr.

— Am înțeles, Majestate. Sunteți așa cum se spune, cel înțelept.

97

Nebunul alb Allex Trușcă

Fără ca nici un mușchi al fetei să-i tresară. Farimir
I , J '
scoase dintr-un buzunar un teanc de hârtii și i-1 înmână lui Erin, care se bucura că a scapăt nesifonat după întrebarea primită.

Scrisori? Iar scrisori? Se pare că sunt mesagerul

tuturor. Ce-mi mai aduc de data asta?

— Vei duce scrisorile astea la Orașul Vrăjitorilor, la Templu și la Liga Asasinilor. Le vom cere ajutorul, așa cum ai decis tu. Cavalerul Bram te va însoți și te va păzi ca pe ochii din cap. Luptăm împreună sau murim separat. S-a înțeles? Plecați degrabă, am pierdut o noapte din cauza voastră.

Erin ieși din acea încăpere cu totul schimbat. Copilul inocent care intrase în sala tronului cu o zi înainte părea că rămăsese ascuns undeva după coloanele imense și în locul ieșise un tânăr războinic, cu ochii care străluceau puternic. Câștigase o bătălie. Nu mai era singur.

25

Mergea de două zile, prin tot felul de văgăuni, alături de cel mai masiv și din topor cavaler pe care și-l imaginase vreodată. Ce-i drept, Erin nu avusese ocazia să vadă prea mulți asemenea luptători, pentru că ei nu prea ar fi avut motive să treacă nici prin satul în care copilărise și nici prin locurile unde studiase. Tot ce știa despre mormanul de carne, oase și de metal cu față pătrățoasă, cu păr prins în coadă la spate și breton drept, parcă tăiat cu sabia, barbă neagră și nearanjată, era că se numește Bram, lucru pe care îl aflase de la rege.

În prima zi, Erin se întrebase dacă nu cumva omul care îl însoțea era mut. Abia spre seară îi adresase câteva cuvinte scoase cu cleștele din gură, mâncase tăcut, se învelise cu o manta și adormise cu mâna pe secure. Acum tânărul îl urmărea pe cavaler cum stătea țeapăn pe calul imens, acoperit și el cu zale. Deși era cald, însoțitorul său purta armură, iar șiruri de sudoare i se scurgeau pe ceafă, sub învelișul de fier. Părul năclăit de transpirație îi atrase și el atenția, nu mai mult decât o ploscă de băutură purtând urmele unei duzine de bătălii. Tabloul era completat de securea imensă, cu care l-ar fi putut despica în două fără prea mult efort, și de lancea atârnată de șa.

Ăsta fierbe pe sub fiarele alea, dar tot nu dă semne de slăbiciune. Pe numele strămoșilor, să găsim un popas, că o să rămân crăcănat de la atâta stat pe cal.

Erin nu mersese călare niciodată atât de mult fără pauze. își mușcă buzele și limba ca să nu se plângă de durere, nu ar fi fost de bun augur ca tocmai comandantul să se plângă. *Stă drept de parcă e tras în țeapă. Să încerc și eu, poate impun mai mult respect. Și să arăt că nu mi-e teamă, altfel ăsta mă face praf.* Se îndreptă de spate, își prinse sabia de-a lungul șirei spinării, legând-o bine, și se simți și el ca atârnat într-o prăjină. Pricepu că pe lângă locurile rușinoase care îl dureau deja, avea să înfrunte și alte dureri. Spre seara celei de-a doua zile, strămoșii pe care îi invocase sau harta cavalerului, nu mai conta care, le scoaseră în cale un han. Iar luptătorii nu ratează vreodată un loc cu mâncare, băutură si sansa unei încăierări.

— Bram, dacă tot mergem împreună, poate ar fi bine să mai vorbim și noi? Ar trece timpul mai ușor...

— Nu. Vorbele-s pentru femei.

— Zici tu? Avem drum lung de mers...

— Și o să-l faci legat la gură și băgat într-un sac, dacă mai vorbești. Mate de cal mort, n-am un chior în buzunar.

Morman de mușchi fără creier! întotdeauna îi considerase pe cavaleri niște eroi, iar bolovanul ăsta îi distrugea imaginea idilică din copilărie. Barba deasă și încâlcită îl făcea pe Bram să pară un om care a dormit nopți întregi prin cârciumi sau poduri de grajduri, nicidecum un nobil luptător. *Maimuțoiul ăsta pare doar un bătăuș. Ca hoții din cartea lui Tyro cel Gras. Asta e, rămân fără ultimele monezi, dar unde mă duc n-o să-mi trebuiască.*

— Dar dacă dau de băut și de mâncat? spuse cu un rânjet de superioritate tânărul comandant, arătând spre

Nebunul alb hanul din fata lor, cu coșul din care ieșea fum si miros de came friptă.

Așa cum sperase Erin, aburii mâncării și câteva ul-

cioare cu vin dezlegau limba și unei statui.

— Copile, încă mai ai chef de palavrageală? rosti din senin cavalerul în timp ce-și ștergea stropii de vin și de grăsime din barbă.

Aha, exact cum spunea în carte. Acum trebuie să mă prefac că nu mi-e frică de el.

— Dacă ții neapărat... Insă dacă mi te mai adresezi așa, aștept să te îmbeți să adormi, te leg fedeleș și te bag eu într-un sac.

— Bine, tinere luptător, e mai bine așa? Probabil ai o anumită imagine despre cavaleri, iar eu ți-o stric.

Chiar toată lumea mă citește ca pe-o carte deschisă? Atât de nătâng par? In loc de răspuns, goli un pahar de vin dintr-o sorbitură și îl trânti zgomotos pe masă. Regretă că nu avea antrenamentul tatălui său în această privință. L-ar fi ajutat să treacă mai ușor peste mahmureala de a doua zi.

— Hai să-ți zic gluma mea preferată, spuse cavalerul. Știi de ce beau bărbații? Unii beau că au femeie, altii beau că n-au femeie. Ha, ha! Mate de cal mort! Ai înțeles? Deci, ce spuneai. Ah, da... cavalerii beau ca să uite căcaturile pe care le fac în bătălii. Luptă pentru că așa le cere regele sau maestrul, nu că simt că asa e corect. Iar când nu-s la răz- boi, trebuie să lupte cu mintea care le zboară la ororile comise. Sânge, mațe, came și căcat. Asta au în cap în fiecare zi. Nu-i nimic nobil să lupți cu țărani și fermieri luați cu arcanul la oaste. Nu-i nimic nobil să omori copilandri de

vârsta ta doar pentru că nu au avut norocul să se afle în armata învingătorilor.

— De ce-o faci atunci? deveni Erin și mai curios. Intr- adevăr, ceea ce aflase îi distrusese imaginea pe care o avea despre eroii în armură de metal, dar faptul că avea ocazia să vadă ce se ascunde în spatele cortinei îi era mai de folos.

— Pentru că nu știu să fac altceva. De mic am fost

bătăios. îmi făcuse taica o sabie de lemn, îmi puneam în spate o mantie de sac, încălecam pe un par și urlam în gura mare că plec să salvez lumea. Că doar auzisem, ca și tine, de nobilii cavaleri. Cai morți pe pereți... aș, nobili. Am crescut, si necazurile se țineau de mine ca scaieții de coada calului. Săraca mămucă, plângea de fiecare dată când eram biciuit de gărzi sau băgat în temniță. Odată, la cârciumă, am pocnit un cavaler. Nu voi să mă laud, dar parcă l-o trosnit un taur. I-o trebuit grămadă de timp să se adune de pe jos. După asta, au venit alți cavaleri. M-aș- teptam să mă snopească de să-mi murdăresc izmenele. Sau chiar să mă scurteze de cap. Ăștia mi-au propus să merg cu ei... Mi-am luat adio de la părinții mei și, de atunci, nu i-am mai văzut niciodată.

Acolo e si-un om, nu doar un bolovan. Se ascunde bine. Asa-s și eu cu ai mei? Ce-orface acum, săracii? Un văl de vinovăție și tristețe se așternu peste inima lui Erin, însă tot voi să cunoască mai mult.

— Mai sunt în viață?

9

— Din câte știu eu, da. Mai dai un rând de băutură?... Hangiule, unde ești?... Unde... Da, știu.... trăiesc și sunt

102

Nebunul alb mândri de fiul lor care a Allex Trușcă plecat de jos și a ajuns cavaler. Ca și tine, își imaginează că sunt un nobil care pleacă la luptă în armură strălucitoare, cu puhoi de servitori, cântăreți și poeți după el, care să-i cânte gloria. Nu vreau să știe că am ajuns o brută nesimțitoare care își îneacă amarul în băutură, păcălind moartea de pe- o zi pe alta. Pe sângele primului meu cal mort, cum pot eu să mă duc în brațele lor, când din bălți și smârcuri strigă cei pe care i-am oprit eu să se mai întoarcă la părinții lor?

Erin se cutremură. Nu se gândise niciodată astfel. Văzuse mereu partea plină a paharului, așa cum

făcea toată lumea. Nu-și imaginase că spoiala de glorie și strălucire se așeza peste un strat gros de schelete, blesteme și vieți distruse.

— Sunt părinții tăi, totuși. Și știm că războaiele nu au nimic sfânt.

— Nici eu, tinere... nici eu. Toată viata mea, dacă stau să trag linie, a însemnat doar omoruri, băutură și femei. Mi-e dor să plec iar la război. Băutura nu mă amețește niciodată suficient cât să uit de mine, iar femeile nu mă amețesc nici măcar cât băutura...

Bolovanul ăsta bea mai mult decât un sat întreg la o nuntă. Sper să ne-ajungă monedele. Cred că sub straturile de metal, jeg și prostie se ascunde totuși un om loial și corect.

— Lasă, cavalere. La femei nu mă pricep nici eu, băutură ai destulă cât să îmbeți un regiment de soldați, dar măcar un război cum n-ai mai văzut pot să-ți dau.

— Io zic că tu ești mai beat ca mine, comandante Erin. Demoni, fantome, vrăjitori? Io cred că alergăm după cai

103

Nebunul alb morți pe pereți. Sau poate Allex Trușcă
că tu nu ești beat, ci io-s nebun că am
acceptat o asemenea misiune, pe...

Da, pe caii tăi morți și mațele lor pe pereți, pe tavan sau mai știu eu pe unde. Nebun sunt și eu, că dacă nu era femeia aia, m-ascundeam sub o piatră și mă pișam pe mine de frică.

Conștientizarea propriilor motive îl făcu pe Erin să se simtă mai vinovat, dar și mai apropiat de omul din fața sa. Simți că începuse să îl câștige de partea sa. Fusese mai ușor decât se așteptase și spera ca legătura să rămână și după ce aburii alcoolului s-ar fi ridicat. Nu avusese multi prieteni până atunci, iar cei pe care îi considerase așa rămăseseră în urmă, ca într-o altă viață.

— Cavalere Bram, hai să bem amandoi, războiul ăsta poate aștepta până ne-om trezi din beție.

Ciocniră cu atâta forță paharele de metal, că Erin se temu să nu-și fi rupt mâna. Faptul că găsise încă un om care se simțea la fel de singur și de nenorocit ca el era un motiv de sărbătorit. Prietenii ti-i trimite Tatăl, atunci când ai nevoie, îi spusese bibliotecarul demult.

— Parc-aș avea chef de-o încăierare, da nu-i nimeni pe- aici. Uite sfat de la un cavaler: să nu cafteşti niciodată hangiul sau cârciumarul. Că-ți toarnă ăla otrăvuri de te căci pe tine ca un copil de țâță. Deci lumea o să fie salvată de doi beţivani. Eşti sigur că avem şanse?

— Nu, deloc... rânji Erin, dar în acel moment nu-i păsa.

— Atunci să bem pentru asta, râse și cavalerul... Dreptate și onoare! Și prostie, aș putea spune...

Ciocniră încă dată, veseli de parcă misiunea lor s-ar fi terminat deja.

104

26

Erin deschise ochii a doua zi după prânz, cu capul greu de la băutură. Ceru hangiului niște apă, iar el, obișnuit cu beţivii, îi arătă nepăsător ieșirea din spate, unde găsi o fântână. Apa rece îl făcu pe tânărul comandant să vadă lucrurile mai clar. Se întremaseră, își puteau continua deplasarea, luându-și mahmureala cu ei. Când se întoarse, nu-l zări pe cavaler și trase o spaimă la gândul că însoțitorul său își luase tălpășița. Nu s-ar fi descurcat singur, habar n-avea să citească semnele de pe hartă, și nici măcar n-o avea. Putini oameni întâlniseră în drumul lor, ca să se poată baza pe indicații de la ei. Și ce îl speria cel mai mult era faptul că era singur în sălbăticie, neputincios dacă era atacat de tâlhari. *Comandant cică, tremur ca o femeie acum. Ar trebui să învăț să-mi port de grijă. Bandiții nu stau la povești. Dacă*

bolovanul n-ar fi șters-o...

Un horcăit de sub o masă îl făcu să răsufle ușurat. Ghe- »

muit, cu armura desfăcută si cu securea îmbrățișată ca o iubită, cu capul pe o halcă descărnată, Bram încă își continua siesta. O găleată de apă rece îi aminti și lui cine era și unde trebuia să ajungă.

Mâncară ceva în tăcere, plătiră ce aveau de plătit și plecară, oarecum rușinați. Hainele le erau murdare și ponosite, oasele si articulațiile îi dureau. Ca niște bețivi ordinari. O bună parte din drum o parcurseră în tăcere, uitând faptul că, pentru o seară, fuseseră buni prieteni.

105

Nebunul alb Allex Trușcă

— Cavalere, aș vrea să ne antrenăm.

— Să ce? Arăt io ca o dădacă de mucoși? îl luă peste picior omul cât muntele.

— Ia sabia și luptă! îți poruncesc! urlă comandantul îmboldind calul spre cel al însoțitorului.

Cu o mișcare surprinzătoare la un individ de asemenea statură, Bram sări din șa, și dintr-o palmă zdravănă îl trânti și pe Erin la pământ.

— Stârpitură, bagă fieru' în teacă, să nu te lovești. Nu vreau să-mi pierd viața că ai tu chef să te-arunci în vreo sabie. Cai jupuiți, asta-mi mai lipsea. Auzi la el, prăpă- ditu'.

Era cea mai zdravănă lovitură pe care o încasase în toată viața lui. închise ochii și gemu încet. I se păru că fusese rupt în două. încercă să își miște picioarele și se simți cel mai norocos om când văzu că erau acolo si îi ascultau comenzile. Umărul îi răspunse și el, chiar dacă durerea îl făcu să-și dea ochii peste cap. *Dacă nu fac nimic, ăsta n-o să mă respecte în veci. De omorât n-are cum să mă omoare, nu e chiar atât de prost. Cel mult să mă stâlcească-n*

bătaie. Cu ochii înfundați de lacrimi și cu săgeți de foc care îi tăiau carnea, se ridică și, cu toată forța, aruncă teaca înspre cavaler.

— Cap sec ce ești. Dacă eu mor înainte de bătălie, o să fii vânat si ucis ca ultimul tâlhar. Asta vrei, morman de mușchi fără creier? Când ne-or ataca bandiții, o să-i omori tu pe toți până-mi face vreunu' felul?

Cuvintele avuseseră efectul scontat. Cavalerul dădu drumul hățurilor și luă o gură de băutură din ploscă. Scuipă în palme, își ridică securea și se pregăti de atac.

106

Nebunul alb Allex Trușcă

— Ești bătăios, tinere, admir asta. Asa eram si io. Hai, j ' ' *ii'* atacă-mă. De ce șovăi? Aha, izbucni Bram în râs, nu știi ce să faci dacă inamicul n-are sabie? Păi atunci ia tu una în plus și-1 rogi să te atace cu ea.

Ca un taur înfuriat, Erin își încleștă mâna pe mânerul armei. Oricine s-ar fi gândit că e o confruntare inegală, că din lupta dintre un copil și un uriaș n-ar fi putut ieși ceva bun. Sperând să nu se aleagă cu oasele rupte, tânărul se repezi înainte. Auzi un zgomot de metal frecat pe metal, apoi o lovitură zdravănă la cap îl trimise în lumea viselor.

27

— Hai, comandante, trezeste-te! Mai dormi mult?

Tot corpul îl durea și stătea într-o poziție incomodă, la fiecare mișcare se legăna ca un sac de cartofi. Deschise cu greu ochii și se văzu atârnat de-o parte și de alta a spinării calului său. Cavalerul era pe jos, ținând ambii cai de căpăstru.

— Hai, c-ai dormit cam mult! Te-oi fi lovit mai tare decât ar fi trebuit... Na, bea ceva. Io ți-am spus să nu te lovești cu fieru' ăla... Cai morți peste tot, tu n-ai ascultat.

Bram se uita la el cu o mutră atât de tâmpă și îngrijorată, încât Erin ar fi izbucnit în râs dacă nu ar fi simtit că pietre de moară îi strivesc creierul. Tânărul se scurse de pe cal, întinzându-se pe sol, moale ca o râmă. Duse la gură plosca de la cavaler și simți cum băutura îl arde pe piept, punându-i în mișcare mușchii revoltați după călătoria nepotrivită la care fusese supus.

— Unde suntem și de ce ne-am oprit?

— Aci facem un popas. Mâine dimineață pornim mai departe. Hai, pirpiriule, ridică-te și umblă, să nu cumva să rămâi schilod. N-aș vrea să mă conducă în bătălie vreun ciung sau olog.

— De ce ne-am oprit aici? Mai e mult până se lase noaptea, rosti Erin încercând să se țină drept în picioare. I se păru că pământul se învârtea și se încorda sub picioa-

rele sale, ca un cal nărăvaș, si se strădui să nu vomite tot ce mâncase în ultimele două zile.

Cavalerul își desfăcuse armura si rămăsese într-un fel de cămașă zdrențuită, care probabil nu mai văzuse vreun strop de apă de la ultimele ploi.

Eliberase caii și se tolăni pe iarbă cu capul sprijinit pe mână.

— Ai fi venit tu cu planul pentru bătălie, da io zic că nu ești prea isteț. Dincolo de codrul ăsta se întinde tărâmul vrăjitorilor. Pe undeva pe acolo e orașul lor și numai un nătâng s-ar aventura în apropierea serii prin pădurea aia.

— Ha, prinse Erin ocazia să se răzbune. Ți-e frică, ma- lacule? *Sper să nu-mi iau iar cafteală.*

— Normal că mă piș pe mine de frică, pe calul meu mort. Ce om întreg la cap nu s-ar speria când un bărbos îmbrăcat în rochie aruncă după tine cu foc și fulgere? Mai bine ți-ai obloji rana aia la cap. O să-ți rămână ditamai cicatricea. Mai vrei să te înveți să lupți?

Ăsta vrea să mă frăgezească bine. De asta am ales să intru în jocul ăsta? Hm, să mă călească pentru lupta finală. Și dacă nici nu vrea să mă schilodească, nu pot să par laș. încă mă testează. In loc de răspuns, Erin puse mâna pe sabie și făcu un efort supraomenesc să stea drept.

— Nu te astâmperi... Așa eram și io când eram tânăr. Și la fel de prost, pe sângele calului meu. Da' dacă tu trebe să ne conduci în bătălie, hai să te învăț câteva tru- curi. Nu că mi-e drag de tine, da' n-aș vrea ca soldații să stea pe gânduri dacă să te urmeze sau nu. Cin'te-a învățat să tii fieru' ăla-n mână? »

109

Nebunul alb Allex Trușcă

Tânărul observă disprețul luptătorului față de sabia de care el fusese foarte mândru, dar nu pricepu de ce. Era puțin ruginită și tocită, dar nu era nimic care să nu poată fi reparat de un fierar. începea să-l enerveze aerul de superioritate pe care și-l însușise individul jegos, urât mirositor, cu barbă murdară și ochii spălăciți și sticloși. Știa că dacă malacul îi citea iritarea, ar fi răsucit de fiecare dată cuțitul în rană. Nu avea însă de gând să-i dea satisfacție, așa că se

arătă total nepăsător. Exact cum făcea Tyro, brutarul cel gras și isteț.

— Am sabia de la un fost soldat al regelui. Am învățat s-o mânuiesc și să călăresc de la el. Să știi că era un om bun si...

— Aham, trebuia să ghicesc asta. Pișăcioșii ăia nu-s buni de nimic. Dau cu sabia de parcă scutură copacii. Calul meu, așa bătrân cum e, n-ar avea emoții să se lupte singur cu unul din soldații regelui. Mii de cai morți! Auzi tu, te-a antrenat un soldat al regelui... Tre să le spun asta tovarășilor mei...

— Cavalere Bram! încercă Erin să pară autoritar.

Asta n-a mers prea bine.

Spre uimirea sa, uriașului îi înțepeniră cuvintele în gât și luă poziție de drepți. *Așa merge? Trebuie doar să vorbesc autoritar?* într-adevăr, aflase de la Bram că ei, cavalerii, erau obisnuiti să asculte orbește ordinele Maestrului, t » ,

— Cavalere Bram! Misiunea ta este să mă protejezi și să te asiguri că voi fi în stare să lupt împotriva inamicului! Ai o mare responsabilitate și îți cer să te-achiți de ea.

Muntele de came si oase avu un moment de șovăire. , >
Irisurile deschise la culoare, ca o haină decolorată, se agi-

deveniseră roșii, de parcă un val de fierbințeală îi cuprinsese tot corpul. Părul slinos, din care desfăcuse șnurul de piele, îi stătea acum claie peste grămadă, ca o lână.

— Comandante, iar cuvântul îi ieși cu efort printre dinți, lasă-mă să-ti dau câteva sfaturi. Ca să fii războinic, tre să-1 sperii pe inamic. Să-și ude izmenele când te îndrepți spre el. Dacă te văd ferchezuit ca pe-o femeie, tot asa te-or trata.

Bram se învârti de vreo două ori în jurul tânărului, măsurându-1 din priviri, pipăindu-i mușchii brațelor,

ca un negustor la un târg de animale. Ii întinse securea de luptă, pe care Erin abia reuși să o ridice.

— Tre să pui niște came și mușchi pe oasele alea, îi spuse cu un aer preocupat. Io când eram copil, fusesem dat în grija unui cavaler bătrân. Manuf îl chema.... Oase de cai morți, strașnic bărbat... Ca să mă antreneze, o zi mă punea să tai copaci cu securea de război, altă zi mă antrena în luptă. Om bun, da' l-au atârnat și pe el în furci niște țărani...

Aha, măcar am scos ceva util de la bolovanul ăsta. Dacă nu ies războinic, mă fac tăietor de lemne. Dacă-mi las barbă, o să par mai fioros? Și cu cicatricea de la cap... Sper să mă mai recunoască Zaira când mă voi întoarce.

Cu femeia misterioasă pe care o înghiți pământul în minte, târî securea cât toate zilele spre primul trunchi de copac din cale, care în imaginația lui luă chipul dușmanului.

Abia răsări soarele, că cei doi erau deja pregătiți de plecare. Codrul și prezența în apropiere a Orașului Vrăjitorilor îi speriau pe amândoi, însă mai cu seamă pe cavaler. Erin vedea asta în mișcările forțate ale uriașului, în starea lui de nervozitate, în modul în care scruta depărtarea. Până la urmă, malacul își luă lancea, o potrivi la oblânc cu vârful în sus și-și legă de ea cămașa murdară. Știa că armura i-ar fi fost inutilă în confruntarea cu un vrăjitor, așa că preferă să se păstreze la bustul gol.

Dacă bolovanul ăsta se teme de vrăjitori, eu ce să mai zic? Sper să înțeleagă că venim în pace. Deși steagul nostru jegos ar putea fi considerat o ofensă.

Erin oftă dureros, brațele îl ardeau, iar în palme făcuse bășici de la mânerul securii. Nu-și imaginase cât de greu era să tai un copac, iar cu arma cavalerului fusese și mai greu. îi dăduse însă dreptate tovarășului său că avea nevoie să devină mai impunător dacă ar fi vrut ca oamenii să-1 urmeze. Nu-și putu lua ochii de la cicatricile și arsurile de pe torsul acestuia, privind cu jind la brațele groase și vânoase, de parcă ar fi fost sculptate.

— Comandante, că tot ai fost la Academie, știi să spui de la ce s-au luat oamenii cu vrăjitorii? Că noi ne mai omorâm unii pe alții da' fără să știm de ce...

— Te-ai mai întâlnit cu ei până acum?

112

Nebunul alb Allex Trușcă

— O singură dată, eram câțiva de-ai noștri și vreo

trei vrăjitori. Cred că trei erau, că unul intrase în mințile noastre, n-am putut să ne punem de acord. Doi cavaleri s-au hăcuit între ei, fiecare crezând că-și lovește inamicul. Mii de cai morți! Unul s-a aprins ca o torță și pe altul l-a lovit un fulger, că n-am mai putut să-1 dezlipim apoi de armura topită. Da i-am dovedit măcar. Mă piș pe mine când mi-amintesc. Cum să lupți cu așa ceva? Mai bine înfrunt o duzină de războinici.

Acum malacul vorbea și se purta ca un copil speriat. Glasul îi tremura, mâna i se încordase dureros pe coada securii, iar ochii iscodeau în jur.

Dacă-i așa cum zice ăsta, numai Tatăl ne poate scăpa. Dar uite că bolovanul nu mi se mai pare fioros. Cred c-aș putea să-l câștig de partea mea. Cum a făcut brutarul cel isteț cu șeful tâlharilor.

Erin își aminti de tomurile groase pe care bătrânul bibliotecar stăruise să le citească. I se păru uimitor cum niște povești te puteau pregăti pentru viață mai mult decât toate prelegerile chinuitoare de la Academie. Se strâmbă de parcă ar fi mâncat un fruct acru atunci când revăzu, ca un coșmar, chipul sever al înțeleptului Tagorapi, care îi terorizase pe învățăcei cu ideile sale despre perfecțiunea desăvârșită a cercului. îi plăcuseră însă studiile despre vremurile cele vechi ale istoricului Evdosir. *Faptele se repetă, iar dacă nu le știm, le repetăm la nesfârșit.* îi rămăseseră în minte aceste cuvinte. Iar tânărul de acum îi dădu dreptate înfiorat.

— Primele lupte, începu Erin luând o mină serioasă, ca un cărturar, au început pe vremea regelui Casimir I

113

Nebunul alb Allex Truşcă

Blestematul. Asta acum vreo cinci sute de ani. Nu se știe de ce, dar într-o bună zi a decis să captureze toți vrăjitorii din Cetate, i-a judecat rapid și ars pe rug.

Cei care au reușit să scape au ridicat Orașul Vrăjitorilor și s-au refugiat acolo. Timp de trei sute de ani s-au războit pe unde- au apucat. Acum este pace fragilă, dar e mai bine decât deloc...

Bram asculta ca un școlar atent. în ochii lui verzi si

spălăciți totuși stăruia o întrebare.

— N-am idee de la ce-a pornit, se recunoscu învins comandantul.

— Adică, ne măcelărim pentr-o ispravă de cinci sute de ani, de care nu-si amintește nimeni. Bună treabă... Cai morti și putreziți! Așa plecam și noi la război, habar n-aveam de ce...

Cai morți și putreziți, are dreptate malacul. Dușmănii de sute de ani, cum le sfârșim?

O durere cruntă în ceafă îl opri din țesătura gândului. După grimasa de pe figura însoțitorului, pricepu că nu era ceva întâmplător, ci mai degrabă vreun soi de vrajă de protecție sau avertizare. Acum realiză că, deși intraseră într-un codru, în jurul lui nu se zărea decât nisip, deșert și pustietate. Din când în când, apăruseră și niște tufe răzlețe, cioturi, chiar și câte o fântână părăsită, dar Erin nu le zărise decât când ajunsese lângă ele. O ceață lăptoasă și densă îi înconjură dintr-odată.

— Erin, ce blestemătură mai e și-asta? Nu ți se pare că suntem pe-o potecă ce nu duce nicăieri? îmi pare că acum apare sub copitele cailor și dispare imediat ce înaintăm...

114

Nebunul alb Allex Trușcă

Baligi și mațe de cal mort, ăsta nu-i lucru curat, ți spun io. Sigur e vreun bărbos în rochie pe-aci, numai că s-ascunde bine. Sau poate-s beat și visez...

Zgomote se auziră din afara potecii, dar cei doi călăreți nu reușiră să zărească nimic. Cu simțurile încordate si »

nervii întinși ca o coardă de arc, (Jescălecară și

merseră pe lângă animalele care păreau să fie nepăsătoare la preocupările lor.

Caii nu simt nimic, nici măcar nu au mișcat vreo ureche. Dacă totul se întâmplă doar în capul nostru? Se joacă cu noi, nenorociții... Dar dac-arfi vrut să ne omoare, de ce și-ar mai fi pierdut timpul cu doi prăpădiți?

Erin își reveni cât de cât din spaima ce îi cuprinsese și strânse în mână piesa de șah de la bătrânul bibliotecar. Inspiră și expiră adânc. Acum el părea cel puternic și curajos, iar Bram era doar un copil supradimensionat.

— Bram, chiar dacă ești un bețiv și-un ignorant, pe caii tăi morți, aș zice c-ai dreptate acum. N-avem cum să visăm amândoi la fel. Trebuie că sunt ceva vrăji la mijloc, se joacă cu mintea noastră. N-o să ne-omoare, dar tot nu știu la ce să m-aștept de la ei.

— Se zburlește pielea pe mine, se burzului uriașul. Io mă lupt cu oameni, nu cu blestemății care n-ar trebui să existe.

Multe n-ar trebui să existe. Nici ceea ce vine spre noi, nici jocul ăla nenorocit de șah.

— 'Ți spun io, viața și lumea ar trebui să fie mai simple. Bătălii, mâncare, băutură și femei. Nu demoni, vrăjitori sau ce-ai mai visat tu. Ei, minune... s-a înserat așa, dintr-odată?

115

Nebunul alb Allex Trușcă

Drumul îi dusese în interiorul unei păduri întunecate, cu copaci deformați, ale căror crengi răsucite se uneau formând o boltă care îl făcu pe Erin să-și imagineze că a intrat într-o cușcă. Aprinseră o torță și înaintară încet, cu precauție. Ochi ciudați, de diferite forme și mărimi, îi priveau de după tufe și de pe ramurile cele mai joase.

Pădurea se termină brusc, iar cei doi se pomeniră mergând pe niște câmpii acoperite de zăpadă. Din loc

în loc, urme de lupi se intersectau, desenând modele pe care tânărul comandant încercă să le descifreze. Apoi se opri brusc, străbătut de o revelație.

De ce nu ne e frig? Zăpadă, gheață, iar noi suntem îmbrăcați ca într-o zi de vară... Da, era cald când am plecat. Și nici n-are cum să fie noapte, e prea devreme.... Terminați, blestemaților! Lumea e pe cale să piară și voi vă distrați. Am o scrisoare de la rege pentru voi. Trebuie să...

Un val de lumină orbitor se năpusti asupra lor, ca și cum soarele ar fi coborât lângă ei. își acoperiră ochii și făcură un pas înapoi.

Pădurea și zăpada dispăruseră, iar lângă ei, pe niște mici covorașe, trei bătrâni cu capul pleșuv și barba lungă până la brâu îi priveau plini de curiozitate.

116

— Tinere, regele tău e atât de disperat încât ne cere ajutorul. Și spune că tu trebuie să conduci lupta. II știu pe Farimir și pot spune că nu e nătâng ca alți regi pe care i- am cunoscut. De ce tu și nu un războinic, poate Maestrul Cavalerilor? îl întrebă vrăjitorul în robă verde după ce termină de citit scrisoarea.

— Ne considerati dușmani, ne ardeți semenii si-acum veniți să ne cereți ajutorul? interveni și cel în roșu.

— De ce? Voi credeți că eu am ales asta? izbucni Erin. Eram doar un țăran plecat la Academie, credeam că o să am o viață simplă și liniștită...

Credeți că eu n-aveam ceva mai bun de visat decât bătălii din vieți de care nu ne amintim?

Lui Erin îi veni să urle de furie, pentru că știa că vrăjitorii aveau dreptate. Ce răspuns credibil ar fi putut da? Aruncă o privire în jur, în speranța că va câștiga câteva clipe. Erau tot în mijlocul unei cupole de ceață, dar mult mai întinsă. Bănui că în afara ei mai erau si alte urechi care îi ascultau. Undeva, în lateral, se ghicea un contur masiv, întunecat. Zidurile Orașului Vrăjitorilor, în care niciun străin nu pusese vreodată piciorul. Se întoarse către Bram și strânse din obișnuință figurina de șah. învățase că de câte ori se simțea neputincios, obiectul metalic funcționa ca un talisman, întărindu-1.

117

Nebunul alb Allex Truşcă

— Ce vise? Nu scrie nimic de ele aici, interveni vrăjitorul în robă albastră care până în acel moment rămăsese tăcut. De unde ai aia? Dă-mi să văd.

Slăbănogul de pe covor se ridică ușor ca o pană și pluti cu mâna întinsă spre tânărul comandant, care îi întinse piesa, cu ochii împăienjeniți. Bram se agită zgomotos, dorind să intervină, însă fu prins într-o uriașă menghină invizibilă.

— Metal divin, șopti vrăjitorul către cei doi semeni ai săi. Credeam că nu se mai găsește în lume. Copile, cine ti-a dat asta? Si ce ziceai de vise?

Erau întrebări la care tânărul putea să răspundă. Povesti cu lux de amănunte visele sale, despre bibliotecar, despre Cartea Veacurilor și urmări expresiile de pe chipul celor trei. Niciun mușchi clintit, nicio tresărire, nici un cu- vânt rostit.

Cavalerul, căruia îi picase arma din mână, privea întrebător când la tânărul comandant, când la cei trei bărboși.

— Nu știam că oamenii pot să facă asta. Deși am câteva sute de ani, încă mai am multe de învătat de la

lume, în- trerupse liniștea unul din bătrâni.

— Să facă ce? se amestecă Bram.

Tăcere, iar vrăjitorii păreau să fie angajați într-un soi de discuție fără să rostească nicio vorbă.

Comunică mental sau am fost vrăjiți să n-auzim decât ce vor ei? N-aș vrea să-i supăr, are dreptate bolovanul. N-ai cum să nu te temi. Bine măcar că nu sunt singurul fricos.

— Să facă ce? repetă ca un ecou și Erin.

118

Nebunul alb Allex Trușcă

— Una din tainele cele mai ascunse ale noastre, cuvântă vrăjitorul în albastru care părea să fie cel mai în vârstă, este aceea de a călători dincolo de timp, în viețile pe care le-am avut înainte. De acolo ne luăm amintirile si învață- » , turile de care avem nevoie, de parcă le-am citi într-o carte. Nu reușim întotdeauna și puțini sunt dintre noi care pot să facă asta.

încă o dată, de ce eu ? Din miile și miile de suflete, ce vină am eu? Aș fi ajuns un bibliotecar, un scrib sau funcționar regal și aș fi avut o viață normală.

— Dar eu nu sunt Vrăjitor. Până acum ceva timp nici nu știam că existați...

— Ai dreptate, nu ești Vrăjitor, dar se pare că e ceva aparte la tine. E în sângele tău, dar nu pricep ce anume. Se pare toți mai avem de învățat. Și știm că ce scrie acolo se va adeveri. Sunt semne că lumea suferă si că forte în- , J tunecate tânjesc să iasă la suprafață.

Un cort mare si răcoros, în cele trei culori ale breslelor vrăjitorilor, se ivi lângă ei. Mirosuri de mâncare caldă împânziră aerul, iar Erin se întrebă dacă erau aievea sau vrăjitorii se jucau cu mintea lor. Primi răspunsul rapid de la bătrânul care îi înapoie piesa de șah.

— Rămâneți peste noapte aici. Ai grijă de obiectul ăsta, n-ai idee cât e de puternic....Vom decide dacă vom lupta cot la cot cu voi sau o vom face separat.

Aromele purtate de vânt îi călăuziră pe cei doi

oameni mai bine și mai rapid decât orice altă vrajă. Mâncară, mai ales cavalerul, de parcă ar fi făcut foamea luni de zile.

Mă ia vântul dacă suflă mai tare, mă sperii și de umbra mea și probabil că dacă n-aș fi cunoscut-o pe Zaira, mă ascundeam

119

Nebunul alb *într-un pod, așteptând să-* Allex Trușcă
mi vină sfârșitul. Pe numele Tatălui, ce-
or avea toti cu mine?

Un zgomot surd îi distrase atenția. Bram se lungise pe pământ, luând cu el în cădere și masa de care se sprijinise. Brusc, o moleșeală plăcută puse stăpânire pe Erin și simți nevoia să se întindă pentru o clipă lângă cavaler. Se afundă într-un somn adânc.

30

Se treziră amândoi în același moment. Durerile care îl t
chinuiseră pe Erin și băsicile din palme îi dispăruseră ca niște vise urâte și valuri de hotărâre și de curaj îi alergară prin vene. Bănui că e vreo magie la mijloc atunci când îl zări pe cavaler uitându-se în jur, curios și liniștit ca un bebeluș. Nu observă când din ceața care îi înconjurase ieșiră cei trei vrăjitori, însoțiți de un tânăr de vârsta sa.

— Consiliul nostru a hotărât că împreună avem mai multe șanse. Avem același scop, lumea trebuie salvată de la distrugere. Oamenii și Vrăjitorii vor pomi la luptă, umăr la umăr. Noi ne folosim stiinta, dar nu suntem războinici, iar voi nu vă puteți lupta cu puteri care vă depășesc limitele de înțelegere, rosti bătrânul îmbrăcat în verde.

— Pentru noi, interveni bărbosul chel în robă albastră, faptul că un rege are încredere într-un copilandru, care într-un mod ciudat și misterios a cunoscut una din marile noastre taine, e suficient ca să îi acordăm tot suportul. Vrăjitorii se vor pregăti de luptă, atunci când va fi momentul. Și așa cum a cerut regele vostru, unul din semenii noștri te va însoți si te va învăța tot ce vrei să știi. » > > * »

Erin și Bram priviră către tânărul firav, înveșmântat într-o mantie de culoarea cerului senin, cu vreo două numere mai mare. Schiță o mișcare ușoară din cap în semn

Nebunul alb de salut, și se îndreptă Allex Trușcă sfios către ei, târându-și hainele prin praf. Chel și el ca bătrânii, doar că încă nu-i crescuse încă barba, iar sub sprâncenele negre, irisurile agitate sclipeau a inteligență.

Ăsta-i mai copil decât mine. Măcar n-o să fiu doar eu batjocura cavalerului. Ar trebui să mă împrietenesc cu el. Să am cu cine să schimb o vorbă.

— Eleazar va veni cu voi, continuă vrăjitorul. Consi- derați-1 prietenul și ghidul vostru prin ținuturile noastre.

Fuioarele de fum și ceață începură să se strângă în jurul celor trei bărboși în robe, iar cortul dispăru fără urmă. Un perete întunecat rămăsese undeva în depărtare, semn că acolo era Orașul. Pâcla se ridică de la sol și pluti spre zidul de negură, topindu-se în el, iar Bram și Erin răsuflară ușurați. Trecuseră de primul hop.

— Io nu mă urnesc mai departe până nu primesc răspunsuri.

Cavalerul se sprijinise în coada securii cu o expresie încruntată și amenințătoare. Ochii săi spălăciți căpătaseră culoarea norilor de furtună, iar venele gâtului i se umfla- seră, ca niște lipitori crescute sub piele. Tânărul comandant pricepu că nu era momentul potrivit să întindă coarda.

— Prima întrebare ar fi unde ni-s caii? Apoi, tu, vrăji- torule, de ce umbli în rochia asta? N-aveți și voi o izmană?

Intr-adevăr, până în acel moment, nu observaseră lipsa însoțitorilor patrupezi. Cel puțin, Erin uitase complet. Ridică îngrijorat din umeri, sperând ca noul lor companion să îi poată lămuri.

122

Nebunul alb Allex Trușcă

— Animalele vă așteaptă la marginea pădurii. Au fost bine îngrijite. Cât despre portul meu, asta este

roba castei Elementaliștilor. Culoarea este încă neclară, pentru că sunt doar un novice, însă în timp îmi vor crește puterile și va deveni aproape la fel de albastră ca a înțeleptului cu care ați vorbit. Roșul este pentru Alchimiști, iar verdele pentru Mentaliști.

Ca în visele mele. Cei în haine roșii pregăteau poțiuni, cei în verde creau iluzii și controlau mental ființele înaripate. Pentru numele Tatălui, devine din ce în ce mai clar totul. Poate ar trebui să iau aminte totul, ca și Cano vânătorul.

— Presupun că Mentaliștii s-au jucat zdravăn cu noi, nu-i așa? oftă Erin, știind deja adevărul.

— Da, n-a fost greu deloc, se hlizi elementalistul. Fără să vă fie cu supărare, nu trebuie sa vă simțiți jigniți.

Un nechezat le atrase atenția, iar Bram pomi grăbit înspre locul de unde venise acesta.

— Comandante, dacă-mi permiți... V-au citit gândurile. Ești sigur că ai pornit la luptă pentru motivul corect?

Determinarea pe care o simțise Erin se scurse în crăpăturile de pe pământ, iar fața-i deveni pământie. Un clocot de furie îl cuprinse, dar se mărgini să-i mulțumească ferm celui care îi dăduse vestea.

Da, dintre toate motivele din lume, e singurul care m-a convins să fac asta. Proștilor, chiar credeați că-mi pasă mie de nu știu ce țărani ignoranți și nepăsători? Sau de vreun nobil buhăit, sau de curvele din taverne?

31

Călătoria către Templu se desfășură fără peripeții, iar cei trei stabiliseră un fel de rutină zilnică. Elementalistul se trezea înaintea tuturor, chiar

înainte de răsărit, își desena un cerc pe pământ și se așeza în mijlocul lui, cu ochii închiși. Buzele i se mișcau, prin pleoapele închise se ghicea mișcarea globilor oculari, în timp ce respira rar. Nu îl tulburau nici strigătele lui Bram, nici zgomotele pe care le făceau cavalerul și Erin când se luptau.

În timp ce se deplasau, comandantul îi punea tot felul de întrebări despre castele vrăjitorilor, despre puterile lor, despre războaiele lor cu oamenii. Și ce îl interesa cel mai mult erau informațiile despre necromanți. Vrăjitorii blestemați, cum îi numeau.

Erau, așa cum spusese Eleazar, aceia care le fuseseră odinioară frați, împărtășeră aceleași culori ale robelor ca și ei. însă nu se mulțumiseră cu învățăturile și puterile pe care le primiseră, tânjiseră mereu după mai mult. Voiseră să distrugă restul oamenilor și complotaseră să conducă ei lumea. Fuseseră renegați, vânați și închiși într-o peșteră atât de adâncă, încât n-ar fi putut ieși în veci. Și de acolo îi scosese servitorul Stăpânului întunericului, primind în schimbul sufletelor puteri mult mai mari decât ale fraților de la suprafață. Renunțaseră la orice urmă de compasiune pentru semeni, chiar și la aspectul uman. Singurul

Precum Cano vânătorul, Erin încerca să le găsească punctele slabe adversarilor. Era conștient că nu avea știință de tehnicile de luptă, dar așa cum îi spusese regele Farimir cel înțelept, acest lucru putea fi în avantajul său. Inamicul nu putea să îi prevadă mișcările. *Ca un joc de șah, câștigă cel care e mai puțin previzibil și reușește să fie cu un pas înaintea celuilalt,* își repeta în fiecare zi tânărul comandant, în timp ce în mintea sa, pe tabla de șah

făcea zeci de mutări.

Seara se opreau în jurul focului, îl ascultau pe Bram cum îndruga tot felul de povești din luptele sale, despre bătăile din taverne, despre femeile ușoare care-i trecuseră prin așternuturi.

Fiecare zi care trecea, fiecare oră petrecută împreună, îi făcea pe cei trei să se simtă mai apropiat de tovarășii săi.

Trei bărbați, fără absolut nimic în comun, pe care un joc al destinului îi adusese împreună și care încercau să dărâme zidurile dintre ei.

125

Traversaseră jumătate din câmpia la capătul căreia se ridica muntele la poalele căruia se găsea Tempul. Erin auzise în copilărie povești fabuloase despre acea construcție despre care se spunea că a fost ridicată de îngerii care își părăsiseră lumea celestă și îi învățaseră pe primii călugări o mică parte din tainele divine. întâlnise și în satul său, dar mai ales prin Cetate, oameni care își lăsaseră familiile și agoniseala, alegând calea Templului. Unii deveniseră vindecători, alții hoinăreau prin lume împărțind dreptatea si oferind sfaturi. Drumurile îi scoseseră în cale si o , » categorie aparte de călugări, cu privire oțelită și ochi în care se întrezăreau umbre, purtând toiege răsucite, despre care se spunea că luptau cu forțele întunericului.

N-as fi gândit vreodată să mă ducă pasii pe aici, unde nu se aventurează decât cei care vor sa-si încheie treburile cu restul f

lumii. Ce mă așteaptă mai departe? Unde voi mai

ajunge? Dacă vom învinge și voi supraviețui, un alt copil fricos va citi și povestea lui Erin, Salvatorul. Dacă pierdem, nu-și va mai aminti nimeni de noi.

Imaginea lumii cuprinse de foc, părinții săi sfârtecați, Zaira ucisă de un necromant, îi apărură în minte și îi aminti că nu are cale de scăpare. înainte, tot înainte, spre orice i-ar fi fost pregătit. Pipăi buzunarul în care se afla piesa de șah și conturul dur al figurinei îl aduse în pre-

zent. în spatele său, Bram și Eleazar se simțeau vădit inconfortabil.

Așa cum se lăudase până atunci, toată viața cavalerului fusese un șir lung de scandaluri, omoruri, băutură și femei. în mod clar, o excursie la Templu nu era ceea ce-și dorise vreodată acel munte de om. Nici copilandrul îmbrăcat în robă albăstruie nu era tocmai încântat, știința și vrăjile lui erau considerate sacrilegii, ofense aduse Creatorului de către cei din Templu. însă misiunea trebuia dusă la capăt.

— Erin, ne mai spui o dată ce căutăm noi la Templu? Nu crezi că suntem prea tineri să devenim slujitorii cuiva invizibil care nu se arată oricât l-ai invoca? pufni supărat uriașul. »

— Bram, pe tine te duce să-ți ierte toate păcatele, rânji vrăjitorul.

— Ha, doar m-am obișnuit cu ele, mi-s dragi. Sunt curios cum o mână de bărboși desculți și cu toiege îmi pot ierta mie greșelile și mă pot face să mă simt mai bine. Nu mai bine mă lăsați pe mine la o cârciumă c-un butoi de vin și-o femeie? Acolo m-aș simți și io bine. Sânge de cai morti, mântuire-mi trebe mie...

Ăsta-i ca o moară neferecată, dar are dreptate. N-aș fi făcut nici eu acest drum, dar bolovanul ăsta. Iar vrăjitorul arată de parcă e gata să vomite și aerul respirat.

Erin își aminti de povestea lui Tyro grăsanul, și

cum traversase Deșertul Șoptitor în fruntea bandei de hoți. Era necesar să le țină mintea ocupată, să-i binedispună. Altfel s-ar fi aliat împotriva lui și s-ar fi revoltat.

127

Nebunul alb Allex Trușcă

— Bram, cred că butoiul ăla de vin ar avea mai multă minte ca tine. Nu te duc nici să te mântuiască vreun bărbos, nici să mântuiești tu pe cineva. Mergem pentru că avem nevoie de ajutorul lor. Visul meu...

— Vezi, comandante? Chiar am nevoie să beau ca să nu-mi amintesc că umblu cu un copilandru care visează ciudățenii și un vrăjitor îmbrăcat ca la circ...

Un nor dens apăru din senin lângă ei. Fulgere loviră lângă calul cavalerului care începu să se cabreze. Omul încercă în zadar să îl strunească, dar se trezi trântit la pământ, uitându-se cum animalul se îndepărtează. Spri- jinindu-se de secure, Bram se chinui să se ridice, fre- cându-și locul cu care atinsese solul, însă fulgerele se întețiseră în jurul său. Cu toate acestea, nici malacul nu se lăsă mai prejos și se pregăti de atac.

— încetați, neghiobilor! Parcă sunteți copii! Păstrați-vă forțele pentru Necromant. Sau o să-l rugăm să nu se mai deranjeze el să vină până aici, ne vom omorî între noi...

Privirea lui Erin se întunecase, niciodată nu îl văzuseră asa de încruntat. Părea mult mai matur si mai fioros. Barba și părul îi crescuseră în lunile petrecute pe drumuri, iar grijile și planurile pe care încerca să le urzească îi lăsaseră dâre adânci pe frunte.

Fulgerele încetară, iar norul se risipi într-o clipă. Cavalerul aruncă securea la pământ și îi întinse mâna vrăjitorului, în semn de împăcare. Se duse bombănind către cal.

— într-o zi o să vă bag pe-amândoi într-un sac și-o

să dansez cu voi în spinare! Așa-mi trebe dacă mă pun cu copii! Proștilor! le strigă după ce se îndepărtase suficient.

Erin se uita la ei adâncit în gânduri.

128

Nebunul alb Allex Trușcă

Să râd sau să plâng? Nu-i de-ajuns că trebuie să conduc mii de oameni într-o luptă din care e posibil să nu rămână nimeni viu ? O fi mai greu să lupt cu cei ridicați din morți sau să-i țin pe ăștia vii până începe bătălia? Măcar morții tac din gură. Pe barba Tatălui, mai că-mi vine să las totul baltă si să-mi iau zilele.

Un bărbat învelit într-un fel de pătură, încins la mijloc cu o sfoară groasă, îl privea curios de pe un bolovan uriaș. Intrusul, care după vârstă ar fi putut să-i fie tată, îi zâmbi arătându-i o dantură atât de știrbă, că lui Erin îi trecu prin minte imaginea unei greble. Ca și cum i-ar fi așteptat, Pacificatorul, căci asta trebuia să fie după privirea blajină și aura de pace care îl înconjura, le făcu semn să-l urmeze pe o potecă pe care cei trei n-ar fi avut cum s-o descopere. Tăcură tot restul drumului, cufundați într-o tăcere profundă.

Ajunseră la Templu, iar porțile se deschiseră pentru ei, în bătăi de clopote. Fuseseră uimiți de zidurile groase ale curții exterioare, nu-și puteau imagina cum niște oameni atât de simpli, înarmați doar cu credință, au putut ridica asemenea minuni. Pomi înfloriți si ronduri cu flori îi în- * ,
tâmpinară în curtea interioară, iar călugări de toate vârstele trebăluiau de zor, cântând imnuri. Liniștea sufle- tească și pacea de pe chipul tuturor plutea în aer, iar tânărului comandant fu pătruns de cuvintele călugărului: totul în viață se rezumă la speranță și credință.

— Știi Erin, îi șopti Bram cu ochii scăldați în lacrimi, cred că atunci când o să mă satur de

războaie și de ucis, dacă nu îmi rămân oasele pe vreun câmp de luptă sau mor într-o încăierare în vreo cârciumă, aici as vrea să îmi sfârșesc viața, în liniște și pace. Io nu mă tem de moarte...

129

Nebunul alb Allex Trușcă

— Stai liniștit Bram. toti suntem la fel. Ceea ce văd aici » ' »
face să pălească toate poveștile pe care le auzisem despre acest loc. Toate grijile care m-apăsau au rămas afară. Acum suntem doar trei bărbați care și-au găsit liniștea și pacea.

— Intr-adevăr, știința lor e sublimă, ca și a noastră de puternică, se minună și Eleazar.

Călugărul care îi însoțea îi conduse către un șir lung de chilii joase, văruite în alb imaculat, lăsându-i să se odihnească înainte de a se prezenta locatarilor templului. Tânărul comandant se simți în cămăruța mică si răco- ♦ , ,
roasă ca un pui în coaja unui ou. Gustă din pâinea proaspătă, apa și vinul care îl așteptau pe o pânză albă, iar masa simplă și sărăcăcioasă i se păru un dar divin. Se chirci apoi pe o blană groasă de oaie, ca un făt în burta mamei, si îsi lăsă mintea să zburde liberă.

Tată, știu că nu răspunzi oamenilor, iar eu n-am habar să mă rog. Nu știu dacă pot duce pe umerii ăștia slabi atâta povară... Călugării zic că totul se rezumă la speranță și credință, Tată... Am speranță, doar faptul că îi pot salva pe cei pe care-i iubesc mă face să merg mai departe. Dă-mi curaj să-i pot conduce în luptă. Semenii mei merită un conducător curajos, nu ca mine. Mi-e frică și trebuie să-i mint mereu pe oamenii ăștia. Sunt oameni buni, chiar dacă le lipsește credința. Dacă m-asculți și poți, ai grijă de ei. Și de mama, și de tata și de Zaira. Cu mine, facă-se voia Ta...

O mână caldă așezată pe umăr îl întrerupse rugăciunea, iar lui Erin i se păru că ochii călugărului

care venise să-l conducă în Templu semănau cu cei ai bătrânului bibliotecar. Un glas lăuntric îi șopti că nu se rugase în zadar.

— Nu, nu-i nevoie să vă plecați, Tatăl nu vrea ca oamenii să stea îngenuncheați. Și noi suntem oameni simpli ca voi, numai că noi ne-am găsit Calea, le spuse un călugăr care i se păru lui Erin mai vechi decât zidurile Templului.

Cei trei vizitatori se apropiară sfioși, neștiind cum să se poarte. Bram lăsase capul în pământ rușinat, încercând să evite vreun contact vizual, iar vrăjitorul fusese absorbit de frescele de pe pereți, care reprezentau niște îngeri căzând de pe nori într-o scenă, în alta - acele ființe înaripate muncind cot la cot cu oamenii, ridicând zidul, apoi un înger dăruind muritorilor o carte. Erin nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva una din făpturile celeste din acele picturi scrisese și Cartea Veacurilor. *Cât a trecut de atunci, câte s-au schimbat...*

— Știm totul despre voi, continuă călugărul. Profețiile noastre ne-au avertizat despre ce va urma. Numele voastre nu sunt importante, știm că tu ești tânărul care a fost o dată naiv și pur, dar cu sufletul îndeajuns de puternic să înfrunte cel mai groaznic adversar. Vă așteaptă o încercare grea, dar nu vă veți lăsa învinși. Doar Tatăl poate spune cum se va sfârși... Iar El ne cere să luptăm alături de lumea pe care am abandonat-o pentru Cale. Așa cum stă scris în Profeții, așa vom face. Dacă trebuie, vom pieri alături de voi si vă vom lumina Calea.

»

Mirosuri plăcute și voci tinere cântând imnuri pentru slava Tatălui îi inundară toate simțurile lui Erin. O fericire nepământeană îl cuprinse și-și spuse că n-ar mai fi plecat niciodată de acolo dacă ar mai fi avut de ales.

— Deja lumina voastră strălucește în sufletele noastre, reuși să rostească Erin, gâtuit de intensitatea emoțiilor. Nu știm dacă avem aceeași Cale, dar ce-am învățat de la voi este să avem speranță și credință. Ele ne vor îndruma în încercarea noastră. Poate, cu voia Tatălui, vor fi suficiente să învingem Răul.

— Fie voia Lui, tinere comandant. Drum bun si tie, ca- vaiere! Luptă neîncetat, tinere vrăjitor! Iar fratele Frey va merge cu voi pentru a vă arăta Calea.

— Un Pacificator? întrebă Erin, iar ochii săi îl căutau în marea de chipuri blajine pe cel care îi adusese.

— De data asta, nu. Pacificatorul care v-a însotit aici e deja pe un alt drum. Ceilalți sunt toți plecați prin lume. La fel si Vindecătorii. E atâta suferință si boală în lume, încât abia facem față. Nu e ușor să încerci să păstrezi echilibrul lumii, iar noi suntem atât de puțini...

Un bărbat între două vârste, cu barba de un lat de palmă, cu chipul ciupit de vărsat acoperit în mare parte de o glugă maronie, ieși din mulțime, la un semn al călugărului care vorbise. Ținea într-o mână o carte groasă și murdară, iar în cealaltă un toiag noduros. Se opri în fața lui Erin și îl fixă, de parcă ar fi vrut să vadă dincolo de învelișul cărnii.

— Frey e un Exorcist, continuă slijitorul Tempului. Cei ca el nu vorbesc prea mult, dar vă va spune tot ce doriți să știți... Plecați! Noi spunem că timpul vindecă totul, dar acum s-a împuținat...

132

Mulțimea îi conduse până în locul în care îi așteptau caii celor trei oaspeți și asinul exorcistului, în ode pentru slava Tatălui. Un gol se căscă în sufletul celor care trebuiau să plece. Simțiră că liniștea și pacea care îi ținuseră în brațe între zidurile Templului începeau să se risipească și în locul lor creșteau ca buruienile temerile și grijile, încălecară și plecară tăcuți, însoțiți de sunetul cadențat al unui clopot.

Când va începe acest război? Cum se va termina oare? De ce-ar permite Tatăl așa monstruozitate? Și cum de și călugării și vrăjitorii știau că ceva rău vine, dar n-au făcut nimic? Atât de mare să fie ura și dezbinarea încât să nu le mai pese de nimic? Nu vreau să mor pentru o lume ca asta. Nu merită... Singurul ei merit e că mi-a dăruit-o pe Zaira. Pe unde ești tu, femeie? Sper că nu m-ai părăsit pentru altul. Mi-aș lua zilele și v-aș lăsa să muriți. 9

— Erin, ține asta. Am furat puțin de la călugări, dar n-or să se supere. Toți ne simțim singuri și triști, iar în băutură zace alinarea...

Bram îi întinsese o ploscă plină cu vin, afișând un zâmbet tâmp. Fața cioplită ca din topor a cavalerului, bretonul îngrozitor care îi intra în ochii sticloși, mirosul care nu îi ieșea din piele oricâtă baie ar fi făcut, încălziră sufletul ros de îndoieli al celui ce îi fusese hărăzit să-i conducă în luptă. Erin ar fi vrut să îl îmbrățișeze, dar știa că bărbații nu fac asa. Trase o duscă zdravănă, simțind cum băutura tare îi umple golurile interioare, și îi mulțumi uriașului cu o mișcare scurtă din cap. Ii fu clar că monstrul acela de came nu era total lipsit de compasiune.

34

— Ți spun io, comandante. Mă pricep la astea, pe sângele calului meu! Știu mai multe despre viață

decât flăcăul în rochie și decât mutul ăla sprijinit în toiag la un loc! Bagă la cap vorbele mele. Pentru fiece problemă există o soluție, iar pentru toate problemele lumii, soluția este băutura. Da dacă mai întâlnim câțiva ca noi, o să rămâ- nem curând fără provizii. Sper că la următoarea tavernă să nu dăm peste prea mulți triști... Nu simt nicio plăcere să caftesc oameni posomorâți.

Poposiseră la un han în urmă cu câteva zile, dar nu se simțiseră tocmai în largul lor. Își dădeau seama că păreau destul de ciudați ca și grup, stârnind curiozitate și frică în același timp. Nimeni nu-și amintea când mai văzuse un vrăjitor pe pământurile lor, cu atât mai puțin unul însoțit de un cavaler și de un călugăr. Mai ales că exorciștii nu erau la fel de bine primiți ca frații lor pacificatori și vindecători. Cel puțin, nu într-o cârciumă.

Frey petrecea cât mai puțin timp în compania celor trei tovarăși, răspunzând scurt la orice întrebare îi era adresată. Nu-i plăceau oamenii și înțelesese că are de a face cu trei nebuni. Toți cu suflet bun, însă roși de îndoieli, de dureri și gânduri ascunse. Oameni cu suflet bun, dar prinși în limitările lumii în care crescuseră, care îi ținea ca niște lanțuri invizibile. Se gândise să lucreze discret,

sperând că îi va ajuta. Deși nu erau demonii cu care fusese el obișnuit să lupte, își zisese că poate să încerce.

— Ce să zic, cavalere, răspunse Erin scrutând depărtarea. Se pare că destinul ne alege pe noi, cei cu temeri și îndoieli, pentru a ne testa. Păcat că de noi atârnă soarta lumii. Cu atât mai mult nu trebuie să dezamăgim. Pe barba Tatălui, gândul ăsta îmi provoacă sete.

— Tocmai ziceam că rămânem fără provizii, nu m-ai auzit? Cred că am multe temeri și trebuie să le înving. Tu, ăla-n fuste, poți face o vrajă de-a ta să ne

umpli vasul ăsta cu vin? rânji Bram cu gura până la urechi, întorcându-se spre Eleazar, vizibil chinuit de la mersul în șa.

— Dac-aș fi fost alchimist, aș fi putut. Uiți că eu controlez elementele naturii, nu-s hangiu. Cap mare și sec!

— Elemente, auzi tu, mare stăpân ce ești. La ce te ajută să dai cu fulgere după inamici și să creezi furtuni din senin, dacă nu poți să umpli măcar un pahar de vin? Vrei să mor de sete? se răsti uriașul, îmboldindu-si calul către cel al vrăjitorului.

— Dacă nu încetezi, idiotule, o să te ridic în aer si te arunc de aici până la primul han. Sau te alerg cu fulgere ca pe un iepure...

De asta ar fi fost bun un pacificator acum. Dacă războiul se lasă așteptat, o să ajung și eu ca ei. Unde-i călugărul?

Călugărul care se depărtase, cum îi era obiceiul, nu se zărea nicăieri. înainte să apuce să-i alerteze pe ceilalți, simți o înțepătură ca de insectă pe gât. Amețeala îl cuprinse, iar calul parcă fugi de sub el. înainte să închidă ochii, văzu cum bărbați mascați îi ridicau de la pământ pe însoțitorii săi.

135

Nebunul alb Allex Trușcă

Când deschise ochii, Erin se afla într-o grotă răcoroasă, alături de tovarășii săi. Bram se chinuia să forțeze gratiile, care, deși ruginite, erau mult prea solide pentru puterile lui. Călugărul stătea chircit într-un colț, sprijinit de toiag, iar Eleazar încă moțăia.

Deci e adevărat. Nu tu găsești Citadela, ci te găsește ea pe tine. Cred că ne spionează acum. Trebuie să verific.

Vrăjitorul se ridicase și, la îndemnul lui Bram, încercă să stârnească un mic cutremur, ca să scoată

gratiile din zid. Câteva săgeți tăiară aerul, iar Erin simți o nouă înțepătură în picior. începea să-i urască pe cei din Ghilda Asasinilor.

Un șuvoi de apă care îl izbi cu putere îl aduse din nou în simțiri. Capul îl duru îngrozitor, iar ochii se străduiră cu greu să descifreze unde se afla. Torțe așezate de jur împrejur și un iz de mucegai îl făcură să înțeleagă că se află într-o sală rotundă, mult sub pământ. Din umbră, se îndreptă spre ei un bărbat masiv învești mântat în negru, cu fața plină de tatuaje. De pe mâini îi străluceau podoabe scumpe, iar la brâu avea un cuțit de aur, cu mânerul bătut în pietre scumpe.

— Așa deci, regele apelează la serviciile noastre? Evident, n-ar fi prima dată când nobilimea apelează la serviciile asasinilor, dar în veci nu m-aș fi gândit la rege...

— Crezi c-are de ales? încercă tânărul să se ridice, bles- temându-și în gând gura prea slobodă.

Câțiva bărbați învești mântați în negru, cu fața acoperită, ieșiră din întuneric și se așezară în spatele lui Erin. Patriarhul asasinilor le făcu un semn discret, iar ei se topiră în întuneric.

136

Nebunul alb Allex Trușcă

— Pari destul de isteț și nu știu dacă pe la noi te-a adus curajul sau naivitatea... Nu-1 văd pe regele vostru să se asocieze cu niște nelegiuiți, cum ne tot ziceți.

— Dacă nu mă crezi, omoară-mă și-am terminat. Crezi c-am venit de drag aici? Avem nevoie de ajutor ca să oprim ceea ce vine.

Bărbatul cu tatuaje se apropie. Figura i se asprise mult și în ochi îi jucau scântei. Apropie lama cuțitului de fața tânărului și câteva clipe nu spuse nimic. în suprafața lucioasă, Erin își văzu resemnarea pe care mulți oameni o văd în fata mortii. » *t*

— N-am trebuință de moartea ta. Iar de te cred sau nu, nici asta nu e important. Poate că ai dreptate, și dacă-i așa, nu este în interesul nostru ca lumea și, poate, și Citadela noastră să fie distruse. Ghilda Asasinilor este la dispoziția regelui și a comandantului său, dacă plătește. Indiferent dacă luptăm sau nu, cerem să fim răsplătiți.

Găsesc eu o soluție mai târziu. Sunt sigur că regele va consimți dacă scăpăm. Dacă nu, ce mai contează?

— Regele mi-a spus să accept orice condiție ați avea, cuvântul meu va fi cuvântul său. *Sper.*

— Asa să fie! rosti cu voce fermă Patriarhul si făcu un » 1 semn.

Cineva se apropie cu pași de pisică de Erin. Tânărul auzi un foșnet ușor, și când întoarse capul, cineva îi suflă în față un praf înecăcios. Tuși de parcă ar fi vrut să-și lepede sufletul și apoi își pierdu cunoștința.

35

Un miros urât îi înțepă nările lui Erin și-i întrerupse somnul. Simți o greutate pe piept, ca și cum ar fi fost prins sub un trunchi de copac. Insă copacii nu sforăiau și nici nu aruncau jeturi de aer stătut și puturos. întredeschise ochii, iar contactul cu lumina zilei îl făcu să suspine dureros. îl împinse pe Bram, care îl îmbrățișase, și își căutară amândoi armele, cuprinși de panică.

— Ușor, prințeselor. V-am pregătit dna. Iepurii aștia s-au sacrificat pentru voi, să prindeți puteri. E felul în care pădurea contribuie la cauza voastră. Cavalere, mulțam pentru vinul tău, m-a ajutat să

treacă timpul mai ușor atunci când vă păzeam...

Necunoscutul învești mântat în negru, căruia i se vedeau doar ochii, stătea relaxat, cu spatele la ei. Lui Erin îi atrase atenția faptul că sub pelerină avea două centuri de piele, de care erau atașate tot felul de cuțite și săgeți. Haina avea și ea buzunarele pline de ceea ce păreau să fie flacoane cu otrăvuri. Părea stăpân pe sine, și că nu le vrea răul.

De ce ne-ar pregăti cina dac-ar vrea să ne facă rău? Eu nu m-aș deranja să fiu politicos cu unii pe care-aș vrea să-i omor.

— Cine ești si ce motiv am să nu te omor... acum cât stai cu spatele? mormăi nervos Bram, plimbându-și mâinile pe mânerul securii.

— Numele pe care îl aveam de la părinții mei nu mai este, spuse liniștit bărbatul, răscolind focul. Numele pe

Nebunul alb care mi l-a dat Patriarhul Allex Trușcă este Khaimah și se pare că vă sunt înger
păzitor. Și bucătar. Haideți odată, că se răcește mâncarea.

— Și ce motive am să nu te omor, nelegiuitule? insistă Bram cu chipul transfigurat de furie.

Faptul că îi aștepta o masă caldă nu părea să-l îmbuneze pe cavaler, iar nici vrăjitorul și călugărul, care tocmai se treziseră nu se învoiau să se apropie.

încă unii care se urăsc de moarte si nu știu de ce.
Trebuie 9 9
să-i păzesc să nu se omoare, măcar până ajungem la rege. Pe barba Tatălui, mai că-mi vine să-mi iau zilele. Dar dacă nu-i liniștesc pe-ăștia, cum să conduc ditamai armata?

Erin abandonă sabia și se îndreptă către foc. Primi din mâinile asasinului o bucată de carne prăjită și le făcu semn și celorlalți să se apropie.

— Ca să-ți răspund, cavalere, aș zice că înainte să

ajungi la mine cu securea aia, ar trebui să treci de câteva capcane. Ești sigur că vrei să încerci? Nu te supăra pentru vin, ma revanșez la prima cârciumă. Tu, prințesule în rochia aia albastră, ai de gând să mănânci sau nu? Sfinția ta, ne binecuvântezi acum, sau după ce golim vinul cavalerului?

Foamea și poate și îndemnul comandantului îi făcură pe Frey și pe Eleazar să se apropie. Bram rămăsese înciudat și bodogănind câteva clipe, dar văzând cum dispare mâncarea și cum se scurge vinul în gâtlejurile celorlalți, uită și el de mândrie și de orgoliu.

Am reușit, pentru numele Tatălui! Nu credeam s-ajung vreodată aici. Deja am făcut mai multe decât mi-aș fi imaginat.

139

Nebunul alb Allex Trușcă

Poate că nu sunt atât de fricos cum mă credeam. Oamenii nu știu cu adevărat câte pot face decât atunci când nu au de ales. Eu, un copil de țăran, îmi adun o armată!

în flăcările care jucau înaintea lui, Erin zări imaginea copilului care își dorise o cetate, apoi Academia, Marea bibliotecă, pe Zaira, cu buze roșii și cu vântul jucându-i-se prin păr, pe părinții lui, urmărindu-1 din fața porții. Viața lui, care ardea în vreascurile peste care se scurgea unsoare și în care trosneau oase, ca un preambul al zilelor ce aveau să vină.

140

SIMFONIA RÂULUI

La capătul celălalt al lumii, vântul începu să bată năprasnic. Puținii oameni care locuiau în acel ținut înțeleseră că ceva înfiorător urma să se întâmple. O arătaseră semnele, o spuseseră profețiile unor nebuni care susținuseră că fuseseră atinși de mâna Tatălui, dar mai presus de toate, simțiseră în ultimele zile cum în mintea lor simplă și limitată se născuse un soi de semnal prevestitor. Câțiva își luaseră deja tălpășița, cărând cu ei agoniseala de o viață, însă majoritatea acceptaseră că nu se puteau pune împotriva destinului. Și unii și alții știau că ceva Rău venea către ei.

Dacă cineva l-ar fi întrebat pe Erin ce este Răul, probabil ar fi spus că depinde pe cine întrebi. Crime, furturi, înșelarea aproapelui - așa l-ar fi definit oamenii simpli și neștiutori. Trădarea Regelui, fuga din fața inamicilor - asa l-ar fi numit soldatii sau Cavalerii. Boli, molime, foa- mete și îndepărtarea de la credința Tatălui, ar fi spus Călugării. Căderea în ignoranța și în lumea neștiinței,

141

Nebunul alb asta ar fi fost definiția Allex Trușcă unui Vrăjitor. Dezonoarea și țipetele de lașitate în fața torturii, probabil ar fi fost răspunsul unui Asasin. Și, cu siguranță, tânărul învățăcel s-ar fi lansat într-o discuție înflăcărată, afirmând că Răul ar

fi putut fi toate acestea la un loc, chiar dacă în adâncul sufletului avea dubii că ar fi atât de simplu să înțelegi o asemenea noțiune. Discuțiile cu bătrânul bibliotecar îi • *
confirmaseră că, într-adevăr, exista și o forță opusă Binelui, dar mult mai presus decât orice închipuire a oamenilor.

Când noaptea veni purtată pe aripile morții, oamenii se strânseră înspăimântați în jurul focurilor, uitându-se cu teamă spre luna care devenise atât de roșie, încât părea să se fi scurs în ea tot sângele vărsat de la facerea lumii. Niciodată vântul nu adusese un întuneric ca acum, și nu se strecurase prin ferestre și pe sub uși baricadate, purtând cu el fiori care se prelingeau pe șira spinării. Cerul rămăsese gol, de parcă toate stelele fuseseră înghițite de bezna ca o pânză neagră. însă acum nu mai era nimeni viu să vadă, sufletele sătenilor se înălțară ca niște mici aburi de respirație și rămaseră agățate de pâcla ce se întinsese între lume și cer. Din trupurile contorsionate, sângele auzi o chemare tainică și năvăli afară pe ochi, guri și urechi, desenând pe pământ simboluri într-o limbă pe care nici- un om nu o vorbise vreodată. Luna însângerată, legată cu un fir invizibil, se opri, atârnând chinuită, deasupra colțului de cimitir unde se aflau capelele vrăjitorilor blestemați.

Nimeni nu știa când fuseseră construite acele capele, nici de către cine, însă oamenii nu aveau obiceiul să-și

pună asemenea întrebări. Ştiau că erau vechi, pentru că bunicii şi străbunicii lor le povestiseră despre ele şi despre cum tineri curajoşi se îndemnaseră să ajungă acolo. Dar, aşa cum le spuseseră bătrânii, nimeni nu se întorsese vreodată să povestească ce văzuse. Uneori, când ploua şi tuna, li se părea sătenilor că din acel loc se auzeau ţipete şi tânguiri îngrozitoare, de parcă infernul îşi avea poarta acolo. Unii, mai temători şi slabi de înger, şuşoteau că sunt urletele de durere ale vreunui om prins de cine ştie ce fiinţe supranaturale care îşi dormeau somnul acolo. Alţii încercau să dea un sens mai lumesc zgomotelor, afirmând că nu sunt decât ecourile tunetelor purtate de catacombele subterane, sau chiar sunetele scoase de vreun animal sălbatic îngrozit.

Un firicel de sânge negru se scurse din astrul chinuit pe acoperişul celei mai înalte dintre capele şi se înfiltră printr-o crăpătură. Un ţipăt prevestitor de moarte războ din interior, smulgând uşile din balamale şi făcându-le bucăţi. O fiinţă acorporală ieşi dintr-o oglindă ovală, cu ramă din oase încleiate, absorbind mirosul lumii pe care nu o mai văzuse de o mie de ani. Pluti către cavoul de piatră din mijlocul încăperii, iar la o simplă atingere, lespedea care o despărţea de corpul uscat se prefăcu în nisip fin.

Când umbra se prelinse în sicriu, lumânări ascunse se aprinseră brusc, una câte una. Vântul începu din nou să se tânguiască, iar luna, eliberată de forţele care o înlănţu- iseră, acum golită de sânge, încercă să se îndepărteze. Aerul umflă pieptul celui mort, iar pielea căpătă culoarea celor vii. Apoi deschise ochii. Roşii, fără pic de lumină şi capabili să sfredelească în adâncul sufletului.

143

Necromantul se ridică încet, ca un om care dormise

înțepenit o noapte întreagă. Roti privirea către scheleții descompuși în jurul cavoului și fu mulțumit că Paznicii Negri, pe care îi lăsa acolo la fiecare somn, își făcuseră pe deplin datoria. întotdeauna se găsiseră câțiva netrebnici dornici să-i tulbure somnul, iar gardienii lui îi prindeau mereu în capcană, devorându-le sufletele în chinuri groaznice. Se îndreptă, cu mișcări înțepenite și chinuite de slăbiciunea corpului, către oglinda din care ieșise și desenă câteva simboluri pe rama din os. Suprafața se tulbură și îi aduse imaginea unei siluete vag umane, pe un tron din metal și oase, cu o tigvă lipsită de păr, cu gâvanele ochilor ca niște găuri negre, îmbrăcat într-o mantie de fum.

— Stăpâne, iată-mă din nou, să îndeplinesc voia ta!

Se plecă până la pământ, știa că Stăpânul întunericului nu ierta nici o greșeală și ținea ca toate făpturile sale să nu-1 privească în față când îi vorbesc.

— Să nu mă dezamăgești. Știi ce te-așteaptă altfel, îi tună vocea din cealaltă lume.

— N-o voi face, Stăpâne! Mă voi năpusti peste ei, îi voi ucide și-i voi arde, totul în numele tău, Stăpâne!

— Așa să faci! Treci la treabă, timpul se-apropie.

Oglinda deveni opacă înainte ca el să poată răspunde. *N-au cum să mă învingă, eu nu greșesc. Ce-ar putea să se schimbe? Oamenii nu învață nimic.* La ultima sa trezire, semănase moarte doar prin simpla atingere. Cu fiecare deșteptare, puterile lui sporiseră. Uneori se distrase tre- cându-și palmele pe deasupra florilor, urmărindu-le cum

se ofileau otrăvite. *Oamenii sunt ca plantele, doar că se mișcă* un pic mai *mult. Și sunt ceva mai meschini.*

Se scutură de praful adunat în o mie de ani de somn, iar centura cu cranii de animale mici zomăi puternic când încercă să se desprindă de la pământ.

Pluti un pic nesigur la o palmă deasupra podelei trecând hotarul care despărțea locul lui de odihnă de lumea pe care se jurase s-o distrugă. Agățate de pânza întunecată, sufletele îngrozite ale sătenilor se zbăteau ca niște insecte în pânza păianjenului. Vrăjitorul blestemat întinse mâna ca o capcană mortală, prinse câteva și le devoră încet. Ii era foame, era flămând de aproape o mie de ani, însă nu se grăbi, le savură ca pe niște delicatese.

Își străpunse apoi palma cu unghia de la arătător, mânjind cu sânge ușile fiecărei capele și rosti o incantație de trezire, în limba pe care numai supușii Stăpânului întunericului o vorbeau. Liniște pentru un moment, apoi, în zgomote de lemn și metal sfărâmate, ceilalți vrăjitori blestemați se îndreptară spre el. Primul pas fusese făcut, războiul era puțin mai aproape.

Un zâmbet plin de răutate, care putea să înghețe piatră, încolți pe fața Necromantului. Știa că dacă va mai consuma sufletele învinse în cea de-a șaptea bătălie deveni și mai puternic. *Suficient cât să-l înfrunt?* era întrebarea care îl măcina. își dorea tronul de metal și oase pentru el, iar Stăpânul întunericului avea deja prea mulți dușmani. Putea să întoarcă totul în favoarea lui.

Gândul îi zbură mii de ani înapoi, când încă era om. îi urâse pe cei vii încă de când fusese un simplu ucenic vrăjitor. Nu fusese niciodată strălucit, și toți îl luaseră în râs pentru nepriceperea lui. Nu-i plăcuse atitudinea arțăgoasă a Alchimiștilor care toată ziua amestecau în poțiuni încercând să nu distrugă încăperile în care lucrau, nici stăruința Mentaliștilor în crearea și stăpânirea iluziilor sau a minților celorlalți. Și cel mai mult îi detestase pe Elementaliști, cei mai puternici dintre vrăjitori, capabili să arunce cu fulgere sau globuri de foc, să despice pământul, să pârjolească sau să înece totul în jur. își dorise să intre în tagma lor, însă fusese refuzat, pentru că natura împrumuta puterile ei celor care o iubeau și o respectau. Iar el nu iubea și nu respecta pe nimeni.

Furia, dezamăgirea și ura îl roseseră încet. Când nu mai întrezărise nicio speranță, o siluetă acoperită de umbră îi apăruse în vise, arătându-i învățături care nu semănau

din lumea reală îi spuseseră că priceperea lor izvora din dragostea de cunoaștere și față de natură, ființa întunecată îi explicase că cea mai puternică formă de magie se năștea din durere, din suferință imensă și teamă de ghearele morții. In sfârșit, ceva pe placul lui, ceva care i se potrivise ca o mănușă.

Se închisese în camera lui, experimentând pe șoareci și păsări ceea ce văzuse în vis. Simțise cum le consuma suflarea vieții și devenise mai puternic cu fiecare ființă pe care o da mortii. Pentru că nevoile sale crescuseră tot mai mult, trecuse la animale mai mari, omorând noaptea vitele țăranilor. însă foamea de putere nu i se potolise, avea nevoie de altceva.

într-o seară, un bețiv îl insultase în fata cârciumei, iar alții râseseră de el. Se ascunsese după un copac, până când bărbatul plecase pe patru cărări spre casă. Savurase din plin urletele de durere ale nefericitului, în timp ce îl arsese din interior si îi luase sufletul înainte să moară. Nu mai simțise niciodată o asemenea împlinire, așa că își făcuse un obicei din a ataca oamenii prin locuri ferite de lumină. Așa îl prinseseră Vrăjitorii.

Niciunul nu apreciase noua știință, noua modalitate de a prinde puteri mai mari decât și-ar fi închipuit. Se purtaseră ca niște habotnici, ancorați în vechile căi, atât de bine știute. Le explicase că aveau ocazia să învețe lucruri pe care nici măcar nu și le imaginaseră, dar ei fuseseră de neclintit. Nu își crezuse urechilor când îl condam- ♦
naseră la moarte pe rug, ca pe cei mai josnici criminali.

Se aprinsese ca o torță, simțise cum carnea se topea sub puterea focului și mirosul măruntaielor fripte amestecate cu fumul înecăcios îl sufocase. Atunci Stăpânul îl salvase, reparându-i corpul

carbonizat, și îi propusese un pact. Iar el îi jurase credință și supunere, primind în schimb toată știința întunecată pe care o ființă umană o putea cuprinde. Și cu tainele întunecate, crescuse și dorința nestăvilită de a face rău.

38

— Și vă spui eu precis, n-are cum să fie lucru curat! zise negustorul bătrân, adulmecând mâncarea ca un șoarece de câmp.

— O fi fost vreo molimă? Să ne apere Tatăl să nu

vină și peste noi, intră în vorbă și hangiul.

— Ei, aș! Ce molimă scoate tăt sângele și desenează cu el prin colb? Și nici nu sparge lespezi de piatră de nici cinci, hai nici zece bărbați ca tine nu le pot urni? Bună-i friptana asta, jupâne... Mai ai?

Omul cu fața de rozătoare încă nu reușise să-și alunge din minte imaginile din satul prin care trecuse în urmă cu vreo două săptămâni. Oameni morți cu piele stafidită, secați de fluide în fiecare casă. Calul său, cu ochii bulbu- câți de groază, refuzând să mai tragă căruța cu coviltir în care își ținea mărfurile. Cimitirul plin de gropi proaspete în care nu era nimeni și umbre care îl priveau de fiecare dată când întorcea capul în altă direcție. Așa ceva nu se uita ușor, t

— I-or fi otrăvit asasinii? Or fi aruncat ceva în fântâni, se amestecă în discuție un bărbat de la masa vecină.

— Ei, aș! Io nu cred că ar avea ceva de împărțit cu tăt satul. Și nu cred că ar scotoci prin cimitir.

Hanul era plin, dar nimeni nu mai scotea niciun cuvânt. Urmăreau cum vânzătorul de mărunțișuri cioflâia ♦ r

149

Nebunul alb halca de came, Allex Trușcă întrebându-se dacă ce spunea era real
sau doar o poveste scornită să-i înspăimânte, ca să primească mâncare fără să plătească. Dacă negustorul voise doar să-i sperie, reușise. Teama se cuibărea în cotloanele încăperii, se așeza la mese printre oaspeți, plutea printre respirațiile lor, dansa printre limbile focului la care se cocea mâncarea.

însă povestitorul termină de mâncat, dădu peste cap ulcica aproape goală de vin, aruncă pe masă o monedă tocită și se pregăti de plecare.

— Io mi-aș lua tălpășița de pe meleagurile astea. Acolo n-o fost lucru curat, vă spun io. Tăt era mort... Tatăl să fie cu voi!

După plecarea negustorului se lăsă liniștea. Târgoveți, curve și localnici, ba uneori și vreun

mesager sau cavaler poposeau frecvent și discutau în gura mare, adunați la mese, întocmai ca sfetnicii regelui, sau petreceau câteva momente de fericire în cămăruța învecinată. însă acum vocile li se opriseră în gât. Șoapte și murmure mai spărgeau din când în când liniștea, ca la o înmormântare.

Un om în vârstă, cu trupul încă drept, dar față brăzdată de suferință, stând singur la o masă, păru să fie singurul neimpresionat de vorbele celui care plecase. Luptase în armata regelui, văzuse suficientă moarte încât să nu fie impresionat de moartea câtorva țărani, asta dacă ar fi fost ceva real în povestirea omului care nu îi inspirase încredere. Câteva mărgele de lacrimi i se formară când se gândi, ca în fiecare zi, la soția și fiica sa care pierduseră lupta cu boala, tocmai când el se întorsese învingător din război-

iele oamenilor. Și pentru a fi în fiecare noapte lângă ele, se angajase paznicul cimitirului. își termină ultima picătură de băutură și se pregăti să-și înceapă misiunea. Afară, animalele începuseră să urle a pericol.

151

Noaptea venise mai rece și mai întunecoasă decât se așteptase paznicul. Norii apăruți din senin acoperiseră luna, iar vântul începuse să bată aducând tânguieli de departe, de parcă mii de suflete ascunse în aer, în ape, în adâncurile pământului, deplângeau soarta celor vii, celor care dormeau fără să știe ce li se pregătea.

Paznicul cimitirului simți un fior care i se împletea pe șira spinării. In apăsarea aerului simți un miros fetid, de came putrezită și amestec de ceară și pucioasă. *Or fi dezgropat câinii vreo mortăciune, sau s-or fi jucat nebunii prin cimitir să mă sperie. De parcă aș mai putea vedea ceva care să mă sperie...*

Se plimbă ușor printre morminte, cu băgare de seamă, sperând că va identifica sursa miasmei. Aprinse o lumânare a cărei strălucire abia spărgea perdeaua de întuneric. Ajunse în locul unde fusese îngropată recent o tânără care murise de aceeași boală ca și fiica sa. *Draga mea Elide, acum ai fi avut vârsta măritișului. N-am apucat să te văd în rochie albă și cu flori în păr. Ne-ai fi făcut un nepoțel, iar eu și maică-ta am fi îmbătrânit cu drag lângă voi...* Șiruri mari de lacrimi îi înecară privirea, iar gândul la chipul luminos al fiicei dintr-o amintire de demult îl împiedică să vadă că pământul proaspăt fusese îndepărtat, iar groapa era goală.

152

Un zgomot ca un fâşâit îi întrerupse şirul gândurilor şi îşi încordă mâna pe toiag. Ridică sursa de lumină şi i se păru că zăreşte o siluetă întunecată, alunecând lent către el. *Aha, ştiam eu că e vreun nebun. Am io grijă de spinarea lui.*

— Care eşti acolo? Neghiobule, lasă morţii să se odihnească. Du-te-acasă, omule!

Mogâldeaţa se opri din înaintare şi rămase înţepenită locului, chiar lângă mormântul în care zăceau soţia şi fiica paznicului. Mirosul de came moartă se simţea tot mai puternic, iar zgomote de gheare care râcâie pământul se auziră din toate colturile cimitirului. »

— Vai de tine, dacă pun mâna pe tine, omule...

Vorbele i se frânseră ca o pasăre lovită în zbor când ajunse în faţa siluetei întunecate. Oamenii nu pluteau şi nici nu aveau ochii roşii, ca fierul încins, plini de răutate. Şi nici nu văzuse până atunci vreunul care să aibă la brâu o centură de cranii de animale. Fără să stea pe gânduri, se avântă spre arătarea care nu se sinchisise de ameninţările sale. înainte ca bastonul să-şi atingă ţinta, se simţi ridicat de la pământ şi un vârtej ivit din senin îi strivi spinarea de o piatră funerară. Simţi oase trosnind şi înţelese că era posibil ca a doua zi să nu se mai întoarcă acasă.

Când deschise ochii, nu ştiu dacă ce vedea era aievea sau nu, din cauza loviturii. Oameni care muriseră demult, unii chiar în copilăria sa îndepărtată, se strânseseră în jurul său, târându-şi zdrenţele şi oasele descărnate. Realiză că de la ei venea duhoarea care acoperise totul.

Din grămada de morţi treziţi din somn, o femeie într-o rochie lungă, de culoare deschisă, făcu câţiva paşi spre el.

Luna se ridicase deasupra cimitirului, de parcă ar fi

vrut să fie martoră ororilor care se întâmplau. *Anait!* ar fi șoptit paznicul dacă gura nu i-ar fi fost inundată de sânge, din cauza forței loviturii. O recunoscuse pe soția sa, cu pielea lividă de mort si cu ochii care nu erau ai ei. Din zdrențele 1 » putrezite care o acopereau și din părul încleiat i se scurgeau mici dâre pe pământ. Pe față avea, ca toți ceilalți, o pată albă ca un fel de stigmat. *Anait, scumpa mea! Te-ai întors la mine. Cum se poate? Hai să mergem acasă...*

Puterile îi scădeau cu fiecare respirație chinuită care îi mișca pieptul. Nu îl speria moartea, însă îl umplea de groază gândul că ar fi murit tocmai acum, când printr-o minune, soția sa ar fi revenit la viață. întinse disperat mâna către femeia care se oprise în fața lui. Se sprijini în toiagul pe care-1 găsise orbecăind cu mâinile prin iarbă și dădu să se ridice. Tot ce izbuti să facă fu să se prăbușească în genunchi, cu sângele ștergându-se de rochia soției.

Anait se aplecase asupra lui, cu fața golită de orice expresie, dar el nu se lăsă învins. închise ochii, căutându-i buzele. Le găsi, erau mai reci ca moartea. Nu îi mai ajunse timpul să înțeleagă dacă ele sau mâna descărnată pe care ea i-o înfipse în inimă îi provocară durerea mai mare. Căzu în genunchi, simțind viața scurgându-se din el, cu ochii la expresia rece și sinistră care încolțise pe chipul femeii.

Paznicul muri fără să știe că era doar una dintre primele victime ale unui război cu miză mai presus de orice închipuire a oamenilor.

40

Necromantul nu mai avea răbdare, însă știa că trebuia să respecte niște reguli care nu erau ale lui. Așteptă ca luna și câteva stele să se așeze în pozițiile

știute, înainte să plutească mai departe. Totul îi mersese conform planului, Stăpânul nu avea de ce să fie nemulțumit. Ceilalți vrăjitori blestemați cutreierau ținuturile și trezeau grosul armatelor întunericului, dar unele îndatoriri puteau fi îndeplinite numai de el. Nu înțelesese de ce, dar cât timp rezultatul final era distrugerea oamenilor și sporirea puterilor sale, nu îl deranjase prea mult. Totuși, trecuseră luni de zile de când se trezise si multe altele urmau să mai treacă până când vor înfrunta armata oamenilor. *Curând o să-i iau locul, totul va fi după voia mea!* își spuse când se apropie de malul Lacului Negru, acoperit de ceață, fum si mister. »

Se spunea că este locul în care se odihnea însăși Moartea și niciun om nu se încumeta să se apropie. Dar el nu mai era om. Acum era aghiotantul Stăpânului întunericului. Știa aproape toate tainele întunecate și devorase suficiente suflete zdrobite încât să fie aproape invincibil. Aproape. Iar asta îl scotea din minți și-l făcea să jindu- iască după bătălie. Spera să consume suficiente suflete încât să devină nemuritor. Până atunci, trebuia să se încline în fața Doamnei în Negru, pentru a-i cere favorurile.

155

Nebunul alb Allex Truşcă

Știa că era foarte capricioasă, singura care îndrăznea să îl înfrunte pe Stăpânul său, așa că trebuia să joace acum după regulile ei.

Pluti la o palmă deasupra luciului apei și se uită cu luare aminte la trunchiurile de copaci putreziți care parcă formau niște temnițe, iar în mijlocul lor, animale și oameni înecați, așezați în poziții nefirești. *Parcă sunt vii. Ce planuri are Doamna cu ei? întotdeauna pune ceva la cale...*

Un abur dens ce se ridică dincolo de arborii scufundati » îi întrerupse gândurile. Acolo urma să se desfășoare Ritualul. Intră în mijlocul vaporilor și se

lăsă cu picioarele pe suprafața lacului, care devenise solidă. Nu-i plăcea apa, o urâse dintotdeauna, iar ființa malefică din lac știa asta. *își bate joc de mine. Mă voi ocupa și de ea, după ce tronul va fi al meu.* Rosti invocația de trei ori, desenând cu degetul deasupra apei sigiliul celui căruia îi jurase supunere. Preventiv, ca să nu uite că sunt de aceeași parte.

Femeia, de o frumusețe mai rece ca gheața, cu păr purpuriu, învești mântată într-o rochie de fum dens, se materi- aliză înaintea lui. II privi cu aceeași superioritate cu care îl privea uneori și pe Stăpânul întunericului. îi întinse o mână descărnată, cu falange osoase, pe al patrulea deget strălucind inelul.

Cu toată puterea Necromantului, simți cum ochii ei de lavă încinsă îl ardeau, iar puterea inelului îi tulbura mințile.

— Stăpânul îți poruncește să trezești călărețiil

Un șarpe de pe celălalt braț al Doamnei, acoperit de came, sâsâi înfuriat către Necromant. Femeia îl duse la

gură și îl sărută, iar reptila i se ascunse în decolteul rochiei.

— îmi poruncește? încă nu a învățat bunele maniere? Ar fi putut să-mi ceară doar...

— Doamnă a Lacului, el nu cere, ci porunceste supușilor. Tar tu vei face întocmai sau îi vei înfrunta mânia, j

Dacă ar fi fost atent la detalii, Necromantul ar fi văzut cum irisurile ființei dinaintea sa luciră sălbatic si coltul

gurii i se ridică într-un rictus ironic.

— Firește că mă supun, Necromantule. Fă ceea ce trebuie să faci înainte. Dar de data asta, îți cer un mic favor. Presimt o bătălie mult mai interesantă și aș vrea niște prizonieri. Vei ști la momentul potrivit.

Femeia în rochie de fum îi puse inelul pe deget ca și cum l-ar fi luat de soț și se săltă pe vârfuri ca o mireasă timidă, apropiindu-și buzele de cele ale vrăjitorului blestemat. Reci ca moartea și purtătoare

de otrăvuri, încât servitorul Stăpânului întunericului se prăbuși în genunchi, cu mintea tulburată.

Când puterile îi reveniră, Doamna în Negru dispăruse. Necromantul ridică mâna pe care primise bijuteria și ceru Călăreților-Fantomă să i se supună. Trunchiul uriaș al unui arbore ieși din adâncuri plutind spre mal și o scorbură se deschise cu zgomot. Iar prin acea crăpătură năvăliră din temnita lor șiruri de umbre călare din fuioare de ♦ »
fum și ceață împletite, alergând haotic și izbindu-se de copacii pe care-i transformau în scrum când treceau prin ei.

41

Mai avea un singur pas de făcut, iar Necromantul, urmat de armata de călăreți-fantomă care transformau totul în scrum, îl aștepta nerăbdător. Dacă unele din regulile Stăpânului le îndeplinea doar din supunere oarbă, sacrificarea celor puri fusese întotdeauna o plăcere. Moartea prin foc i se păruse fascinantă, mai ales că și el fusese condamnat la așa ceva pe vremea când fusese om.

Iar faptul că sacrificiul trebuia săvârșit chiar în locul în care Tatăl îi coborâse pe primii oameni i se părea o sfidare a Creatorului, ceea ce îl umplea și mai mult de satisfacție. Zări de pe o culme satul înconjurat de cohortele de morți cu stigmatul său pe frunte și pe câțiva din ceilalți necro- manți îngrămădind bărbați, femei și copii într-un țarc, ca pe niște oi. Țipete și plânsete străbătură aerul până la el și simți un fior de plăcere. *Stăpânul va fi mulțumit!*

înainte să îi ucidă, trebuia să le distrugă și sufletul. Și se pricepea să facă asta mai bine ca oricine. Pluti către cercul format din pietre de diferite mărimi, în care erau îngrămădiți doisprezece copii. Glasurile subțiri ale acestora, împletite cu urletele

deznădăjduite ale părinților, fraților și surorilor de care fuseseră separați îl asurzeau acum. *Asa, urlati, urlati! Simțiți că muriți!*

9 ' ' 9 ' 9 9 9

Le făcu un semn celorlalți semeni ai săi, care scoaseră pe rând persoanele din țarc și le aliniară în jurul cercului

unde erau copiii. Vrăjitorii întunecați puseră mâinile pe frunțile prizonierilor, iar aceștia urlară de durere în timp ce sufletul le părăsea corpul, încercând cu disperare să se întoarcă în învelișul de carne și sânge care îi adăpostise. Necromantul privi cum oamenii se transformau în ceva amorf și se întoarse spre cei din cercul de piatră. I se păru pentru o clipă straniu cum acele ființe mici înțeleseră că urmează să pățească același lucru ca și părinții lor și cum fețele lor plânse căpătau liniște și resemnare în fața morții. *Știu ce urmează. Sufletul se teme de foc. Așa zicea Stăpânul, că sufletele au stat închise în foc până când Creatorul a decis să le facă o lume mai bună. Le voi duce înapoi în foc.*

Slujitorul întunericului întinse brațele spre cer, rostind, cu o voce guturală, incantații de neînțeles, iar celelalte ființe în haine negre cu centuri cu cranii de animale îi repetară vorbele, ca un ecou. Un nor gros se formă din senin deasupra copiilor, iar din el începu să curgă o ploaie de foc, care se prelingea pe pietre și pe trupurile tinere care se zvârcoleau. Țipete disperate răzbătură câteva secunde și apoi totul se transformă în scrum. Lava fierbinte se strânse în mijlocul cercului și își căută drumul spre infernul unde îi era locul. O groapă adâncă, până în lumea de jos, se formă în piatra topită și din ea, în fâlfâiri de aripi și croncăneli îngrozitoare, cerul fu împânzit de ființe solzoase, cu gheare de fier.

Un rânjet sinistru se întipări pe chipul

Necromantului. Stăpânul acceptase jertfa și îi trimisese demonii zburători. Armata sa era completă.

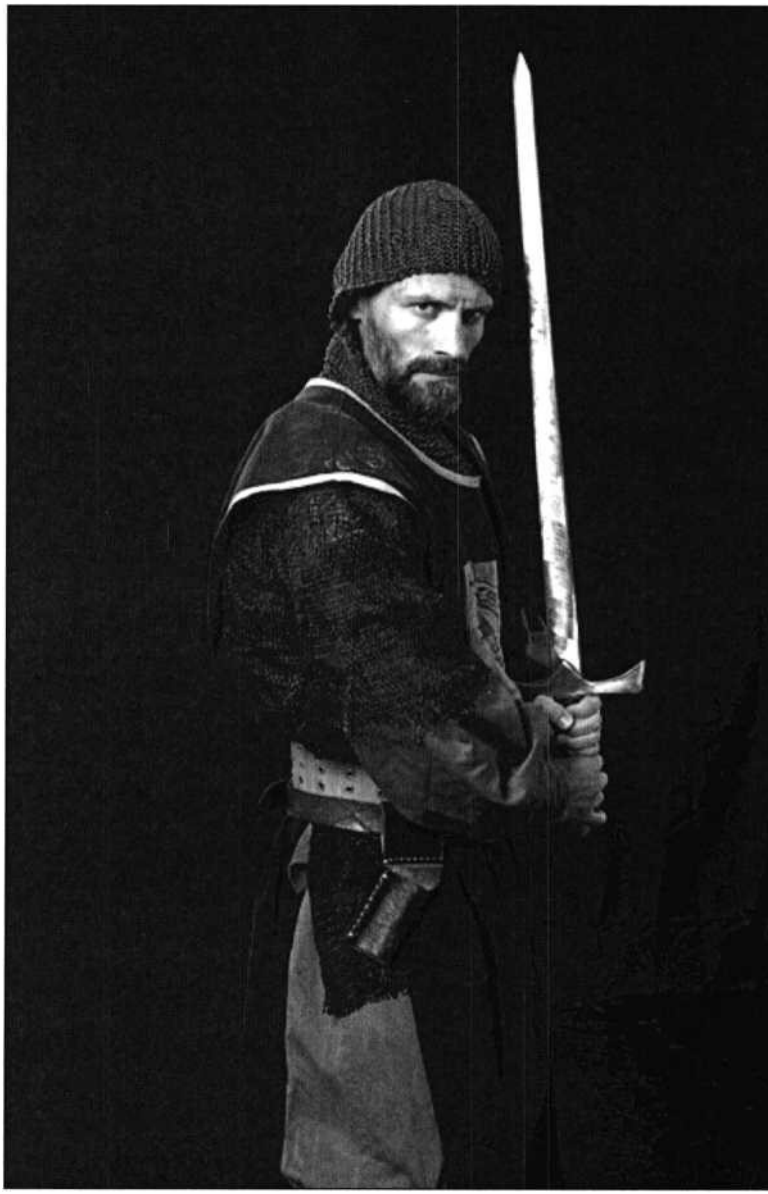

ÎNGERI ȘI VRĂJITOARE

42

— Comandante, tu chiar știi unde mergem sau umblăm aiurea? întrebă resemnat cavalerul.

Are dreptate, poate n-ar fi trebui să mă înham și la asta. Hai să mai răbdăm puțin. Totul se întâmplă cu un rost, nu cred că m-arfi mințit.

Dacă în urmă cu câteva zile, Erin n-ar fi avut acel vis, ar fi ajuns la rege să discute personal despre prima sa misiune ca si conducător de armate. Trecuseră luni de zile de când plecase de la Citadelă cu tovarășii săi, iar zvonurile despre trezirea inamicului și armata ridicată ajunseseră și la el. Curieri regali, Purtători ai Cuvântului sau simpli soli își spuseseră poveștile despre șiruri de ființe readuse la viață, despre călăreții din fum și ceață, sau vrăjitorii cu ochi roșii care sugeau sufletele. Trecători fuseseră blocate cu pietre prăvălite din vârfurile munților, cursuri de ape fuseseră modificate cu scopul de a încetini dușmanul, dar îi obligaseră și pe ei să se abată de la drum.

161

Nebunul alb Allex Trușcă

Apoi, avusese visul. El, în mijlocul tablei de șah, cu pioni hâzi apropiindu-se. Piese albe se adunau în

spatele său, însă erau mult mai puține decât cele ale adversarului. Și atunci apăruse lângă el statuia, aproape vie, cu pielea căpătând culoarea celei umane. Aripile grele de piatră se mișca- seră, stârnind un nor de praf. Suprafața de jos se transformase într-o pagină de carte, iar Erin se simțise ca o furnică urmărind literele mai mari ca el. Descriau locul unde coborau îngerii și cuvintele cu care puteau să-i cheme oamenii.

Evident că nu crezuse până atunci în existența îngerilor, pentru că nu auzise ca cineva să fi văzut vreunul. Insă nu uitase părerea tatălui său despre vise, că ele sunt trimise de Creator. Si dacă era asa, mai ales că toate celelalte în care apăruse statuia se adeveriseră, hotărâse că merită să mai facă un ocol.

— Nu sunt sigur, Bram, n-am fost niciodată pe aici. Dar suntem aproape. Eleazar, ești bun să te ridici în aer s-arunci o privire?

Aproape de ce? Chiar există îngeri? Și dacă Tatăl le-a zis să lupte alături de noi? Nici măcar Zaira n-o să mă creadă.

Puterile elementalistului crescuseră în ultimele luni, pe măsură ce roba sa căpătase tot mai multă culoare. Dacă la început Erin se îndoise de capacitățile acelui tânăr pirpiriu, după ce îl urmărise de câteva ori în acțiune, acum era conștient la ce era bun un asemenea vrăjitor. Era într- adevăr leneș, dar compensa prin folosirea puterilor elementelor naturii. Nu o dată îl văzuseră iscând o ploaie deasupra lui, pentru a-și spăla haina, iar apoi stârnind un vânt cald, ca să se usuce, și tot felul de alte giumbușlucuri.

Nici de această dată, Eleazar nu îi dezamăgi.

162

Nebunul alb Allex Trușcă

— Tot ce văd în pustietatea asta sunt doar niște ruine. Un castel sau un templu, sau un zid, nu-mi dau

seama ce e. Dacă nu zăbovim, ajungem până diseară.

Erin zâmbi. Așadar părea să se adeverească și acel vis. Era convins că Tatăl i-1 trimisese. Locul sacru unde îngerii coborau pe pământ. Poarta dintre lumea oamenilor și cea a ființelor divine.

Pe barba Tatălui, chiar există locul ăsta! Dacă-i conving pe îngeri să lupte pentru noi, n-or să moară multi oameni.

Fără să spună nimic, își struni calul către locul acela, urmat cu ceva nemulțumire si nedumerire si de ceilalți. 11 Deși știa că îngerii pot fi chemați doar la răsăritul soarelui, își dorea să ajungă acolo cât mai rapid.

Ajunseră la ruine chiar înaintea apusului. Călugărul și vrăjitorul căzură frânți de oboseală, nu erau la fel de obiș- nuiți cu călăritul ca ceilalți. Bram și Khaimah se apucaseră să încropească un foc, iar Erin se depărtă de ei pentru a fi singur. Devenise un obicei pentru el, avea nevoie să fie singur cu gândurile sale. Tabla de șah i se înfățișa mereu în minte, iar el se plimba nehotărât de pe un pătrat pe altul. Uneori acolo erau bătrânul bibliotecar, părinții săi, Zaira, statuia îngerului, mii și mii de chipuri necunoscute. Toți așteptau ceva de la el. Acum le auzi și glasul. Mii de voci disperate care îi urlau în creier.

Sunt doar un om, ce vreți toți de la mine? Nu e drept, nu-mi puteți pune mie în spinare asta. Salvați-vă singuri, n-ar trebui să fie lupta mea. Când spuneam că nu vreau o viață banală am fost mare prost...

43

— Crezi c-or să vină? îl întrebă călugărul, cuprins de un val de emoție. Fața lui ciupită de vărsat se transformase în cea a unui copil care își așteaptă tatăl de la câmp. Mai mult, era poate prima dată când el

inițiase o conversație.

Erin ridică din umeri. în adâncul sufletului avea o presimțire. Repetă de trei ori în șoaptă acele cuvinte, aruncând priviri speriate în jur. Tovarășii săi erau acolo, încordați: Bram, călare și cu lancea pregătită de atac, pe degetele lui Eleazar juca un fulger, iar călugărul strângea toiagul în mână, gata să lovească. Nu se întâmplă nimic. Spuse din nou acele cuvinte.

Un tunet sparse liniștea locului. Caii începură să se ridice speriați pe picioarele din spate și o luară la fugă, cu excepția celui al cavalerului, care îl stăpâni cu greutate. Pământul se cutremură și din praful ridicat se iviră trei siluete din care izvorau scântei. Un curent de aer îi lovi pe oameni, care își acoperiră fața.

A funcționat! îngerii mi-au ascultat chemarea.

Doi dintre îngeri făcură un pas înspre el, cu săbiile de foc în mână. Erau chiar mai înalți și mai bine făcuți decât > *1* 1 Bram, iar în ochi, în loc de irisuri, parcă aveau doi mici sori. Fața și mâinile lor erau albe, atât de albe încât aproape că se confundau cu haina lungă pe care o purtau și din care se revărsau mici raze de lumină. în spatele lor, o altă

164

Nebunul alb ființă celestă într-o platoșă Allex Trușcă argintie, de o frumusețe nepământeană,
dar cu o expresie de dezgust și răutate zugrăvită pe chip, își întinse aripile ca și cum ar fi vrut să-i sfideze pe muritori. Copleșiți, Erin și tovarășii lui de drum își plecară capetele cu umilință.

— Ce se întâmplă aici? Cine ești și de unde știi cuvintele? rosti unul din îngeri, iar cuvintele lui erau ca un vuiet de furtună.

— Frumoasă adunare avem aici, interveni al doilea înger. Un copilandru, un vlăjgan bețiv care pute ca un hoit... Numai lepădături. Pe zi ce trece sunteți tot mai jalnici. Nu știu de ce Tatăl nu vă distruge definitiv. Poate de data asta...

Nu era ceea ce se așteptase Erin. Ochii lui rămaseseră atintiti la brățara de la mâna războinicului divin în ar- mură. Observase cum simbolurile în limbi necunoscute alergau încolo și încoace pe suprafața metalică, într-o frenezie rău prevestitoare.

Trebuie să fie conducătorul lor. Arhanghelul.

Citise în Bibliotecă, considerând ca simple fabulații sau mituri, despre legiunile de îngeri, despre comandanții lor care fuseseră pierduți și îndepărtați prin tot felul de înșelăciuni până când rămăsese unul singur, cel mai crud și lipsit de scrupule. Iar acela stătea acum în fața lui.

Broboane de sudoare îi apărură pe frunte și îi înghețară instantaneu. Acum le simțea ca pe niște lame care îi ciopârțeau pielea.

— Iertați-ne îndrăzneala, șopti tânărul, vizibil speriat, întunericul s-a trezit din nou și vrea să ne distrugă lumea. Avem același Creator, avem nevoie să ne salvati. Voi

sunteți cei care aveți puterea să îi opriți. Suntem gata să luptăm, să murim, viețile noastre nu sunt importante...

Aripile Arhanghelului deveniră mai mari și mai amenințătoare încât acoperiră soarele,în ochii îngroziți ai lui Erin. Conducătorul armatei celeste îl privi cu scârbă, ca pe un gândac.

— Tu, mizerie umană! râse Arhanghelul. Ai dreptate într-o singură privință: viețile voastre nu sunt importante. Trebuia să fiți stersi demult, sunteti ca niște insecte care murdăresc totul în jurul lor. Nu înțeleg de ce Tatăl vă dă o șansă nouă după fiecare joc pe care îl pierde. Cum ar putea să fie chestia pe care el a numit-o suflet mai importantă decât puterea și invincibilitatea noastră? Acum El o să-și dea seama, încă o dată, că sufletul nu poate să oprească armatele

de morți treziți de întuneric. Plecați de aici și petreceți-vă ultimele clipe făcându-vă de cap în lumea voastră infectă.

Răspunsul îl descumpăni pe muritor. Toate eforturile făcute până atunci, toată mândria și bucuria că izbutise să obțină sprijin și unirea armatelor i se părură atunci doar fum ce se risipește în bătaia vântului.

— Dar suntem copiii aceluiași Creator! Trebuie să ne ajutați, vă implorăm...

— Măsoară-ți cuvintele, lighioană! tună Arhanghelul. Noi, îngerii, suntem copiii Tatălui. Voi nu sunteți decât un capriciu, un moft al Lui. Poate, de data asta, Necroman- tul reușește să vă distrugă definitiv.

Fire de praf și resturi din clădirea părăsită, antrenate de mișcarea aripilor războinicului din Ceruri, se năpustiră spre oamenii stăpâniți de furie și deznădejde.

— Blestematule! Ești doar un înfumurat! se auzi vocea cavalerului, iar toți ochii se întoarseră spre el.

Bram își ridicase lancea și pornise în galop spre Arhanghel. Cu ochii sclipind de ură, îngerul întinse mâna și calul se lovi de un zid invizibil, căzând si strivind sub el piciorul călărețului. Vrăjitorul aruncă un fulger, care se stinse sfârâind ca o lumânare scufundată în apă. Asasinul își scosese cuțitele și încercă să țintească aripile.

— Opriți-vă toți! Suntem pe pământ sfânt! Aici nu va muri nici om, nici înger! țipă călugărul, înotând cu mâinile prin aer.

Pentru o clipă, timpul se oprise. Oameni și îngeri, față în față, erau nemișcați. Adversari inegali, unii sperând să scape cu viață, ceilalți pe cale să-i transforme în praf și pulbere. în cele din urmă, săbiile de foc se stinseră.

— Moarte? Nu va muri nimeni, dar asta nu înseamnă că puteți pleca de aici fără să primiți o lecție! spuse unul dintre îngeri. îl prinse pe Erin de cap și se avântă cu el către cer.

Erin leșinase înainte să fie aruncat în gol și nu simțise contactul cu fiecare creangă a copacului, nici cu pământul tare din jur. Când deschise ochii, ceilalți

erau strânși în jurul lui. Bram, cu piciorul legat cu ațele, se mișca greoi, sprijinindu-se de un lemn gros. Eleazar, cu câteva vânătăi pe față și cu hainele rupte, stătea încălecat pe un buștean. Asasinul și călugărul nu arătau nici ei prea bine.

— Leneșilor, aveți de gând să petreceți toată ziua? Mortăciunile alea vin spre noi și voi vă faceți siesta? Grăbiți-vă, avem drum lung de mers.

Fără să înțeleagă cum, Erin se simțea de parcă ar fi băut o poțiune revigorantă. își vedea vânătăile pe brațe, hainele făcute praf, crengile rupte în cădere și chiar denivelarea pe care o făcuse când se izbise de sol, dar nu îl durea nimic. Știa că se grăbește, avea să primească răspunsuri.

— Măcar tu ai dormit, oftă vrăjitorul. Pe noi ne-au bătut de ne-au nenorocit. Niște înfumurați. N-ai pierdut nimic important, în afară de o mamă de bătaie. Am crezut c-o să mori.

Le pasă de mine sau se tem de pedeapsă dacă pățesc ceva? N-am prea avut prieteni până acum. Ce mai adunătură...

— Iar ne grăbim? pufni cavalerul. Ne spui și nouă unde? Că io m-am cam săturat ca tu să visezi și noi să mergem așa-n neștire. Sau măcar spune-ne de la cine mai

Nebunul alb trebe să luăm bătaie, Allex Trușcă sânge și mațe de cai morți în copaci...

— Mergem la mine acasă! Cred că ai mei au cules viile, îi făcu Erin cu ochiul.

— Lumea își simte sfârșitul aproape, și noi mergem să îți cunoaștem părinții, îl dojeni și călugărul... Pe de-altă parte, ai dreptate. Tatăl ne învață să ne încheiem socotelile cu ceilalți înainte să mergem mai departe.

Au dreptul să știe. Poate ar trebui să am mai multă încredere în ei. Cum le-aș putea pretinde eu asta, dacă nu le întind o mână?

— Nu, Frey. Nu merg nici să mă laud cu voi părinților, nici să-mi iau la revedere. Nu toți îngerii sunt de acord cu Arhanghelul. Nu toți împărtășesc aceeași ură și invidie față de oameni. Cel care m-a atacat pe mine a făcut asta doar ca să poată să-mi transmită un mesaj. Acum înțeleg mai multe lucruri și vi le voi explica pe drum. Acum hai, să mergem...

45

— Deci, Erin, să reluăm: noi am pornit în nebunia asta, din cauza unei statui din satul tău natal? Și acum îngerii care ne-au bătut în halul ăsta ti-au transmis tie că statuia 1 ♦
e un înger pedepsit? îl aținti Bram cu privirea, nesigur pe el dacă reușea să găsească vreo logică în ceea ce auzise.

— Și că îl poți aduce tu la viață? devenise brusc interesat călugărul.

Cu cât stătea mai mult între oameni, cu atât Frey devenea mai vorbăreț. Deși Erin se așteptase să existe același tip de rivalitate străveche ca între cavaleri și asasini, exorcistul chiar se apropiase destul de mult de vrăjitor.

Uitându-se la ei, de multe ori, tânărului comandant i se părea că asista la o scenă între tată și fiu. Ii lipsea al lui, nu îl prețuise prea mult, iar acum timpul nu era de partea sa. Remușcări vechi începeau să îl roadă din nou. Alungă cu un oftat zgomotos imaginea părintelui său și înainte să răspundă, analiză în detaliu copacii din apropiere, câteva fire de iarbă, inspiră mirosul de pământ umed scrijelit de copitele cailor. Era un truc pe care îl învățase de la Eleazar, pentru a fi sigur că se eliberează de alte gânduri și trăiri. *Dacă vrei să faci față prezentului, trebuie să fii sigur că ești și gândești în prezent,* fusese sfatul vrăjitorului.

— Nici eu nu sunt prea sigur, recunoscu Erin. Dar cum visele mi-au spus adevărul, vreau să cred și asta. Avem

nevoie de speranță și credință, ați uitat? De fapt, în momentul ăsta e tot ce avem, până se adună armatele.

— Ei, uneori ambele sunt deșarte si ambele ne însală. Pe sângele calului meu... Ca femeile, 'ți spun io că...

Privirea tâmpă a cavalerului se luminase, ca de fiecare dată când avea chef de palavrageală. Ceilalți se adunaseră lângă ei, nu neapărat pentru că ar fi pus mare preț pe vorbele lui Bram, ci mai degrabă pentru că îl considerau mai degrabă o sursă de amuzament. Era exact cum le spusese călugărul. *Fericiți cei fără minte, că pe ei grijile îi ocolesc.*

— Bram, scutește-ne acum cu filozofiile tale, i-o tăie elementalistul, doar ca să-1 provoace și mai mult. Știm deja concluzia la care vei ajunge: băutura este soluția ta pentru orice. De ce trebuie ca statuia să fie atinsă în același timp de un călugăr și de un vrăjitor?

— Nu doar băutura, insistă vlăjganul scărpinându-se în cap. Ci și femeile. Da' am impresia că voi n-ați prea văzut muieri. Altele decât bărboșii din cetățile

de vrăjitori. Să-ți spui io, bărbații cred că ele vor să fie iubite, sau să aibă soți bogați. Ei aș... ele vor doar un morcov tânăr și tare.

Râsul grosolan și plin de viață al acelui morman de came și oase îi molipsi pe toți.

— Dar ce-are morcovul cu femeile? Nu văd cum grădinăritul... se uită nedumerit Eleazar către călugăr, care și el ridică din umeri. Singurul care zâmbea mânzește era asasinul, cu fața neacoperită și plină de cicatrici.

Cred că-i mai bine să-i opresc, altfel cine știe ce mai spune bolovanul si iar se încalera, f

171

Nebunul alb Allex Trușcă

însă, în mod cu totul neașteptat, cavalerul parcă intui temerea lui Erin. îl mângâie zeflemitor pe creștet pe ele- mentalistul nelămurit și se apropie de comandant.

— Erin, noi nu înțelegem mai nimic din tot ce se întâmplă. Io n-am să mai pun întrebări, că oricum nu pricep multe. Și ce spui tu acolo n-are nicio noimă pentru ăi de teapa mea. Fie ce-o fi, mii de cai morți! Mergem la tine acasă, da' mai întâi să facem un popas și la cârciumă. Sfârșitul lumii o fi el aproape, dar e mai ușor de suportat ideea asta când ești pregătit.

— N-o să te schimbi niciodată, cavalere, nu-i așa? îl întrebă zâmbind comandantul.

172

După multe luni petrecute pe drumuri, întoarcerea în Cetate i se păru lui Erin ca o binecuvântare. Zidurile înalte și groase, șanțurile adânci, acum umplute cu apă, pali- sadele și catapultele din turnuri îl făcură să uite pentru o vreme de urgia ce se abătea asupra lumii lui. Aglomerația, mirosurile, forfota, toate îl făceau să-si amintească de primele zile în care plecase de acasă. Deși petrecuse câțiva ani în acel loc, niciodată nu îl percepuse atât de frumos ca acum. Odinioară, mama sa îi spusese că oamenii nu își dădeau seama ce mult înseamnă un lucru pentru ei până când nu sunt în pericol de a-1 pierde. Clipi des pentru a alunga imaginea clădirilor fumegânde, a cor- purilor chircite sau dezmembrate și a șuvoiului de sânge deversat în canalele de apărare, ce îi apăruse în spatele retinei. Așa ceva nu trebuia să se întâmple.

Se întoarse către tovarășii săi. Eleazar și Frey erau pentru prima dată în mijlocul unui asemenea furnicar, fiecare zgomot sau râs mai puternic îi făcea să-și abată atenția către locul de unde venea. Asasinul își acoperise fața cu o glugă, iar una dintre mâini o ținea strânsă pe mânerul unui cuțit, fiind gata în orice clipă să-l arunce. Bram era cel puțin la fel de încântat ca și el, ochii i se lungeau după femeile durdulii care treceau pe lângă ei. Glumele cavalerului, cam nesărate după părerea călugărului, erau

173

Nebunul alb primite cu chicote și fețe Allex Trușcă
îmbujorate, ceea ce îl descumpăni puțin
pe Erin, întrucât contraziceau tot ce știa el despre cum să te porți cu partea femeiască. Citise tot felul de povești de dragoste dintre eroi și doamne nobile, dintre războinici și prințese, dar i se păru că nimic din ce credea el nu avea legătură cu realitatea.

Oare s-a întors Zaira? O să mai fie așa cum a fost? A trecut mult timp, iar focul poate i s-a stins. Dacă o s-o găsesc cu vreun soț, copil, ca pe una din femeile

astea? Ea ar chicoti la fel la glumele bolovanului ăsta? Atunci tot ce-am făcut ar fi fost în van.

Se simți ca un copil nesigur. Asta era, de fapt. Un copilandru, cum îi zisese regele, cum îi spusese și cavalerul, care fusese forțat să se maturizeze prea devreme și să ia pe umerii săi nevolnici o asemenea misiune. Realiză acum că motivul pentru care decisese să lupte era la fel de trainic ca un castel de nisip în bătaia vântului. Iar asemenea constatare trebuia înecată cu siguranță într-un lac de băutură ieftină și puturoasă, așa că se opriră la prima tavernă care le răsări în cale. Cu hainele rupte și murdare, cu părul și barba vâlvoi, Erin arăta ca un cerșetor printre alți cerșetori.

— Și ia zi, comandante, cum e să te întorci acas'? rânji cavalerul, făcându-și de lucru cu o bucată de pâine în vasul de tocană aburindă. Ochii îi deveniseră unsuroși din cauza băuturii și pe chip i se citea cheful de pălăvrăgeală. Ceilalți îl copiau întocmai.

Erin ar fi vrut să le spună că e bine și frumos, că de-abia așteptase să se întoarcă, însă nu era sigur de asta.

174

Nebunul alb Allex Trușcă

— Când am plecat din satul meu la studiu, simțeam că aici e toată lumea. Ca si cum as fi ieșit dintr-o cușcă să alerg liber. Acum, după ultimele luni, mi se pare doar c-am schimbat acea cușcă pe una mai mare. Demult mă gândeam c-o să ajung un bibliotecar sau scrib sau vreun slujbaș regal, c-o să duc o viață liniștită și îndestulată.

— Tatăl știe mai bine ce ni se potrivește, rosti călugărul, ținând la piept cărțulia groasă de care nu se despărțea nici când dormea. Eu, când am venit la Templu, visam să fiu Vindecător, să cutreier lumea si să vindec bolnavii, să aduc puțină alinare celor sărmani. Dar am fost slab. Acum mă gândesc că poate e mai bine așa. E mult mai simplu să alergi după

demonii celorlalți, în timp ce fugi de monștrii tăi lăuntrici, decât să te întorci și să-i înfrunți.

Acum Erin înțelesese de ce Frey fusese atât de închis în el atunci când îl cunoscuse. Sau mai exact, de ce toti exorciștii erau ființe atât de tăcute, în privirile cărora jucau umbre întunecate. *Nu-i ușor să ignori răul din tine, dar poți pentru scurt timp să faci pace cu el.*

— Eu m-am născut pe malul unui râu care se vărsa în marea cea mare. Visam cu fratele meu să ne facem ma- teloti, să străbatem valurile. Să avem o arcă si să ne lăsăm purtați de vânt până la cascada de la marginea lumii sau până unde cerul se sprijină de pământ. Dar n-a fost să fie...

Pentru prima dată, vocea asasinului nu mai era atât de gravă și de hotărâtă. Nu mai avea postura unui prădător gata să se arunce în orice clipă asupra victimei, iar o lacrimă i se scurse printre crestăturile de pe față.

175

Nebunul alb Allex Trușcă

— Mathayus și cu mine... am fost prețul plătit de tatăl nostru Ghildei Asasinilor pentru a-1 scăpa de niște rivali, în mod normal, prețul era primul născut și o pungă de argint. Dar părinții noștri au considerat că oricând mai pot face copii, așa că ne-au dat pe-amândoi. El era mai firav. îl protejam mereu. Când a trebuit să trecem testul, n-am putut să-l ajut... Otrava a lucrat prea repede... Mi-a cerut să-i fac pe cei care ne-au vândut să sufere.

— Și-ai făcut-o? nu se putu abține Erin să întrebe.

— M-am năpustit asupra lor cu atâta furie încât i-am ciopârțit în zeci de bucăți. Cu greu îți dădeai seama că acele stârvuri fuseseră oameni înainte. Dar pentru asasini viețile nu prea înseamnă mare lucru.

Khaimah se opri și dădu peste cap ulcica de vin întinsă de Bram. Cavalerul știa mai bine ca oricine că

fiecare mort lăsat în urmă îl bântuie pe ucigaș. Comandantul îi privea mut.

Unul mai distrus și mai găunos ca altul. E o întâmplare sau e voia Tatălui ca niște oameni pierduți să lupte pentru salvare?

O duzină din gărzile regelui intră în tavernă și își plimbă privirea peste mușteriii localului. Un ofițer durduliu își descheie pantalonii și încep să-și facă nevoile pe ceilalți clienți, în hohotele de râs ale subalternilor.

— Comandante, cred că ne-au venit hainele cele noi, îi șopti cavalerul, zâmbind cu gura până la urechi. Simt nevoia să răzbun cafteala pe care am luat-o de la zburătorii ăia.

— Și te-ai gândit să bați tocmai gărzile regelui? O să ne bălăngănim cu toții în streang, idiotule!

176

Nebunul alb Allex Trușcă

— Ei. as! Cine ne-ar recunoaște? Arătăm ca niște mi- • *t* » »
logi. Și-apoi, balegi și sânge de cai morți, doar nu l-o condamna regele tocmai pe salvatorul lumii.

Erin cel de demult nici nu ar fi vrut să asculte o asemenea idee. Cel de acum însă îi dădu dreptate cavalerului. Aflase de la acesta că era un fel de lege nescrisă a cârciumilor că într-o încăierare nu aveai voie să-ți omori adversarul. *Pe barba strămoșilor, dacă fug de o mână de soldați beți, cum o să mă lupt c-o armată câtă frunză și câtă iarbă? N-au cum să ne bată mai rău ca îngerii. Poate mai capăt o cicatrice.*

— Nu-i asta Calea care trebuie urmată. Dar Tatăl e milostiv când ne mai abatem de la ea, ridică din umeri exorcistul, pregătindu-și toiagul.

Bram și Khaimah schimbară câteva priviri complice, ca doi veterani. La cât de calm era și călugărul, precis mai avusese de-a face cu așa ceva în pelerinările sale.

Erin știa că n-avea încotro, ei făceau ce le cerea el, așa că putea să le facă și el o dată un moft. Mai ales că, la cum se clătinau soldații, părea că sorții sunt în favoarea alor săi.

— Fie, facem ca voi. Ăsta e planul: batem gărzile, înviem îngerii renegați, facem planul de luptă, mai batem din când în când niște țărani, plecăm la luptă și poate învingem și Necromantul. De acord? Mai vrea cineva să faca ceva?

— De acord, parc-am fi frați! exclamă cu bucurie în glas Cavalerul.

Mai bine nu.

47

îmbrăcat în noile haine câștigate în urma primei sale încăierări într-o cârciumă, cu barba tunsă și aranjată, cu o durere groaznică de cap și fără o nouă cicatrice, Erin se îndreptă spre încăperile regelui. Trecu printre gărzile de la intrare cu aceeași ușurință ca și prima dată, prezentând sigiliul de la bătrânul bibliotecar, și se miră din nou de cât de ușor era să te prefaci că ești un nobil sau o persoană de vază. în momentul în care servitorul îl anunță că mo- narhul îl va primi în camerele sale personale, pricepu că nu va fi o întâlnire oficială, iar teama îi fu înlocuită de un sentiment de emoție și curiozitate. Păși pe vârfuri, de parcă n-ar fi vrut ca cineva să afle că este acolo.

Se apropie din lateral de o oglindă, era prima dată când vedea una. Se spunea că numai alchimiștii din Orașul Vrăjitorilor știau secretul transformării argintului în așa fel încât să poată crea o imagine aievea a celui ce se privea în suprafața lucioasă și că dacă oamenii se priveau prea mult în ea, puteau să-și piardă sufletul. *Să arunc o privire? Ultima dată când*

am făcut asta, mi-a dat toată viața peste cap. Dar dacă n-aș fi fost curios, n-aș fi aflat atâtea. Și moartea m-ar fi luat prin surprindere când mi-ar fi fost lumea mai dragă. Măcar acum știu ce m-așteaptă.

Inspiră adânc și se proțăpi în fața ramei de lemn lucrată cu migală și acoperită cu foiță aurită. Din spatele

un om cu părul tuns scurt, cu barba de culoarea frunzelor uscate de toamnă, frumos conturată, cu nas ușor câm. O cicatrice la tâmplă, ochii ușor închiși, în care irisuri chihlimbarii se mișcau vioi, si trupul care prinsese vigoare în urma antrenamentelor la care îl supusese cavalerul în multele luni petrecute pe drum, toate acestea transformaseră băietanul firav care plecase la drum într-un bărbat hotărât. Zâmbi când se gândi că oglinda captează doar ce vede lumea, nu și ceea ce este el pe interior.

— Te fascinează, nu-i așa? Eu mă privesc zilnic, ca să nu uit cine sunt: un bărbat în vârstă, slab și cu un picior mai lung decât altul. Fără ea, orgoliul și mândria m-ar transforma într-un despot.

— Nu fură sufletele? întrebă Erin fără să realizeze că cel care i se adresase era chiar Farimir I.

Bărbatul îmbrăcat lejer, fără pic de grandoarea specifică rangului său, cu capul părând prea mare în lipsa coroanei, îi zâmbi oarecum forțat. *Iar mi-a luat-o gura pe dinainte! Blestemat...*

— Majestate, nu mi-am dat seama că...

Un gest a lehamite făcut de rege îl reduse la tăcere. Cu noduri în stomac, tânărul plecă fruntea, acoperit de rușine.

— Nu. Nu oglinzile fură sufletele, ci orgoliul, mândria si vanitatea. Ele sunt sincere cu noi, ochii sunt cei care aleg ce să vadă. Ia zi-mi, comandante, știi pentru ce mor oamenii?

Ce întrebare e asta? Ce barba Tatălui să-i răspund? De bătrânețe, de prostie, de ambele? Nu prea m-am gândit la asta. Mor pur și simplu...

179

Nebunul alb Allex Trușcă

însă regele nu aștepta un răspuns de la interlocutorul său.

— Unii mor pentru familie și pământuri. Cavalerii spun că mor pentru glorie și pentru a fi pomeniți în cânturi de barzi. Călugării mor pentru credință. Vrăjitorii - pentru științele lor, iar majoritatea asasinilor mor în misiuni sau uciși chiar de cei de teapa lor. Tu pentru ce vrei să mori, tinere? Nu trebuie să-mi spui mie. E suficient să afli pentru tine.

Erin privi descumpănit în jur. Nu era nimeni în preajmă, doar el cu suveranul. îi trecu prin cap că în spatele nișelor se putea ascunde cu lejeritate un criminal sau vreun spion și nu înțelegea cum un om care fusese supranumit „cel înțelept" nu avea gărzi postate în fiecare încăpere.

— Felicitări pentru prima ta misiune, Erin. Ai plecat un copil, te-ai întors bărbat. Maestrul Cavalerilor zicea c-o să dai bir cu fugiții... Vremurile grele întăresc caractere, să știi. Zilele bune nasc oameni nevolnici, uită-te la mine. Ia-mi coroana, sigiliul și aruncă-mă în stradă și n-aș ști ce să fac. N-ai idee cât de greu e să accepți că tot ceea ce te protejează de restul lumii e o bucată de metal pe frunte și o haină scumpă... A fost greu?

— Da, Majestate. Afost. M-am gândit să renunț, să m-as- cund, chiar să-mi iau zilele. însă am văzut în acest timp mult mai mult din lume decât în toată viata mea. *Poate-am fost prea sincer. Iar am vorbit mai repede decât am gândit.*

Farimir îl prinse de antebrați și îl strânse cu mai multă forță decât s-ar fi așteptat de la un om de

asemenea statură. Suveranul nu părea deranjat deloc de modul în care

i se răspunsese. Chipul i se luminase, de parcă era exact răspunsul pe care îl așteptase.

— A fost un test, Erin. Crezi că nu puteam să trimit Purtători ai Cuvântului sau chiar pe tine însoțit de o gardă înarmată? Am vrut să te lovești de probleme, să dai de greu. Să crești. Nu m-ai dezamăgit...

Erin de demult s-ar fi supărat să afle că a fost pus în pericol doar pentru a fi testat. Cel de acum înțelese raționamentul regelui și îi dădu dreptate. N-ar fi ajuns bărbatul de acum dacă n-ar fi avut această ocazie.

— E din ce în ce mai rău, tinere. Tot mai multi soli îmi spun că Răul s-a trezit și mărșăluiește spre noi. Armate de morti înviati si alte ființe din adâncuri, asa cum ai visat. Oamenii sunt speriați, au nevoie să știe că cineva îi va conduce în luptă. Cineva neînfricat. Ți-e frică, tinere?

Să fiu iar sincer? Uneori mi-e mai ușor să mint. De ce e așa greu acum?

— Da, Majestate. Mi-e foarte frică.

— Așa și trebuie! Să-ți fie, orice om sănătos la cap ar fi speriat. Dar păstrează-ți temerile pentru tine. Oamenii sunt ca oglinzile. Ei văd ce le arăți tu, nu știu dacă îți uzi izmenele de frică sau mirosi a rahat. Prefă-te că știi ce se 1 *

întâmplă, că ai mereu o soluție. Arată-le că ești puternic, rece, hotărât, iar ei se vor avânta în brațele mortii dacă le vei cere asta. Dacă te văd că șovăi, veți pieri până la unul.

— Mă voi afișa rece și hotărât, majestate. Oamenii sunt ca oglinzile, repetă Erin ca o mantră.

— Foarte bine, înveți repede. Bătrânul a avut dreptate. De ce ești îmbrăcat ca una din gărzile mele? Cum să te respecte lumea dacă ești îmbrăcat ca un ostean ordinar?

Nebunul alb Allex Trușcă

Ce greșeală de om prost! Ce să spun acum? Că ne-am dus în cârciumă, i-am bătut gărzile și le-am furat hainele?

— N-are importanță de unde le ai. Ți se vor da haine pe măsura rangului tău. Și pentru prietenii tăi. Mai zăbovește o zi pe-aici, voi trimite Purtătorii Cuvântului să anunțe în toate colțurile regatului că un erou s-a ridicat și a unificat toată stirpea omenească. Oamenilor de rând le plac altfel de povești. Și încercați să nu-mi bateți toate gărzile prin cârciumi. O să mai avem nevoie de oșteni.

Tânărului îi veni să intre în pământ de rușine, dar hohotele de râs ale suveranului îl făcură cu greu să-și stăpânească și el un zâmbet. înțelegea acum de ce toată lumea îl considera înțelept pe acel monarh și de ce avea nevoie să se privească în oglindă în fiecare zi.

Părăsi, îmbrăcat în hainele cele noi, palatul regelui, cu piesa de șah de la bătrânul bibliotecar într-o mână și sacul cu veșminte pentru tovarășii săi în cealaltă. *Totul în viață e o partidă de șah, orice mutare are consecințe. Intre „Da" și „Nu" sunt mii de nuanțe și de răspunsuri posibile. Speranță și credință. Oamenii sunt ca oglinzile, văd doar ce vrei să le arăți.* Mers de războinic, cu pas hotărât, privirea drept înainte. Prima dată venise în fața lui Farimir cel înțelept ca un copil, acum se înfățișase ca un războinic, trebuia să revină ca un erou.

48

Abia acum înțelegea Erin de ce cavalerului îi era greu să își vadă părinții. Iar el nici măcar n-avea atârnat de gât șirul de morți pe care Bram îi despărțise de cei dragi. Fiecare piatră, fiecare copac și stâlp de poartă pe care îl recunoștea i se părea că îi țipă că el nu mai aparține acelui loc. Plecase ca un copil speriat și de umbra lui, îmbrăcat sărăcăcios, și se întorcea ca cel pe care îl vestiseră Purtătorii Cuvântului - Erin Salvatorul. Plecase ca un oarecare, iar acum se întorcea în fruntea unui cavaler cu lancea pregătită de atac, a unui călugăr exorcist, a unui vrăjitor în mâna căruia șerpuia un fulger și a unui asasin cu față acoperită și cu o centură plină de cuțite și săgeți strălucind în bătaia soarelui. Era mândru de el, ca și cum toată lumea era a lui. Țăranii pitiți după porți își plecau capul înaintea lui. Copiii își întrerupseră jocurile și îl priveau cu gura căscată. O rază de soare se reflectă de pe securea cavalerului și-1 orbi. *Oglinzi. Vanitate, mândrie. Orgoliu.*

Ajunse la casa în care crescuse. Gardul fusese reparat. Mirosul de zugrăveală proaspătă se amesteca în nările sale cu cel al bârnelor scorojite și mustind de umezeală, de care ai lui nu reușiseră să scape de atâta amar de ani. Tatăl și mama sa îi ieșiră în întâmpinare, plecând stingheriți capul.

Regele îi spusese să-și ascundă temerile, nu-i zisese nimic de emoții. Nu știu cum să-și controleze hohotul de » » 1

183

Nebunul alb plâns. Descălecă și îi Allex Trușcă îmbrățișă pe cei doi bătrâni care parcă
se mai împuținaseră la trup de când nu îi mai văzuse. *Pe numele Tatălui, ce-amfăcut? Am vrut să-ifac mândri de mine pe oamenii ăștia, iar acum se tem de mine. Ca de-un străin.* în acel moment și-ar fi dorit să poată întoarce timpul înapoi, să fie din nou mic.

Realiză că nu s-a bucurat mai mult de copilărie. își dorise pe vremuri să crească mai repede, i se păruse fascinantă viață de adult.

Cum au trecut anii. Și cât m-am schimbat. Aici e mare parte din viața mea și parcă nu-mi mai aparține. Parcă nu mai sunt eu, ca un copac mutat de furtună. Eu n-am rădăcini...

Petrecu restul zilei și seara alături de părinți, poves- tindu-le isprăvile prin care trecuse, despre visele pe care le avusese, despre bătrânul bibliotecar, despre întâlnirile cu regele. Vorbea ca un țânc mândru de năzbâtiile sale, iar cei doi bătrânei îl ascultau cu sufletul la gură. Printre emoții, bătăi de inimă și lacrimi în care se amestecau bucuria cu nostalgia și tristețea, Erin înțelese că nu-și dezamăgise părinții. Erau mândri de el.

184

Soarele se ridicase demult în mijlocul cerului, însă Erin nu se grăbise să se despartă de ai săi. Știa că era posibil să nu-i mai vadă niciodată și era sigur că la același lucru se gândiseră și ei. Abia acum înțelesese ce simțeau toți bărbații care plecau la război. Dacă n-ar fi avut cal, picioarele i s-ar fi topit ca o lumânare.

— Și acum... ce facem? se uitau la el Eleazar și Frey, în timp ce Bram și Khaimah tăiau iarba și rugii de pe statuia îngerului.

N-am nici cea mai vagă idee.

— Ce-a spus îngerul, nu vreau să cred c-am luat bătaie degeaba. Mi-a zis că un vrăjitor și un călugăr trebuie să pună mâna pe statuie și să îi ceară să se întoarcă la viață. Adică voi doi.

— Nu crezi că e prea ușor? se arătă Frey neîncrezător. Am cutreierat lumea în lung și în lat, am văzut tot felul de lucruri ieșite din comun, am luptat cu tot felul de demoni, interiori și aievea, dar chestia asta nu-mi inspiră încredere.

— Unde ți-s speranța și credința, exorcistule? Dintre toți, tocmai tu ai uitat de ele? îl repezi Erin. Lăsați-mă puțin, vreau să fiu doar eu cu statuia.

Rămas singur, Erin rememoră ultima întâlnire cu îngerul împietrit. Se strădui să își stăpânească tremuratul

185

Nebunul alb mâinii când atinse aripa Allex Trușcă roasă de vreme. își plimbă degetele de-a lungul crăpăturii care o străbătea, apoi îi mângâie chipul împietrit. Nu mai avea lacrimi, însă urmele de apă sărată se ghiceau de la colțul pleoapelor, scurgân- du-i-se pe obraji.

M-am întors, bătrâne prieten. Mi-ai lipsit... Cel mai mult din locurile astea mi-ai lipsit tu... Acum vrem să te eliberăm. Avem nevoie de sprijinul tău... Sper să nu regret asta. îți suntem toți prieteni...

Erin se întoarse la prietenii săi și dădu din cap fără să spună nimic. Vrăjitorul și călugărul se apropiară și își puseră mâinile pe statuie. închiseră ochii și îi cerură îngerului să se trezească. Un țipăt sfâșietor rupse liniștea locului și aripile înțepenite începură să se miște încetișor. Se întinseră cu zgomot de piatră strivită, în timp ce învelișul care îi ținuse trupul captiv pocnea ca o coajă de ou. Un fâlfâit de aripi stârni o furtună de pietre și nisip care îi aruncă pe cei doi la pământ, năuciți.

Am reușit! A fost adevărat. Sper să nu ne

snopească și el în bătaie sau să ne omoare. Nici măcar nu suntem pe pământ sfânt.

Fără să înțeleagă cum e posibil, Erin simți durerea și deznădejdea, dar și enorma dorință de răzbunare a îngerului. Simți că erau conectați, dar încă nu înțelegea cum si de ce.

îngerul se ridicase în aer cu sabia de foc în mână, iar ochii, doi sori în miniatură ca ai celorlalți îngeri, străluceau gata să erupă. Abia acum tânărul realiză că fețele tuturor îngerilor pe care îi întâlnise erau albe ca laptele și trăsăturile le erau aproape identice, de parcă ar fi fost frați

gemeni. Singurul lucru care părea să-i deosebească era ceva care semăna cu o inscripție pe frunte. Pentru că erau la fel, Tatăl găsise de cuviință să le sape numele în came.

— S-a trezit? rosti nemuritorul cu o voce care nu trăda niciun fel de emoție.

— Da, răspunse Erin, convins că îngerul se referea la Necromant. Exact ca în visele pe care mi le-ai trimis. Cine ești tu? De ce mi-ai trimis visele acelea? De ce tocmai mie?

îngerul se lăsă pe pământ, statura lui nu mai părea așa de impunătoare. își strânsese aripile și se învelise cu ele, ca un copil care caută protecție. Se apropiară toți de el, cu armele pregătite, la început cu teamă, apoi cu curiozitate. O parte dintre ei nici măcar nu crezuseră că îngerii există, apoi simțiseră pe pielea lor puterea acestor ființe superioare. Acum stăteau față în față cu unul care părea să nu le vrea răul, mai ales că își stinsese sabia de foc.

— Cine sunt? repetă îngerul cu fața schimonosită de furie și durere. De aproape o mie de ani, numele meu nu mai înseamnă nimic. Numele pe care Tatăl mi l-a scris cu mâna Lui pe frunte este Aelyus. Eram unul

din miile de îngeri care îl slujeam pe Creator. Chiar și când el ne părăsise, dezamăgit de noi, fără să ne spună nici măcar un cuvânt. L-am iubit și l-am slujit cum numai un fiu își iubește tatăl. Chiar și atunci când nu am înțeles cum a putut să ne lase pe noi, cei care eram perfecți, pentru niște ființe inferioare...

— Am mai auzit asta, spuse cu năduf Bram, în timp ce strânse mai tare mânerul securii de luptă.

— ...până când am coborât, ros de curiozitate, pe pământ, continuă ființa celestă fără să-i pese de întrerupere.

187

Nebunul alb Allex Trușcă

Aproape de locul în care suntem acum.... Atunci am văzut-o prima dată pe ea. Venea în fiecare seară la fântână să ia apă. O urmăream din înaltul cerului fără ca ea să mă vadă. Am urmărit-o zile întregi, fără ca ea să știe. Apoi am vrut mai mult... Tot mai mult... Atunci mi-am semnat sentința... 1

Oamenii se uitară unul la altul, nedumeriți. Toți ochii se îndreptară către Erin, așteptând ca el să le spună ce să facă. Clocotul de furie, revoltă și durere care îl mistuia pe înger se revărsă în sufletul tânărului și un val de amărăciune îi veni în gât. Trase zgomotos o flegmă, așa cum văzuse la cavaler, și se strădui să pară neafectat.

— M-am transformat într-un bătrân zdrenturos si m-am » »

așezat lângă fântână. O vedeam în fiecare seară. I-am cerut să-mi dea apă și mi-a întins, zâmbind, vasul acela. Avea cei mai frumoși ochi pe care îi văzusem... Erau așa de mari si de luminoși, atât de nehotărâti între verdele ierbii și maroniul pământului, încât m-am cutremurat. Eram fascinat de ochii ei mari, de dorințele pe care le trezea în mine, de bunătatea ei fără margini, de veselia și inocența ei... Apoi am vrut mai mult... Din nou tot mai mult...

îngerul părea să fie într-un fel de transă. Bram scoase o ploscă plină cu băutură și trase o dușcă zdravănă. Totul amuțise, în afară de gâlgâitul cavalerului. Erin îi aruncă o privire ucigătoare, iar uriașul ridică nedumerit din umeri. întotdeauna poveștile îi făceau sete.

— ...Stăteam în fiecare seară de vorbă la lumina stelelor. Intr-o seară, am decis să nu mă mai ascund și să-i arăt adevărata mea formă. La început a fost puțin temătoare,

dar curiozitatea a învins. Și apoi mi-am dat seama că nu era numai curiozitate. Ceea ce simțeam eu pentru ea, simțea și ea pentru mine. Ne întâlneam în fiecare seară și o ridicam în zbor spre stele, îi plăcea să-și încolăcească brațele în jurul gâtului meu, să simtă vântul prin păr și să vedem lumea de sus... O chema Sara și pentru mine era cea mai frumoasă femeie din lume... Am văzut altfel lumea datorită ei: asa de mică atunci când era cu mine, si atât de mare și rece atunci când n-a mai fost...

Zaira. Ea e cea mai frumoasă femeie din lume pentru mine. Iar acum lumea îmi provoacă frig și tristețe...

Și în timp ce treceau plosca de la unul la altul, ascultară cu respirația întretăiată cum îngerul Aelyus părăsise Cerurile pentru a trăi printre muritori și cum Arhanghelul l-a pedepsit, închizându-1 într-o statuie. Aflară cum Sara îi născuse un copil în timp ce el fusese împietrit, cum ea și fiul lor îl vizitaseră până când muriseră, apoi cum rămăsese singur, cu mintea otrăvită veacuri întregi de durere, tristețe și răzbunare.

în timp ce îl ascultau, Erin se gândi că majoritatea celor vii își poartă traumele prin viață, iar moartea este adeseori o eliberare. O liniște de care nu au fost vrednici sau nu au știut s-o găsească. într-una din

poveștile pe care le citise despre Cano vânătorul, un șarpe uriaș îi spusese eroului că nemurirea poate să fie un blestem, iar tânărului i se păruse de neconceput un asemenea lucru. Cunoscân- du-1 acum pe Aelyus, simțindu-i durerea și gândurile otrăvite, se bucură că era doar un simplu om. *N-am crezut să mă bucur vreodată c-o să mor într-o zi. Aproape că-i înțeleg*

189

Nebunul alb *pe cavaleri și pe asasini.* Allex Trușcă
N-aș suporta să rămân viu când toți cei dragi mor lângă mine fără să fac nimic... Dar de ce eu? De ce n-a putut să-l scape nimeni până acum?

îngerul se oprise din vorbit și rămăsese legănându-se și privind în gol, într-un soi de meditație sau rugăciune pe care oamenii nu o înțelegeau.

— Tu semeni cu fiul meu, rosti cu o voce umană îngerul. în rest, a fost voia Tatălui. El e în toate, iar noi n-avem decât să ne supunem.

— Ba nu, nu e în toate! Știi tu câți oameni morti am vă- zut io pe unde m-au dus picioarele? Capete de copii înfipte în pari și mațe înșirate pe garduri, creieri striviți de copite. Asta am văzut io... Pe El nu l-am văzut nicăieri. Asta-i e voia? Sânge de cai morți, înseamnă că nu e bun de nimic, izbucnise cavalerul. Hai, rupe-ne în bătaie și tu!

Panica se întipări pe fețele celorlalți când îngerul, pe fața căruia nu se mai citea nicio tresărire, cu ochii aruncând văpăi, se ridică la câteva palme de sol și pluti spre Bram, care se înroșise ca un rac. întotdeauna uriașul reacționase așa când călugărul aducea ca argument într- o discuție numele Tatălui, însă de data aceasta supărarea lui le putea aduce pieirea.

— Păstrează-ți cuvintele pentru tine, omule, căci ele îți pot aduce moartea, îl avertiză ființa celestă. Nu cu voi am socoteli. Sunteți prea mici pentru mine. Dar pentru dragostea ce le-am purtat-o Sarei și fiului

nostru, pentru Tatăl care v-a iubit mai mult decât îngerii au putut să îndure, vă voi ajuta. Mai sunt prin lume doisprezece îngeri care au primit aceeași pedeapsă de la Arhanghel. Vreau

Nebunul alb să-i eliberați. Și vor lupta în războiul vostru. Apoi vom avea răzbunarea noastră cu cei din Ceruri.

Allex Trușcă

Erin răsuflă ușurat, iar însoțitorii săi făcură la fel când J ' , înțeleseră că cel pe care îl ascultaseră nu voia să le fie dușman. Mai mult, chiar le promisese ajutorul unei duzini de îngeri. Totuși șovăi. *Orice mutare are consecințe. Sunt proscriși ai lumii lor. Totuși... ce-mi pasă mie de războaiele îngerilor dacă-mi salvez lumea?*

50

Tot drumul până la Cetate Aelyus nu scoase niciun cuvânt. Se ridică de câteva ori în aer, pentru a-și întinde aripile amorțite. Ii lipsiseră adierile vântului printre pene, căldura soarelui, stropii de ploaie care îi mângâiau pielea. Le avusese atât de aproape în veacurile trecute, dar bariera de piatră le ținuse departe de el, așa cum ținuse și durerea lui departe de lumea înconjurătoare. Insă cea mai mare parte din drum o parcurse mergând ca un om, pe pământul pe care odinioară trecuseră picioarele Sarei și ale fiului său. Desculț, cu degetele poticnindu-se de rădăcini sau înțepate de spini, ochii lui căutau mereu ceva în zare. Iar singurul care înțelegea asta era Erin. Ceilalți erau prea ocupați să sporovăiască despre cum îi va primi regele și ce vor face după ce vor fi câștigat bătălia, dacă vor mai fi fost în viată.

Cum o fi să te întorci după o mie de ani în lumea care odinioară ti-a dat totul, iar acum nu mai recunoști nimic? Când toți cei pe care i-ai iubit au fost răscoliți de pluguri, purtați de ape de nici măcar nu le mai găsești mormântul? Ce-o fi în sufletul lui? Dacă are...

Ca să treacă neobservați prin vâltoarea umană, se înveliră toți în robe cernite, cu glugi trase adânc pe cap. N-ar fi fost deloc bine ca lumea să se strângă prea mult în jurul îngerului ce părea vădit deranjat de mirosurile amestecate, de zecile de glasuri, de corpurile care mișunau în

toate direcțiile. Erin se rugă Tatălui ca nu cumva vreun bețivan să-l atingă pe Aelyus și să-i stârnească mânia. Un războinic celest trecând prin foc și pară toată cetatea

ar fi fost ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Răsuflă ușurat când ajunse în fața palatului, iar gărzile îl recunoscură când își îndepărtă mantaua.

Când pașii lor răsunară pe lespezile din sala tronului, Maestrul Ordinului Cavalerilor și ceilalți slujbași regali se întoarseră și rămaseră cu gura căscată. Copilandrul pe care îl luaseră în râs acum ceva timp și care plecase într-o misiune aiuritoare părea că reușise. Stătea acum mândru în fața lor, privindu-i sfidător. Avea cu el un cavaler, un vrăjitor, un călugăr și un asasin. Focul și apa în același vas, fără să se evapore sau să se stingă. Semințiii care se dușmăneau din negura timpului aduse sub același stindard. Și lângă el mai stătea un bărbat mai înalt decât Bram, adus de spate ca un cocoșat, cu părul negru și lung, care îi ieșea dezordonat de sub glugă. Necunoscutul privea undeva în jos, evitând contactul cu ceilalți, de parcă ar fi avut ceva de ascuns. Maestrul cavalerilor se apropie, făcând semn câtorva gărzi cu săbiile scoase.

— Străine, aici n-avem ascunzișuri. în fața regelui vii cu fața descoperită, dacă ne ești prieten. Arată-ți chipul sau pun să fii biciuit! Comandantul Erin ar trebui să-și învețe tovarășii bunele maniere, până nu rămâne fără ei.

— Dacă trupul tău este bolnav și ți-e rușine cu asta, se apropie regele târându-și piciorul mai lung, aici suntem doar bărbați. Unii din noi au văzut tot ce se putea vedea într-un război, asa că nu trebuie să ai nimic de ascuns...

193

Nebunul alb Allex Trușcă

Străinul ridică încet ochii care păreau să ardă. Chipul său alb, fără pic de culoare, se oglindi în ochii măriți de groază și de uimire ai monarhului. Cu o mișcare bruscă, bărbatul cocârjat își aruncă mantia și lumina pe care o provocă îi făcu pe ceilalți să-și

acopere privirea buimăciți. O pală de vânt îi ajută să se dezmeticească. Un înger stătea în fața lor, cu aripile întinse și cu sabia de foc în mână. Gărzile aruncară săbiile și se aruncară în genunchi. La fel făcură și ceilalți, inclusiv regele. Niciunul nu văzuse niciodată un războinic celest, iar strălucirea pe care Aelyus o emana, precum și ochii săi de lavă îi copleșiseră.

— Prea bine atunci, iar vocea luptătorului celest se auzi ca un vuiet de ape, fără ascunzișuri. In fața mea, toți sunteți ca o carte deschisă. Văd că unii aveți lucruri pe care le țineți ascunse, dar nu sunt aici să vă judec. Ridicați-vă, doar în fața Tatălui trebuie să îngenuncheați, alături de toată Creația. Iar tu, și se uită fix în ochii înspăimântați ai Maestrului, să știi că vanitatea si mândria i-au dus la pieire până și pe cei nemuritori... Piei dinaintea mea!

Prea multă liniște se lăsase după ce conducătorul Ordinului Cavalerilor se îndepărtase ca un copil mustrat, iar toți ceilalți studiau de la distantă ființa din altă lume. «I » »

Ahal nu v-ați așteptat să reușesc. Câți ați avut încredere că mă voi întoarce? Neghiobilor, aveți atâta vanitate și trufie în voi încât ați prefera să pieriți decât să-i acceptați pe cei care nu sunt de-un neam cu voi.

— Majestate, își drese Erin vocea, înaintea Voastră este Aelyus, cel care-a fost condamnat acum o mie de ani să fie închis în corpul unei statui, însă mintea și simțurile i-au

Nebunul alb fost treze în fiecare zi. Nu găsesc pedeapsă mai cumplită decât asta. El a decis să lupte pentru noi, are motivele lui, pe care noi nu le înțelegem. Iar undeva prin lume, mai sunt încă doisprezece îngeri care împărtășesc aceeași pedeapsă. Aelyus îi va convinge să ni se alăture.

Ochii suveranului sclipiră de bucurie și fața i se lu-

mină. Sprijini o mână de brațul lui Erin, simțind cum speranța începe să-i umple pieptul nevolnic.

— îngeri... de partea noastră? Nici nu credeam că există, Erin. Auzisem când eram țânc poveștile bunicului, că sunt nemuritori, că atunci când oștirea cerească se lupta cu întunericul, se cutremura lumea...

— Sunt doar scorneli, rege al oamenilor. Stăpânul întunericului, cel care-1 ține ca un câine în lesă pe Necro- mant, e fiul cel dintâi al Tatălui, creat după chipul, asemănarea și puterile Lui. Veacuri fără șir au fost împreună în tot și în toate. Apoi au început să apară certurile. Tatăl susținea că toate ființele vii au dreptul de a-și hotărî singure destinul, pe când Fiul său era de părere că, o dată ce au fost create de ei, trebuie să li se supună orbește...

Pumnii îngerului se strânseseră, iar flăcările din priviri își dorholiră strălucirea. își strânse aripile și făcu câțiva pași prin sală, în jurul lui Farimir cel înțelept. Lui Erin i se păru că vrea să câștige timp pentru a lupta cu amintiri sau vinovății de care voise să uite. »

— ...Și în timp ce El spera ca Fiul său să-și realizeze greșeala, a descoperit că acesta își construise o lume în care el le răpise ființelor sale orice dorință, supunându-i complet voinței sale. A încercat chiar să provoace o re-

voltă printre îngeri, ca să ia locul Creatorului. Iar noi am fost puși să alegem. Majoritatea ne-am supus Tatălui, iar răsculații au plecat în exil... Eoni întregi ne-am luptat cu ei, dar nimeni nu ieșea biruitor, așa că ei s-au întâlnit pentru un armistițiu... Dacă n-ați fi fost voi, oamenii, nu se-ajun- gea la asta. De asta îngerii vă urăsc.

Piesele se puneau cap la cap în mintea lui Erin, ca cioburile unui vas de lut. Dar încă mai erau lucruri care nu se potriveau. Tânărul se întrebă cu groază cu

ce alte adevăruri înspăimântătoare urma să se mai confrunte.

— ...Fiul și-a trădat îngerii care i se alăturaseră. I-a predat Tatălui, care i-a întemnițat pe vecie. Iar cei doi au găsit un alt mod pentru a încerca să-și impună ideile. Un joc, pe care voi îl numiți șah. Lumea în care toți i se supun orbește Stăpânului întunericului se luptă cu cea în care fiecare are dreptul să își aleagă destinul, chiar dacă asta înseamnă îndepărtarea de Creator.

Dacă l-ar fi lovit cineva cu un baros în moalele capului, tânărul pe umerii căruia se sprijinea toată povara salvării lumii nu s-ar fi clătinat așa. Un val de indignare, oroare și silă i se ridică din stomac și se forță să nu vomite peste picioarele regelui. *Sunt un nenorocit de pion pe tabla aia blestemată. De asta îmi apărea la fiecare bătălie. Mii și mii de oameni vor muri acum pentru că cei care-l joacă nu vor să renunțe la orgolii.*

— De ce? De ce face asta? Nu e corect! Cu ce e mai bun El decât Stăpânul întunericului? Toată viața mea a fost o minciună, spuse cu amărăciune Frey, dând drumul din mână cărții de care nu se despărțea niciodată.

196

Nebunul alb Allex Trușcă

Dintre toți, călugărul părea cel mai dezamăgit. Ca toți ceilalți slujitori ai Templului, renunțase la tot ce le oferise lumea, propovăduind învățăturile Tatălui și ajutându-și semenii în numele Lui. Pentru că știau că El e bun, încer- cau să împartă și ei din bunătatea lor.

— Tatăl e bun și drept, doar că noi suntem prea mici ca să-i înțelegem planurile! răspunse ferm, fără drept de apel, îngerul. Arhanghelul l-a întrebat de ce preferă să folosească în luptă ființe plăpânde și muritoare, când ne avea pe noi. Cu voi a pierdut deja șase bătălii și încă mai speră.

Rămas fără aer, Erin se sprijini de unul din stâlpii

sălii. Ar fi vrut să intre în el, să devină o statuie, dar nu cum fusese Aelyus. Doar piatră brută, roasă de timp și de ploi. Dar nu avea atât noroc.

— Ce mai speră, Aelyus? Poate nici nu-i pasă. Suntem pentru el niște furnici încercând să scăpăm dintr-un mușuroi în flăcări. N-are niciun rost. Eram convins că e alături de mine. Am făcut tot ce mi-a cerut în vise. Tot ce mi-ai cerut si tu...

— Copile, nu face aceleași greșeli pe care le-am făcut noi. Unii ziceau că El e prea mândru să recunoască faptul că voi sunteți un eșec sau c-ar trebui să vă distrugem. Ne-a spus printre lacrimi că l-am dezamăgit și că vă consideră pe voi creația Lui cea mai reușită, chiar dacă sunteți slabi și muritori... Ne-a abandonat!

Regele se aruncă pe tron, lipsit de vlagă. își scoase coroana de pe cap și-și trecu mâinile prin părul rărit. Un servitor îi întinsese o cupă de vin, însă regele îl îndepărtă cu un gest de lehamite.

197

Nebunul alb Allex Trușcă

— Creatorul si-a abandonat Creația? Atunci totul e
* *
pierdut. Plecați toți și trăiți-vă ultimele clipe așa cum ați ști... murmură Farimir I, iar șoaptele lui umplură inimile oamenilor de panică și rumoare.

— Dimpotrivă, rege al oamenilor! Știm că rătăcește prin lumea voastră, studiindu-vă. V-a dat puterea de a decide singuri. Pentru voi a creat emoțiile. Ceea ce voi simțiți în viețile voastre scurte noi nu trăim în toată eter- *>, 9*
nitatea. De asta îngerii vă urăsc. Chiar dacă spun că le sunteți inferiori, le este frică de voi. De asta, dar și pentru că Tatăl i-a abandonat.

Dorm și visez. Așa ceva n-are cum să fie aievea. Nu sunt o marionetă, un pion, ci doar visez. Și n-am găsit niciun înger, ei nu există. Să închid ochii si când îi voi deschide mă voi trezi 9

într-o cârciumă, cu nasul în vomă si resturi de mâncare.

După cea de-a treia încercare în care cei din fața lui nu se făcură nevăzuti, Erin se convinse că e real. Chiar erau în fața regelui, iar un înger tocmai le povestise că ceilalți războinici divini îi urăsc de moarte. Oftă dureros si atât »

de tare încât se temu să nu i se dezlipească sufletul de trup. *Cu ce trebuie să mai luptăm? Mai e cineva în lumea asta care nu ne vrea praf și pulbere?*

51

în sfârșit, Erin avea o zi doar pentru el. Avea nevoie să fie singur cu gândurile sale, pentru a digera ce tocmai aflase de la Aelyus. își imaginase că regele va rămâne cu gura căscată la vederea ființei angelice, dar la fel rămăsese și el când reușise să pună cap la cap cioburile lipsă, îngerul le spusese de ce fusese nevoie de un călugăr și de un vrăjitor pentru a-1 elibera din închisoarea de piatră, însă tânărul fusese atât de adâncit în urzelile mintii, încât abia prinsese câteva frânturi de cuvinte. Călugării trezeau partea angelică a răzvrătitului, iar vrăjitorii - sufletul, căci îngerii îl considerau ca pe o pervertire a divinității.

Așa că deciseseră ca Frey și Eleazar să plece cu Aelyus pentru a-i salva pe ceilalți condamnați. Bram și asasinul aveau de gând să meargă într-o cârciumă și să se îmbete ca porcii, sperând să facă și ceva scandal, în timp ce Erin trebuia să se gândească la

planul de luptă.

Rămas singur, tânărul încălecă și goni nebunește spre Marea Bibliotecă. Rugii, bălăriile și pânzele de păianjen crescuseră pe zidul clădirii, ca și cum ar fi fost abandonată de zeci de ani. își croi drum lovind cu sabia în dreapta și în stânga și deschise ușa, care scârțâi a singurătate și abandon. încă mai erau torțe aprinse, păreau să ardă veșnic, dar pe Erin nu-1 mai mira nimic. Praful se așternuse în straturi groase, ca o pătură de zăpadă și nici urmă de altă

Nebunul alb ființă vie nu se zări. Merse lent, pe culoarul principal, către locul pe care îl considerase sala de lectură. Nu se miră prea mult când observă masa cu tabla cu suprafața de joc cadrilată, plină de figurine albe și negre. *Ce joc faci? Credeam că nu-mi pasă de restul lumii, însă nu pot sta de-o parte când atâția oameni vor pieri dintr-un capriciu. Dacă noi suntem creația Ta cea mai reușită, ajută-ne. Nu-ți suntem de folos în niciunfel dacă murim și a șaptea oară.*

Cotrobăi prin buzunare până găsi ceea ce căuta. Obiectul, despre care cei din Orașul Vrăjitorilor spusese că e realizat din metal divin, primit de la bătrânul bibliotecar ca să-și amintească discuția despre șah era acolo, îl avea mereu cu el. *Nebunii reprezintă dorințele cele mai ascunse. Ce îmi doresc eu și nu știu?* Puse piesa în mijlocul tablei de șah și simți cum un val de energie îl străbătu când intră în contact cu suprafața de joc. Un vârtej se stârni din senin și răsturnă o parte din micile statuete de pe masă, O rază de lumină venită dintr-o crăpătură în tavan se reflectă pe conturul metalic al figurinei de care fusese nedespărțit. *Nu există drum de întoarcere. Și dacă renunț și dacă lupt, bătălia va avea loc. Poate că sunt doar un pion în planurile Lui, dar chiar și așa trebuie să lupt. Pentru Zaira, pentru părinți. Pentru miile si miile de oameni care n-au*

nicio vină, f

Luă piesa de șah și o simți ca un sloi de gheață. I se păru că pulsează, de parcă o inimă minusculă încerca să pompeze lichid vital. Mai aruncă o privire înapoi și se îndreptă hotărât spre ieșire.

Pașii îl purtară spre Academie, pe potecile lăturalnice pe care se plimbase în serile calde de vară cu Zaira. Se

opri în locul în care un trunchi de copac obliga drumul să îl ocolească pe ambele părți. Acolo o luase de mână pe Zaira, chipurile ca să îmbrățișeze împreună copacul. Undeva mai în față, un șanț peste care se oferise să o treacă în brațe, iar ea acceptase, mușcându-și ușor buza de jos și trecându-și o mână prin păr. Ajunse lângă banca șubredă pe care uneori el se pierdea în ochii ei, vorbind ore în sir, iar ea îl asculta fascinată si răbdătoare. Locul în care el își înfruntase timiditatea si rușinea, încercând să-i fure primul sărut. *M-așteptam să-mi spargă nasul, să nu mai vorbească niciodată cu mine. Atât de prost eram... Dar dacă n-aș fi făcut-o, nu m-aș fi iertat. De unde să știu că și ea voia?* Mângâie lemnul putrezit și mirosul fad îl făcu să strâmbe din nas. I se păru că îi aude vocea și se întoarse, însă era doar o festă pe care i-o juca imaginația. își aminti că mai încercase să o sărute uneori, însă ea întorcea capul și se prefăcea că nu-i înțelegea gestul, strângându-1 cu putere în brațe. *Oare ea a simțit pentru mine la fel sau totul s-a petrecut în mintea mea? De ce-arfi plecat jură să-mi spună nimic? Voia să scape de mine sau îi era prea greu să-mi spună că pleacă? Dacă femeile-s cum spune Bram... Nu! Ea nu-i așa. O fi trecut un an de când a plecat, dar o s-o găsesc într-o zi și-o să-i spun că pentru ea am făcut totul. Apoi, fie ce-o fi.*

Cu gust de fiere în gură, se îndepărtă de acel loc și încercă să alunge și imaginea chipului ei luminos,

care se încăpățâna să-i apară de fiecare dată când clipea. Avea lucruri mai importante de făcut decât să se gândească la femei. I-ar fi fost util un Pacificator să-1 ajute să treacă peste hăul care se căsca în inima lui, însă nu își permitea

luxul de a se cufunda în beție si suferință cum făceau ceilalți. Avea un război de pregătit și oameni de trimis la moarte.

» » »

52

în timp ce se îndrepta către sala tronului unde era așteptat de Farimir I și de sfătuitorii săi, Erin își repetă încă o dată planul pe care îl născocise. Analizase fiecare detaliu din visele avute, pentru a vedea dacă nu pierduse niciun indiciu prețios, folosise din plin sfaturile trase din poveștile lui Cano vânătorul și din isprăvile de război ale lui Bram, dar și învățăturile primite de la tovarășii săi. Simți cum o aură de vanitate și mândrie îl înconjoară și pentru o clipă se gândi că ar putea fi nu numai conducătorul armatei, ci și al regatului, după ce va fi câștigat bătălia cu Necromantul. Păși încrezător, fără să îi învrednicească cu vreo privire pe cei doi ușieri care își plecară fruntea în fața lui. Toți îl priviră cu admirație și respect. *Numai oameni mici si lași. Pentru ăștia îmi risc eu viata? Pentru bur-*

toșii, bețivii, înfumurării ăștia? Pentru târfele din bodegi care se vând pe-un blid de mâncare? Pentru prostimea de afară care toarnă plozi cu nemiluita să aibă cine să le muncească pământul?

Un zâmbet ironic îi încolți la colțul gurii și nu și-1 șterse nici măcar când ajunse în fața monarhului.

— Tinere comandant, ori ești mult prea plin de încredere, ori ți-ai băut mințile prin cine știe ce cotlon. Șterge-ți rânjetul ăsta tâmp! Ai uitat unde te afli? Ești în fața regelui, nu a vreunei fătuci de la han. Dacă n-ar fi blestematul

de război, te-as arunca în temnită câteva zile să te linis- ' 1 *i*

9

testi.

Chipul monarhului se înăsprise, iar tonul dur cu care i se adresă îi furară pământul de sub picioare. Simți cum se micșorează până devine ca un șoarece de câmp.

Oglinzi, vanitate, orgoliu, mândrie...

— Majestate, închide, te rog, ochii la purtarea mea necu- venită. Vin totuși cu vești bune pentru urechile domniei tale. Aelyus și alți doisprezece îngeri s-au învoit să lupte de partea noastră. Cred că știu cum îi putem învinge pe cei care vin peste noi.

Farimir bătu din palme și un slujitor apăru dintr-o nișă cu o carafă de vin. Turnă pentru rege, Maestrul Cavalerilor și Erin. Un gest al mâinii îl expedie pe servitor, iar atenția oamenilor se îndreptă spre tânărul comandant.

— Majestate, cum am mai spus, eu am visat toate războaiele de până acum... Nu știu de ce eu, n-am idee de ce mi s-a încredințat mie misiunea asta. Când am păși aici eram un copil speriat. lată-mă acum în fața voastră, singura teamă care mi-a mai rămas este aceea de a da greș în înfruntarea asta finală...

Audiența făcuse liniște, sfătuitorii regelui aproape că uitaseră să respire. Maestrul Cavalerilor îl urmărea stând ca un uliu, gata să se arunce asupra prăzii. Luând o gură de vin, ca să câștige un moment de repaus, Erin continuă.

— De fiecare dată, Necromantul a atacat în mod diferit, dar cu aceleași armate Grosul trupelor lui este alcătuit din morții treziți la viață și nu e invincibil, el copleșește doar prin număr. Sunt ca firele de iarbă, toți cei care-au

plecat dintre cei vii de la ultima bătălie pierdută. Acum avem de partea noastră îngerii, pe care nicio ființă din lumea asta nu-i poate distruge...

Ce se întâmplă mai departe chiar este un joc de șah, un joc al punctelor tari și al slăbiciunilor. Sper

să-i fac să înțeleagă și să nu mă încurc pe undeva...

— Ne-au învins pentru că eram dezbinați și pentru că Necromantul a știut să profite de slăbiciunile noastre. Cavalerii noștri și asasinii sunt mai rapizi decât vrăjitorii lor întunecați, îi pot lua prin surprindere cu ușurință. Dar sunt vulnerabili în fața călăreților-umbră care trec prin oameni și îi transformă în scrum. Niciun scut sau platoșă nu-i poate opri. Doar Exorciștii îi pot distruge cu o atingere de toiag, însă nu pot lupta împotriva celor din aer sau a necromanților. Vrăjitorii îi pot doborî cu ușurință pe demonii zburători, însă nici ei nu pot lupta împotriva acelor spectre călare pe caii lor monstruoși... Dușmanul a știut exact când și unde să atace, luându-ne mereu prin surprindere. A adus războiul la porțile noastre. A profitat de greșelile și orgoliul nostru. A știut să ne țină dezbinati... 1

Acum e-acum! Le-am captat atenția. Malacul ăla de cavaler n-a zis nimic.

— De data asta, spuse Erin făcând un gest teatral, cu pumnul strâns în dreptul inimii, îi vom ieși în întâmpinare. Vom face primul pas. Oameni, vrăjitori, călugări, asasini și îngeri vom lupta cot la cot, unul lângă altul, ca frații... Pentru că asta suntem, în fața primejdiei ce ne leagă. Suntem frați, unul lângă altul, frați în fața Tătălui...

205

Nebunul alb Allex Trușcă

Vom muri împreună, iar dacă vom învinge, vom trăi ca frații. Nu ne vom mai urî pentru trecutul nostru dușmănos, nu vom mai lăsa moștenire copiilor noștri ura pe care am primit-o de la părinți. Refuz, Majestate, să cred că lumea noastră va pieri din cauza unor povești vechi de secole. Refuz să cred că un om nu poate avea prieteni decât oameni, că un vrăjitor ne este dușman doar pentru că are alte credințe, refuz să cred în orice învrăjbire pe care o

întrețin unii sau alții... Sunt om, iar prietenii mei sunt: un cavaler destoinic, un vrăjitor tânăr și ambițios, un călugăr care și-a dedicat viața salvării oamenilor, un asasin care nu se teme să moară pentru misiunea sa. Nu m-aș fi gândit la așa prieteni în veci, pentru că lumea în care trăisem îmi întunecase mințile... Eu am spulberat cețurile urii și vă cer să faceți și voi asta! Luptăm ca frații, murim ca frații, și dacă vom avea noroc, poate vom supraviețui ca frații!

Erin izbucni în lacrimi și căzu în genunchi. Dar nu era plânsul unui om învins, care a pierdut totul. Era plânsul eliberator al unui om care regreta că a trăit încorsetat, cu mintea otrăvită de temerile și răutățile celorlalți. Era plânsul unui om, aproape de bucurie, că a fost pierdut și s-a salvat, prin ajutorul și prietenia celorlalți. Era plânsul unei persoane care știe ce greutate duce pe umeri și plânsul prin care se umplea de energie să-și înfrunte teama.

Regele se apropie cu mersul lui chinuit și îi puse mâna pe creștet. Erin observă ochii umeziți ai suveranului. Mai departe, Maestrul Cavalerilor dădea și el din cap în semn de aprobare.

206

Nebunul alb Allex Trușcă

— Ridică-te, tinere comandant. Deși toti cei de aici am putea să-ți fim tați sau bunici, am învățat astăzi că înțelepciunea nu ține cont de vârstă, curajul nu ține cont de tăria brațului și sufletul nu ține cont de nimic din ce este pe lumea asta. Nu știi multe, te vor învăța sfătuitorii mei, dar curajul și hotărârea ta vin din adâncul sufletului. Fie ca Tatăl să te-ajute să-ți găsești liniștea. Ridică-te și pregătește armata! Vom lupta cot la cot cu toți frații din stirpea umană. Acum lasă-mă să te îmbrățișez, nu ca un rege, ci ca un frate... Te aștept, cu toată dragostea unui tată pentru fiul său, atunci când se va termina totul.

Undeva, pe o tablă imensă de joc atârnată între

lumi, printre pioni hâzi care se îngrămădeau să se poziționeze, nebunul alb tremura și pulsa a viață. Energii nebănuite veneau din aer, absorbite de piesa de șah care începea să strălucească în întuneric ca o nestemată. Un zâmbet de mulțumire se ghicea pe fața unuia dintre jucători, în timp ce adversarul încerca să-și ascundă neliniștea. Jocul începea să devină echilibrat, dar mai erau mutări până la sfârsit. *

OAMENI ȘI VRĂJITOARE

53

Noaptea se lăsase deja deasupra lumii oamenilor, prinsă în freamătul pregătirilor de luptă, și începu să muște și din Tărâmul Vrăjitoarelor, aflat pe straturile cele mai de jos ale norilor. Cu părul mângâiat de adierea vântului, Zaira se plimba încetișor, cu privirea ațintită spre lumea oamenilor. N-ar fi vrut să o părăsească, încercase să se împotrivească, dar nu putuse să nu respecte porunca Celei Dintâi Vrăjitoare. Trecuse aproape un an de când se întorsese pe tărâmul dintre cer și pământ, însă o parte din inima ei rămăsese jos, în turnul Academiei, în sălile înguste în care tinerii ascultau sfaturile învățaților, pe potecile unde Erin o luase de mână si îi furase un sărut. Si-1 dorise si ea, îsi dorise mai multe chiar, însă stiuse mereu că ucenicia ei în lumea oamenilor se apropia de sfârșit. Ar fi vrut să-i spună cine și ce este, însă oricât de bun ar fi fost sufletului lui Erin, tânărul n-ar fi putut accepta un asemenea adevăr.

Nu avusese de unde să bănuiască destinul acestuia și cum el se schimbase într-un timp atât de scurt. II urmă-

Nebunul alb rise, știa că el o căuta și Allex Trușcă
cât de gol se simțea fără ea. însă oricât
ar fi vrut să se întoarcă la el, i se interzisese, știa ce

pățesc vrăjitoarele care încalcă Legea. Erin trebuia să-și îndeplinească destinul, nimic nu trebuia să îi distragă atenția, iar ea spera ca într-o zi să poată fi lângă el.

Un mieunat slab se auzi din spatele ei, iar Fortuna, pisica cea neagră care o însoțea mereu, se gudură pe lângă ea.

— Da, Fortuna, știu. Nu vezi că am ales să mă întorc? Tu crezi că eu am vrut să-l îndrăgesc atât de mult? N-ai cum să înțelegi, tu ești o Protectoare, nu poți să te atașezi decât de cea de care ești legată prin magie.

Coada felinei începu să se miște în dreapta și stânga, semn că se supărase. Cu părul zburlit, scoase un mârâit de avertizare.

— Ai dreptate, nu trebuie să-mi vărs amarul pe tine. Mi-e greu să-1 știu atât de departe de mine, să știu că poate e în pericol. El crede că l-am părăsit... Dacă-și va găsi o fiică a oamenilor? Sau dacă va muri?

Când îi văzu lacrimile alunecând până la bărbie și pre- lingându-se pe marginea norului, Fortuna se apropie de tânăra vrăjitoare, își lipi capul de obrazul ei și începu să toarcă. Desi era doar o Protectoare, asa cum îi amintea Zaira atunci când era supărată, o durea să o vadă așa pe tânăra și neștiutoarea ei protejată. Ar fi vrut s-o scutească de suferință, dar Maya le interzisese Protectoarelor să intervină în alegerile vrăjitoarelor, oricât de proaste ar fi fost acestea, chiar dacă le-ar fi dus la pieire.

Zaira avusese de ales între a rămâne alături de cel de care se îndrăgostise și a respecta porunca de a părăsi

lumea lui. Crezuse că încercarea ei se terminase, dar nici pe departe. Văzuse cum tânărul se schimbase în bărbat și se temea pentru el în confruntarea ce urma să vină. Aflase de la surorile ei în vârstă de lupta dintre

Creator și Stăpânul întunericului și nu înțelesese cum ele puteau fi atât de nepăsătoare la ceea ce li se întâmpla oamenilor. Iar revolta ei atrăsese priviri mirate și șoapte care ajunseseră la urechile Mayei, prima dintre vrăjitoare.

— Știu, Fortuna... ar fi fost greu să accepte că sunt o vrăjitoare de aproape trei sute de ani, că pot trăi la nesfârșit, însă eu sper ca el să poată trece peste diferențele dintre noi într-o zi. Și să mă accepte cu inima mistuită de același foc ca și a mea. Să fie acolo doar pentru mine. Eu...

Cuvintele i se poticniră când o boare caldă le atinse și realizară că cineva era în spatele lor și o ascultase. Ochii Mayei o pironiseră iar pe fața ei încadrată de păr lung și roșcat se citea supărarea.

— Voi n-ar trebui să dormiți? o luă la rost prima dintre Vrăjitoare. Surorile tale au aprins un foc și-au dansat pe norul pe care ni l-a adus vântul în anotimpul trecut. Voi nu ne-ați onorat cu prezența.

— Iertare, am... am uitat. De fapt, voiam să fiu singură, doar cu gândurile mele. Le voi cere iertare și surorilor.

Fortuna se ascunsese în spatele stăpânei sale și de acolo urmărea, zburlită, discuția. Femeia cu părul roșu, pe fața căreia mileniile de existentă abia lăsaseră câteva cute, desenă cu mâinile în aer și o coloană de fum le învălui pe amândouă, semn că ceea ce avea să-i spună trebuia să rămână ascuns de urechi indiscrete.

211

Nebunul alb Allex Trușcă

— Copilă, știu totul. Deși e o protectoare bună, Fortuna nu știe să protejeze și de rănile sufletului. Nu-i așa că te gândești dacă acum te visează, dacă îi e teamă de luptă, dacă va renunța să te caute? Lasă-l să se pregătească de luptă, încă nu știe câte suflete va trebui să călăuzească. Prea multe atârnă pe umerii unui singur om. Mai ales că e ultima bătălie, e ultima

sansă a Lui...

— Eu... noi... de ce nu îi ajutăm pe oameni? Suntem mai puternice decât ei și...

— Să risc să vă pierd? Ai idee câte dintre noi am putea muri într-o luptă care nu-i a noastră? Tu crezi că m-am chinuit atâtea milenii să țin neamul nostru în siguranță degeaba?

Câteva chiote vesele venite dinspre norul cel nou și un miros de lemn ars o întrerupseră pe prima dintre vrăjitoare și îndulciră expresia dură pe care o adoptase.

— Ascultă-mă, fetițo. In inima ta ard acum focuri pe care noi încă nu reușim să le înțelegem. Sunt forțe mai mari decât ale noastre, pe care nu putem decât să le acceptăm. Oscilezi acum între datorie și ceea ce ești tu. între ceea ce faci și ceea ce simți. Nimeni nu-ți poate spune ce e mai bine. Nimeni nu poate ști ce-ți aduce viitorul. Cum ai putea să te bucuri de roadele muncii tale sau de plăcerea de a trăi dacă ai sti dinainte rezultatul oricărei bătălii sau »
al oricărei strădanii? Aproape am fi ca îngerii...

— Nu prea îi placi, nu?

Zaira observase cum cute noi apărură pe chipul frumos al celeilalte femei, iar buzele i se strâmbaseră de parcă ar fi gustat o poțiune amară. Realiză acum că întot-

deauna Maya vorbise cu dezgust și furie despre războinicii celești. Primul răspuns pe care îl primi fu un oftat lung și dureros.

— Uneori, îi urăsc și mă doare... Iar durerea asta o port cu mine încă de la începuturi... Oare asupra-mi apasă un blestem? Sunt oare condamnată să fiu mereu așa? Demult, îngerii răzvrătiți erau transformați în stană de piatră, dar cu mintea liberă. Eu m-am condamnat singură la asta...

— Nu înțeleg, iertare să-mi fie. Poate nu înțeleg multe, însă pare-mi-se că ceva te-a rănit... împarte cu mine povara ta...

Zaira ar fi vrut să o îmbrățișeze, asa cum făceau suro- rile mai tinere între ele, însă nu îndrăzni să facă niciun pas. De când deschisese ochii, nu o văzuse niciodată pe Maya împărtășind vreun gest de tandrețe cu cineva. Fusese întotdeauna dreaptă cu ele, le sprijinise, le ascultase și încurajase, însă pusese mereu un zid invizibil între ea și suratele sale. Acum, pe obraji avea câteva mărgăritare de lacrimi care sclipeau în bătaia lunii.

— Da, copilă. El m-a rănit... din cauza îngerilor. Ei au fost primii copii ai Tatălui. întotdeauna s-au lăudat cu asta. Erau războinicii Lui care nu cunoșteau teama, erau slugile lui credincioase, care îi îndeplineau orice voință. La un moment dat, a ajuns la concluzia că atâta supunere, nemurire și putere nu sunt de ajuns. Atunci ne-a creat pe noi, Vrăjitoarele. Eu am fost prima. Când a suflat viața asupra trupului meu și am deschis ochii, El era minunat, cu privirea blajină și caldă, cu mâinile osoase și pline de

bătături. Părul îi era ridicat si zburlit de vânt, barba ne- îngrijită și murdară... Era atât de perfect în imperfecțiunea lui, cu roba albă, plină de urme de lut,

din care am fost plămădită. S-a uitat la mine cu un zâmbet de copil, mândru de jucăria pe care a creat-o, și mi-a zis: „Tu ești Maya, prima din neamul tău. Ridică-te și zboară. Cerul este al tău. Coboară și pășește. Maya, ei sunt îngerii, frații tăi mai mari. Ei sunt nemuritori, însă nemurirea te face plictisitor. Teama de moarte te face să alegi."

Se lăsă o clipă de tăcere între ele, în care Maya își șterse lacrimile și își drese glasul sugrumat de amintiri și dureri închise de milenii. Răbdătoare, Zaira se apropie de ea și o luă de mână. Primi în schimb un zâmbet cald, scăldat într-o mare de tristete.

— ...Timp neștiut, continuă cea dintâi vrăjitoare, am zburat pe cer și am umblat pe pământ scăldându-mi picioarele în apa râurilor, mergând desculță prin rouă, privin- du-1 de pe crengile copacilor cum El stătea cu ochii ațintiți pe masa lui de lucru, cu bucăți din lut modelându-le și distrugându-le... într-o zi, m-a văzut cum îl urmăream. M-am speriat și inima a început să îmi bată cu putere. îmi era frică... însă El a venit spre mine... Nici măcar nu s-a ridicat în aer, doar s-a așezat sub copacul în care eram, a întins mâna și din priviri, m-a chemat....

Lacrimile i se uscaseră, iar în ochi i se aprinse o scânteie, așa cum i se aprinseseră și Zairei când îl asculta pe Erin vorbind.

— Am coborât din acel copac, creangă cu creangă... Uitasem că știam să zbor, uitasem cine sunt. Doar ochii

Nebunul alb lui mă chemau cu o voce șoptită care răzbătea în fiecare părticică a corpului meu. I-am atins mâinile pline de lutul moale care pulsa a viață... Nu îl văzusem niciodată zâmbind așa. Nici atunci nu a vrut să plutească, îi plăcea atât de mult să simtă pământul sub picioarele lui, acoperite de acea robă albă, pe care niciodată nu

o văzusem prea curată. El, copilă, era cel mai modest și mai umil dintre toate făpturile sale... Mi-a luat mâinile în ale sale și împreună am creat o ființă. Apoi, a suflat viață asupra ei, iar ea a deschis ochii îngrozită, zburlindu-și blana. A căutat un loc unde să se ascundă, îngrozită de ceea ce vedea și nu reușea să înțeleagă... El a zâmbit și mi-a spus că nici o ființă nu trebuie să fie singură și că își dorește ca toate vietățile sale să-și aleagă singure destinul. înțelegi, Zaira? Asta a vrut Tatăl... Si mâinile noastre s-au scufundat în lutul acela proaspăt și au creat o ființă aidoma primeia. Când s-a trezit la viață, nu a mai fost atât de îngrozită. S-a uitat la El, s-a uitat la mine, s-a uitat la cealaltă ființă plămădită. A trecut pe lângă mine mângâindu-mă, s-a gudurat pe lângă picioarele Lui mulțumindu-i și s-a dus către jumătatea ei. Atunci amândoi am știut că era bine. Creasem viață și mai mult, creasem posibilitatea ca viața însăși să dea viață. Le-a luat în brațe, sărutându-le drăgăstos, cum numai un tată știe să facă, le-a șoptit ceva la urechi și le-a lăsat să plece în lumea creată de el. De ce crezi că Vrăjitoarele sunt legate în mod special de pisici?

Zaira rămăsese captivată, nu-și putea crede urechilor ceea ce auzea. Și nu înțelegea nici de ce May a o alesese pe ea, tânără și naivă, ca și confidentă. Știa că prima din

Nebunul alb neamul său depusese Allex Trușcă eforturi uriașe să ascundă lumea lor de
îngeri, le învățase cum să folosească vrăji de protecție, însă nici prin gând nu i-ar fi trecut ceea ce tocmai aflase. Iar confesiunea nu părea să se fi încheiat.

— Toate ființele create de Tată îl iubeau, dar niciuna ca mine... Oare El a înțeles asta? Dar trebuia să creeze o lume. în fiecare zi, eram lângă el la masa de lucru, modelam ființe noi, populam cerul și pământul... De atunci am creat întotdeauna câte două

ființe identice. Nu reușeam » *
să le cream întotdeauna la fel, lutul era înșelător, dar el le șoptea ceva ce n-am reușit să înțeleg atunci. Abia după mii de ani am înțeles că nu era nevoie ca ele să fie iden- *t*
tice, trebuia doar ca aceeași suflare să fie împărțit în două bucăți, și fiecărei ființe să i se dea o jumătate. Apoi cele două bucăți vor deveni una... și vor da naștere la altă viață. Abia după mii de ani, când au fost creați primii oameni, am înțeles esența lumii pe care și-o imaginase... Și tot de la ei a pornit totul.

O umbră de tristețe se abătu pe chipul frumos și mândru ca al unei regine. Zaira se gândi că în sfârșit avea să înțeleagă de ce Maya insista ca fiecare tânără vrăjitoare să petreacă un timp în lumea oamenilor. Vrăjitoarea cea tânără le întrebase pe surorile ei mai în vârstă, dar toate ridicaseră din umeri, că așa era obiceiul, de la începutul timpurilor.

— Intr-o zi, El mi-a zis: „Știi Maya, am încercat să ating perfecțiunea cu lumea noastră, uitând că până și perfecțiunea eu am definit-o. Hai să facem două ființe care să fie mereu împreună, două ființe care să fie după chipul

Două ființe cu suflet, cu voință, cu
puterea de a-și alege viața, două ființe care să știe să pre- țuiască fiecare clipă, căci le voi refuza nemurirea. Două ființe care să poată trăi într-o clipă cât unii dintre nemuritori într-o eternitate. Ei vor popula pământul. Nu vor putea să zboare, nu vor putea să alerge ca ființele pe care le-am creat înainte, dar vor fi perfecte." Așa mi-a zis El, Zaira... Și-am creat împreună primul bărbat și prima femeie, iar ei se țineau mereu de mână, de teamă să nu se piardă. în timp, viața a dat viață, iar copiii oamenilor au umplut pământul...

— Dar îngerii? Ce rol au avut ei în toată această poveste? Și de ce ne-ai ținut departe de ei? Ne-ai

învățat să ne apărăm, să ne ascundem, dar nu ne-ai spus niciodată de ce...

— Ajungeam și acolo. V-am învățat să fiți răbdătoare, dar se pare c-ai stat prea mult printre oameni, Zaira. Pentru că Tatăl le acorda tot mai multă atentie oamenilor, în- gerii au devenit geloși, iar Arhanghelul, unul dintre Primii îngeri, a început să urzească tot felul de planuri. A întors animalele sălbatice împotriva oamenilor și atunci s-a vărsat pentru prima oară sângele copiilor Tatălui. Bărbații s-au înarmat și, cuprinși de răzbunare, au început să ucidă fiarele pământului. Câțiva dintre îngeri s-au amestecat printre muritori, otrăvindu-le mințile și întorcându-i împotriva războinicilor divini. A fost nevoie doar de o scânteie, iar înaripații ăia au început să-i măcelărească pe oameni. Haosul și disperarea a cuprins lumea. Iar eu n-am putut fi indiferentă. Vrăjitoarele au venit în ajutorul muritorilor și râuri de sânge au înroșit pământul. A fost o luptă ine-

galĕ, Zaira, n-am avut nicio șansă... Când El a aflat, aproape că înnebunise. Pentru că își iubea toți copiii la fel de mult, a decis să-i protejeze unii de alții. A lăsat pământul Oamenilor, pe noi ne-a lăsat deasupra norilor, iar El și-a luat îngerii și-a plecat... Când l-am văzut ultima oară, m-a strâns în brațe și mi-a cerut să îi veghez ființele cele mai dragi. Eu sunt vinovată... din cauza mea a plecat.

Un tunet bubui undeva în depărtare și un nor aducător de ploaie veni deasupra lor. Stropi mari și grei se amestecau cu lacrimile ce începuseră să curgă în voie din ochii Mayei. *Cum să ții în suflet o asemenea povară?* se întrebă Zaira simțind și ea gust de sare pe buze.

— Dar... au trecut milenii de atunci. Cum ai reușit să trăiești cu asta? Nu meritai asa ceva, soră...

— Da, copilă, se îndepărtă Maya cu blândețe din

brațele Zairei, milenii au trecut ca niște clipe, însă uneori fiece clipă mi se pare ca o mie de ani... Mii de ani în care a trebuit să trăiesc cu lipsa Lui. Mii de ani în care, atunci când eram singură, mă plimbam rătăcind pe pământul creat de el, strigându-1 necontenit, fără să pot scoate un sunet. Sperând că o să se întoarcă într-o zi... Sperând... Sperând mereu. Doar speranța de a-1 revedea a fost mai puternică decât teama... Iar acum urmează ultima bătălie a oamenilor... Si Zaira, nu știu ce să fac. Mi-e teamă că în- tunericul va învinge și îl voi dezamăgi din nou...

Vrăjitoarei tinere i se păru clar acum de ce trebuiau să- și facă ucenicia printre oameni. Așa cum aflase din povestea Mayei, cei mai neputincioși copii ai Tatălui erau cei pe care El îi înzestrase cu darul alegerii propriului destin.

218

Nebunul alb Allex Trușcă

— Maya, dacă am învățat ceva printre oameni este că fără să ne dăm seama, în fiece clipă facem o alegere. Alegem să ne eliberăm inima, să abandonăm, să iubim, să renunțăm la iubire... Pe pământ, dar și aici, deasupra norilor, totul se rezumă la alegeri. Toate ne par cele mai bune atunci când le luam si toate ne transformă...

Prima din neamul său desenă un simbol în aer si norul care le învăluise se transformă în fum mirosind a ambră, iar apoi dispăru. Fortuna se gudură din nou la picioarele stăpânei sale. Maya le privea pe amândouă încruntată.

— Ar trebui să treceți la somn. Și Zaira, am speranță că ceea ce ți-am spus te va ajuta să treci mai ușor peste ceea ce te macină.

Mai târziu, în chilia ei, în timp ce pisica ei se cuibărise în pat și sforăia ușor, Zaira se uita în oglindă pe întuneric. Nu îi plăcuse asta niciodată, se temuse de parcă suprafața lucioasă i-ar fi arătat

ororile nopții. însă nu vedea nimic îngrozitor, doar ochii ei negri, arzând ca focul, buzele sângerii pulsând. își simțea inima agitată ca o furtună, ridicându-i pieptul. Trimise în aer un sărut înspre locul în care știa că e casa în care dormea Erin. *Speranță... Noapte bună, dragul meu Erin.*

219

Soarele nu se ridicase încă bine pe cer când Erin însoțit de Bram se îndreptau spre unul din punctele de observație de pe zidul Cetății. Sub ei, dincolo de peretele de piatră, se întindea câmpia pe care se adunau trupele înainte de luptă. Sute de oameni, soldați, pădurari, vânători și țărani, unii înarmati cu săbii, arcuri, sulițe si armuri de piele și metal, alții desculți, cu haine zdrențuite, cu furci, prăștii sau pari ascuțiți în mâini răspunseseră chemărilor Purtătorilor Cuvântului de a se alătura trupelor lui Erin. Mulți dintre ei fuseseră fascinați de povestea salvatorului care se ridicase dintre oamenii de rând, unise toate semințiile și adunase până și îngeri în armata sa.

Ce grăbiți sunt oamenii ăștia să moară. Țărani, păstori, oameni care n-au pus în viața lor mâna pe-o armă, au auzit niște prostii scornite de barzi și se gândesc că pot ajunge și ei eroi. Dacă n-ar fi auzit că vom avea și îngeri ar fi venit? Ăștia nu-s războinici... Parte din ei o să moară, iar sângele lor va cădea asupra capului meu. Asta dacă voi supraviețui...

Regele trimisese vorbă Asasinilor, Vrăjitorilor și Călugărilor să se adune toți în acea zi la poalele Cetății, urmând ca după ce vor fi definitivat planurile

de luptă să mărșăluiască fără oprire spre locul unde deciseseră să îl înfrunte pe Necromant. Deși era încă foarte devreme, Erin nu mai avea răbdare. Privirea lui scruta depărtarea, toate

cele trei drumuri de acces spre câmpia de dincolo de șanțul plin cu apă. încercă să fluiere un cântecel vesel, învățat de la Bram, dar la auzul notelor false și nesigure, se hotărî că e mai bine să înceteze.

Dacă nu vor veni? Pe barba Tatălui, nici eu n-as avea mere- dere în unul ca mine, care n-a pus vreodată piciorul pe vreun câmp de luptă. Cum ar putea avea încredere că n-aș lua-o la fugă în primele clipe ale bătăliei?

Lângă el, cavalerul stătea liniștit, ca un străjer care aștepta să-i treacă tura. Pe fața lui, acum curată și cu barba aranjată, așa cum i se potrivea unui însoțitor al comandantului, încolți un zâmbet si îi arătă cu mână un nor de praf din care sclipiri metalice le împunseră ochii.

— Vin! Vin Cavalerii... mii! Nu ne-au abandonat! urlă venind spre ei un copilandru cu un coif prea mare că- zându-i pe ochi și fața murdară de funingine.

— Ce spui tu, secătură? mârâi printre dinți Bram, prin- zându-1 de guler. Cavalerii nu abandonează o luptă și nu se tem de moarte. Uite, au venit din toate colțurile: steagul verde al celor din Codrii de Smarald, cel albastru al cavalerilor de la marginea Mării întunecate, cel auriu al... Un' te duci, amărâtule, credeai că scapi fără o chelfăneală? Mate de cal mort! Ia zi tu cine ești si ce făceai înainte să vii la oaste?

Tânărul începu să tremure ca varga, cu ochii spre palmele cât niște lopeți ale cavalerului. încercă să ia poziție de drepți, cum făceau soldații când trecea un superior, însă apoi plecă fruntea și își așteptă pedeapsa.

L-a speriat bine. Ăsta o să fugă de o să mănânce pământul. Probabil o să moară.

221

Nebunul alb Allex Trușcă

— Iertare, nobili cavaleri! Nu știu să lupt, singura armă pe care am pus mânile astea două e bâta cu care mânam vitele și le apăram de lighioane sălbatice. Da' am venit cu fratele meu să vedem îngerii și să-l ajutăm pe comandantul Erin cu mortanii care s-au sculat...

Erin îi aruncă un zâmbet plin de milă, gândindu-se că poate printre țăranii care mișunau ca furnicile erau și tovarăși din copilărie, sau alții cum fusese el. îi făcu semn din cap lui Bram, care îl îmbrânci lângă un zid. Comandantul îi dădu răgaz să se ridice și să-și recapete suflul.

— Flăcău, îi zise Erin, aici nu mai e nimeni nobil, nici măcar regele. Crezi că un sigiliu și-o coroană te apară de o sabie ascuțită sau de o săgeată otrăvită care ți se îndreaptă spre inimă? Un simplu țăran poate valora mai mult decât un rege dacă știe să mânuiască bine o armă. Si fii încredințat, atunci când va fi nevoie, toti suntem luptători neînfricați..

— Ei, aș! Flăcăul ăsta o să se cace pe el când o să vadă mortăciunile, hohoti Bram, cu mâinile tinându-se de burtă.

' '9

Da' poate mă-nșel io și poate o să scape viu, cu ceva fapte de vitejie. O să găsească o țărăncuță grasă și roșie-n toate cele, pe care-o s-o încânte cum a salvat el lumea. Sau poate că o să crape și-atunci e mai ușor... Pământul e mereu însetat de sânge. Hai șterge-o de-aci, țărane. Să lupți bine! E mult mai plăcut între crăcii unei femei, decât să rămâi ca un stârv într-o groapă.

Băietanul se îndepărtă împleticindu-se, cu fața albă ca varul. Norul de praf se apropia din ce în ce mai

mult, întâmpinat de urale venite din afara porților. Răsuflând

ușurat, Erin se întrebă câți oare mai gândiseră ca acel păstor. Nici el nu fusese la fel de optimist ca însoțitorul său uriaș. *Măcar nu suntem singuri, de-ar veni și ceilalți.* Trebuia neapărat să-și abată atenția de la acele gânduri.

— Bram, nu crezi c-ai fost cam dur cu băiatul ăla? A venit să lupte pentru noi, așa amărât cum e.

Cavalerul deveni serios, cum nu mai fusese demult în ultimele zile. își șterse cu dosul palmei câteva firișoare de sudoare de pe frunte, făcu doi pași spre marginea zidurilor, trase o flegmă și îi urmări căderea.

— Dacă ne-am lupta cu turme de lupi sau ciobani sălbăticiți și barbari, poate ai avea dreptate. Io nu cred că ăsta o să fie capabil să bată cu bastonul său un Necromant sau ce arătări mai sunt acolo. Moartea-i o târfă care nu iartă pe nimeni, frate. Contează doar cum stăm în fața ei. Și io, dacă nu ți-e cu supărare, prefer să stau beat. Sau cu sabia în mâna. Sau ambele.

— Știi să îmbărbătezi oamenii înainte de luptă, Cava- lere! oftă Erin, încă dezgustat de apucăturile tovarășului său.

— As... asta am învățat t-o de la mentorul meu, mi-a spus-o cu câteva zile înainte să moară. Mi-a fost ca un tată.

— îmi pare rău, nu știam de asta. Cum a murit? Beat? Pe câmpul de luptă?

— Nu, lovit în cap cu un buștean de un țăran, după ce a plecat beat de la nevasta lui, dar e tot aia...

Ăsta n-ar putea să stea serios nici dacă l-ar atârna în streang. Ar fi în stare să moară cu zâmbetul ăla tâmp, gândindu-se la femei și la băutură. Dac-aș putea să fiu și eu așa nepăsător ca el.

în toată hărmălaia provocată de cavaleri, care se adunau în grupuri mari, depănând povești și turnând în ei râuri de băutură, cei mai multi dintre oameni nici nu ob- servaseră cum Călugării se apropiaseră încet, lipăind cu picioarele goale, în hainele lor simple, ca niște țărani săraci. De pe ridicătura de pământ unde fusese ridicat cortul său de comandant, Erin și tovarășii săi simțiră cum un sentiment de liniște și pace cuprinse văzduhul și cum speranța creștea în inimile lor. Aveau nevoie de susținerea și sprijinul pacificatorilor, de dibăcia și dedicarea vindecătorilor, și mai ales aveau nevoie de siniștrii exorciști care aruncau priviri reci, ce nu prevesteau nimic bun.

Pe *barba mea, cum reușesc călugării ăștia să fugă de demonii lor interiori, doar ca să lupte cu ai celorlalți oameni? Așa o s-ajung și eu? E curaj sau lașitate ce fac ei? Cum o fi, măcar să omoare călăreții-fantomă, apoi fie ca Tatăl să le dea liniște...*

Un trosnet de vreasc strivit sub picior îi întreruspe gândurile și-1 făcu să se întoarcă. în fața lui stătea drept un bărbat învelit într-o mantie de culoarea brazdei proaspăt întoarse, cu o glugă care nu lăsa nimic vederii. Atunci observă Erin cum, printre grupurile cavalerilor, printre oștenii regali și printre țăranii care se agitau, siluete înveșmântate în haine care se confundau cu ușurință cu iarba, nisipul sau cu ruginiul frunzelor se scurgeau în

tăcere spre el. Pelerina celui dinaintea lui căzu, iar ochii tuturor se îndreptară spre pumnalul încrustat cu pietre prețioase care strălucea ca o rază de soare.

— Ar trebui să-ți întărești paza, comandante Erin, rosti Patriarhul Asasinilor, făcând un semn din mână, iar toate mantalele căzură la pământ, rămânând în locul lor bărbați acoperiți de straie negre, cu centuri

de cuțite, săgeți, flacoane argintii. Dacă am fi avut gânduri necurate, acum ai fi fost mort. Iscoadele noastre mi-au vorbit despre tine. Nu ești încercat în luptă, dar ai onoare. Nu că onoarea ar fi la fel de importantă ca și curajul, dar preferăm să luptăm împreună. Asasinii îți vor urma poruncile, comandante. E zi ca oricare alta, tocmai bună de murit.

Cum de nu s-a gândit nimeni la asta? Mii de războinici și niciunul nu s-a gândit că trebuie întărită paza? Vai de capul nostru, are dreptate asasinul, puteam fi mort înainte de a începe...

îi ceru lui Bram și conducătorului asasinilor să se ocupe de paza taberei întinse pe întreaga câmpie. Nimeni nu crâcni la ordinul său, însă observă că nici cavalerul, nici bărbații în haine negre nu păreau încântați de unul de compania celuilalt. Oftând lung, Erin înțelese că partea cea mai dificilă a încercării sale nu fusese să-i aducă la un loc, ci să-i facă pe toți să lupte împreună, înainte de a se ucide între ei.

225

— Vezi, frate Erin, de ce nu-i înghit eu pe Vrăjitorii ăștia? Chiar trebuiau să se lase așteptați până noaptea ca să-și facă giumbușlucurile lor ca la circ? Și-au mai râs și de noi, că la ultima întâlnire eram cam dezorientați. Mii de cai morți. îmi vine să-i bag în sac și să-i las câteva zile în soare ca să vadă că și noi, cavalerii, ne pricepem la iluzii. Nu te mai strâmba la mine, elementalistule.

Cârciuma colcăia de cavaleri zgomotoși, soldați beți și țărani care se uitau cu jind la mâncările și băuturile ce- lorlați. îmbrăcați în haine simple, Erin și tovarășii săi stăteau la o masă retrasă, încercând să

nu atragă atenția. Câțiva ochi curioși se abătură asupra uriașului învelit într-o pelerină largă și jerpelită, care nu reușea să ascundă o umflătură ca o cocoașă, însă Bram îi îndepărtase, spunând că este fratele lui diform, dar puternic, venit și el pentru luptă.

— Te ajut și eu să-i bagi pe toți în saci, numai să câștigăm, îl încurajă Erin, zâmbind complice lui Eleazar. Acum hai să ne bem mințile, avem seara asta pentru noi. Simt focuri care mă ard pe interior și, în același timp, friguri care mă îngheață. Simt nevoia să urlu, dar sufletul meu nu are glas. Am nevoie de băutură, multă băutură...

Asasinul și călugărul, plecați să se ușureze, se apro- piară cărând ditamai vadra de vin.

— Oamenii își petrec ultimele nopți înainte de plecare cu soțiile și copiii. Pentru că noi suntem singuri pe-aici, Tatăl a zis să ne facă seara mai plăcută, rânji Khaimah.

Și pentru că toți se uitau nedumeriți, exorcistul se întinse spre ei și le zâmbi complice.

— Da, într-adevăr, interveni și Frey, făcând un gest de mulțumire către Cel de Sus, în timp ce eu și fratele Khaimah ne ușuram uitându-ne spre stelele pe care Creatorul a avut bunăvoința să ni le pună pe bolta cerească, am văzut magazia în care hangiul ținea băutura. Și pentru că un foc a izbucnit în bucătărie, ca semn de la Tată, paznicul a plecat să dea și el o mână de ajutor, iar lichidul ăsta miraculos a rămas al nimănui. Luati de beți, darurile di- vine nu trebuie irosite.

în timp ce Erin și Eleazar aruncau priviri piezișe, iar cocoșatul stătea cu ochii ațintiți în lichidul de pe fundul unei căni de metal ca si cum ar fi fost scris acolo viitorul, cei doi beneficiari ai grației divine și cavalerul își turnară băutura roșietică și ciocniră zgomotos.

— Fraților, începu Bram, cu vinul scurgându-i-se pe bărbie, iată de ce consider eu că sfârșitul lumii are si o parte bună. Am văzut tot felul de beți vi și depravați prin cârciumile prin care mi-am făcut veacul, însă nu mi-a fost dat să întâlnesc un călugăr care să fure băutură ca un bandit ordinar. Până să vă cunosc pe voi, nu îmi fusese dat să văd vreodată un înger, nici nu știam că există așa ceva... Și iată-mă acum bând cot la cot cu un înaripat din ăsta. Mațe de cal mort, acum pot să mor, că le-am văzut pe toate. Vrăjitorule, poți să ne răcești cupele astea de vin?

— Burtosule, o să crapi înainte s-ajungi la luptă, dacă mai torni atât în tine. Mai bine-1 îngheț pe tot, să te văd cum lingi paharul.

Văd că măcar ăștia se-nțeleg. Măcar de-ar fi toți cei din armată ca ei, n-aș avea grijă. Dac-or să moară, o să-mi lipsească. Ce mă fac cu îngerul? Oare îmi citește gândurile?

De sub glugă, ochii de foc ai lui luptătorului divin străluciră când Erin se întoarse spre el și luă asta ca un răspuns.

— Io am o idee, dacă scăpăm cu viață. Să deschidem o cârciumă pentru îngeri, că gângăniile astea nu știu ce pierd. Jupânul Aelyus ne aduce mușterii, vrăjitorul răcește vinul, ăștia doi servesc la mese, comandantul nu face nimic, că ei ne muncesc pe noi ăștialalți... Iar io... io le scuip în băutură, ca să răzbun chelfăneala pe care mi-au dat-o, pe sângele calului meu... Să bem pentru asta, fraților! »

Tată, salvează-ne sau ia-ne pe toți odată. Nu-mi pasă prea mult de viața mea. Și salveaz-o și pe Zaira, oriunde o fi sau orice o face...

Amintirea femeii cu părul lung și zâmbet plin de mistere îi deschise o rană pe care se mințea că o închisese. Duse cupa la gură, dornic să-și umple golurile cu băutură si uitare.

îngerul tresări și lăsă paharul din mână. Acceptase să vină cu muritorii în acea cârciumă tocmai pentru a se simți mai uman, pentru a-și aminti mai mult de viața pe care o petrecuse printre oameni. Băuse cot la cot cu ei, pentru că Erin îi spusese că luptătorii nu au încredere în

cei care refuză să bea cu ei. Dacă tânărul care îl eliberase din închisoarea de piatră reușea să-și înece amarul în băutură, el nu era așa de norocos. Nu simțea nici gustul mâncării și nici aburii alcoolului. Tatăl nu considerase că ființele nemuritoare ar avea nevoie de asemenea lucruri mărunte. Descoperise asta în urmă

cu o mie de ani, când, ca să n-o întristeze pe femeia pe care o iubise, se prefăcuse că este impresionat de bucatele pe care ea i le pregătea în fiecare seară. Văzu cu coada ochiului cum trei pisici negre să apropiară tăcute de masa la care erau el și tovarășii săi. O liniște adâncă se lăsă, iar oamenii rămaseră ca niște stane de piatră.

— Protectoare? Nu mă păcăliți. O singură vrăjitoare din vremurile vechi avea trei protectoare, dar nu se poate să fie ea, n-are cum! Arată-ți chipul și nu uita că ești înaintea unui războinic divin!

îngerul aruncă haina zdrențuroasă și își întinse aripile, făcând cele trei feline să dea câțiva pași înapoi. Realiză că trebuia să se afle în apropierea unei vrăjitoare foarte puternice, nu oricine ar fi avut suficientă putere să înghețe timpul. Deși era nemuritor, nici acele femei afurisite nu erau chiar neputincioase, puteau să îi înghețe pe luptătorii cerești, să-i orbească sau să le rătăcească mințile timp îndelungat. Nu avea nevoie de asta acum. Sabia de foc i se aprinse în mână. Nu dorea să ucidă vreun copil al Creatorului.

O ceață pluti spre el și o zări pe femeia cu părul roșcat și chipul alb și palid, pe care câteva riduri își găsiseră culcuș. Deși părea încă tânără, Aelyus știa că nu e deloc

așa. Era la fel de frumoasă ca la începuturi, așa cum o plămădise Creatorul.

— Maya? Ești chiar tu? Trăiești...

— Și eu ma bucur să te văd, Aelyus! Tare mult a trecut... Mă bucur c-ai fost eliberat. Nu meritai pedeapsa asta.

Sabia de foc se stinse, iar cele trei feline se îndepărtară nepăsătoare, tratându-1 cu indiferență. Femeia cu rochie arămie făcu un pas spre el. Era ca întotdeauna, dreaptă, mândră, așa cum se cuvenea

primeia din neamul ei.

— Ai știut, Maya? Și n-ai făcut nimic să mă ajuți?

— N-am avut de ales, Aelyus. Crede-mă. Aș fi atras mânia îngerilor și-aș fi pornit un război între lumea ta și-a mea. Ar fi însemnat pieirea noastră.

îngerul simți un regret sincer venind către el, iar privirea lui aprinsă poposi pe pieptul plin al femeii dinaintea sa. încercă să-și alunge din minte poveștile deocheate spuse de Bram și își făgădui să nu mai stea prea mult la taclale cu muritorii. Mai ales cu cei lipsiți de moralitate.

— Ai dreptate. în plus, n-aveai nicio obligație să faci asta... Ma bucur să te văd, îmi aduci aminte de liniștea și pacea care domneau la începuturi, când Tatăl era lângă noi toti. Tu ai rămas la fel de tânără si frumoasă ca atunci.

Se fâstâciră amândoi. îngerul - că nu mai spusese asta unei femei de o mie de ani și nu se așteptase s-o spună acum, vrăjitoarea - că nimeni nu îi mai spusese asta în afară de El, în urmă cu multe milenii.

— încă îl iubești, nu-i asa? » ' »

Alt lucru pe care Aelyus nu ar fi trebuit să-1 spună, iar Maya șovăi puțin.

— Nu înțeleg... toți îl iubim, El ne-a creat.

— Vrăjitoareo, uiți cu cine vorbești.O mie de ani petre- cuți într-o stană de piatră te ajută să analizezi fiecare clipă petrecută până atunci și înțelegi lucruri pe care, la momentul respectiv, nu puteai să le vezi...

Femeia se recunoscu învinsă. Lăsă capul în jos, cu obrajii înfierbântați și cu mâinile împreunate sub sâni.

— Da, Aelyus, șopti. încă îl iubesc. îi simt prezența pe Pământ, dar nu vrea să fie găsit. L-am căutat o perioadă... Nu știu dacă și El ar putea simți la fel pentru una dintre fiicele lui, însă nu mai am puterea să aștept... Fiecare zi cade tot mai greu pe umerii mei, Aelyus. încerc să-mi salvez neamul... Mi-a zis să

am grijă de oameni, iar eu n-am avut curaj să-i ajut de teamă că poate l-aș fi dezamăgit. Cum merg pregătirile de luptă?

— Acum e altfel. Si eu le-am urmărit din Ceruri

înainte »

să fiu pedepsit. Se întâmplă lucruri care depășesc până și puterea mea de înțelegere. Dar și eu am senzația ciudată că Tatăl e pe aproape. Cumva, Erin a reușit să înțeleagă ce se întâmplă. I-a unit pe toți, iar Necromantul nu-și poate face mutările. Vom lupta alături de oameni. Și eu și ceilalți îngeri pedepsiți.

Aelyus sperase ca Maya să se bucure la asemenea veste, însă simți că are ceva de ascuns. Ca înger, îi era ușor să vadă în sufletele oamenilor, pentru că Tatăl le făcuse ca o oglindă pentru cei nemuritori - ca să vadă ce ființe minunate erau oamenii, însă nu putea să le citească și pe vrăjitoare. Modul în care respira, ochii care încercau să-1 evite, pumnii strânși până la încordare, toate o trădau însă.

231

Nebunul alb Allex Truşcă

— Erin... el cum este?

— De ce te interesează asta? I-am văzut sufletul, e gol și pustiit, din cauza unei femei care a plecat fără niciun cuvânt. își afundă mintea în strategii de luptă, uneori și-n băutură, doar ca să uite de ea pentru câteva clipe. Sper că în momentul luptei nu se va gândi la ea, altfel vor pieri cu toții.

Recunoscu pe fața Mayei aceeași expresie pe care o avusese cea pe care o iubise în urmă cu aproape un mileniu când încerca să-i ascundă ceva. însă acum nu putea să descopere singur despre ce era vorba.

— Aelyus, ea este bine. O cunosc...

Dacă ar fi fost Bram în locul lui, ar fi râs până ar fi leșinat. însă îngerul rămase nemișcat, ca și cum ar fi refuzat să accepte că auzise acele cuvinte. Simți în partea lui umană un amestec de furie, revoltă și

neputință, dar partea lui angelică îl ajută să își păstreze calmul.

— Spune-mi că nu e ceea ce cred eu, că Erin nu s-a îndrăgostit de o Vrăjitoare. E plină lumea de fete și el a găsit tocmai una de-a voastră?

— Aelyus, tocmai noi vorbim? Tu, îndrăgostit de o muritoare, iar eu care îl iubesc pe El? Toate se întâmplă cu un rost, știi asta. Iubirea lor poate fi o șansă pentru noi toți. Și dacă va câștiga lupta, poate vom avea din nou liniștea și pacea pe care ne-o dorim, iar Tatăl se va întoarce.

— Cred că El se amuză acum. Pune soarta întregii lumi în mâinile unui copilandru și a unei vrăjitoare îndrăgostite. Nu e un joc, cum îl vede El...

57

După noaptea de pomină petrecută în cârciumă, Erin devenise tot mai închis în el. Fără niciun motiv, evita tovărășia prietenilor săi, preferând să se plimbe singur printre trupele răsfirate pe câmpie. De multe ori, când Bram făcea vreo glumă, el se mulțumea doar să zâmbească absent. Știa că bătălia cea mare se apropia, însă mintea lui se încăpățâna să se întoarcă iar și iar în trecut, la plimbările de seară cu Zaira, la colțișorul lor din Marea Bibliotecă, la băncuța pe care stăteau și el făcea planuri. Oricât s-ar fi străduit să nege asta, zâmbetul Zairei era elixirul care îi pulsa în vene, iar acum se simțea ca un însetat în mijlocul deșertului.

Fără ea, mă simt ca un oarecare. Am greșit când m-am simțit special... Oare toți îndrăgostiții sunt atât de proști? Poate c-am pierdut prea mult timp printre cărți, poate c-am greșit când am crezut că pentru fiecare ființă vie exista un suflet-pereche, poate c-am greșit să cred că eu l-am găsit pe-al meu. Pe barba

Aruncă o privire către locul în care se strânseseră prietenii săi și îi văzu cum discutau cu un aer serios. Bram, care luase mereu totul în glumă, adoptase o mină încruntată și gânditoare. Ar fi vrut să se ducă spre ei, să îi îmbărbăteze și să le spună că totul va fi bine, însă nu mai voia să-i mintă. O făcea în fiecare zi în care nu le spu-

233

Nebunul alb nea motivul care îl Allex Trușcă mânase la război. își aminti de oglinda regelui, însă în mintea sa o văzu sfărmându-se în mii de bucăți pe tabla de șah, pe care el era ca o furnică.

— Te poți ascunde de ei, dar nu și de mine, rosti vocea ca un vuiet de ape a îngerului. Deși unii din ei nu par, am cercetat în adâncul sufletelor lor și i-am găsit oameni buni.

— Știu că sunt oameni buni, Aelyus. Nu e nevoie să fii înger ca să vezi asta.

Erin simți prezența ființei celeste în spatele său, însă refuză să se întoarcă. Ochii de foc ai acestuia îl înspăimântau, mai ales în ultimele zile când încerca să-i evite pe toți. Știa că nu poate ascunde nimic de înger, iar asta îl făcea deopotrivă rușinat și revoltat. Totuși, nemuritorul nu se supără.

— înțeleg ce simți, copile. Văd că o parte din sufletul tău lipsește, iar ce a rămas țipă și se zvârcolește din cauza acelui gol... Văd că incertitudinea și teama de a nu o mai vedea te macină. Vrei să-ți îngheți sufletul. Ai vrea să fii o statuie. Ai vrea să nu simți nimic, doar să exiști. Iar uneori ai vrea să nici nu exiști...

— De ce a plecat, Aelyus? Ești înger, trebuie să știi... Ce-o să se întâmple acum?

Câteva voci puse pe sfadă îi atraseră atenția omului, în ultimul timp, certurile se înmulțiseră, iar oamenii erau nerăbdători să mărșăluiască în ghearele morții. însă și pregătirile erau pe sfârșite, ceasul

plecării se apropia rapid. Erin se întoarse spre înger, cu capul în pământ. Se hotărî să îi înfrunte privirea. Pomi de jos, de la picioarele goale ale ființei celeste, apoi spre mâinile atât de lipsite de cu-

loare, încât se confundau cu albul tunicii, apoi către ochii care se stinseseră și căpătaseră aspect aproape uman. Deasupra lor, numele gravat de Tată pe frunte își păstra strălucirea.

— Nu știu, copile. Lucrurile se vor întâmpla așa cum trebuie să se întâmple. Planurile Lui nu sunt cunoscute nici de îngeri, iar eu, în ultimul timp, nu am stat prea mult în Ceruri.

— Dac-aș fi fost înger sau măcar vrăjitor, aș fi făcut o lume pentru ea, i-aș fi dat-o în dar. I-aș fi arătat lumea așa cum am văzut-o eu, dar ea a plecat. Simt că uneori e cu mine noaptea și când încerc s-o cuprind în brațe dispare, ca o năliica de fum. Si atunci nu vreau să mă mai trezesc.

— Erin, ea n-a plecat pentru că nu i-ai dat o lume a ei. Te-ai gândit că poate tocmai lumea pe care voiai să i-o aduci la picioare a speriat-o? Acum ai o lume pe care s-o salvezi, cu sau fără ea...

Un sentiment de dezgust răsări în partea umană a îngerului, iar Aelyus constată încă o dată că, deși sufletul era, așa cum spusese Tatăl, cea mai desăvârșită creație divină, acum s-ar fi lipsit de acest dar. Trăind printre oameni și iubind, primise suflet din cel al persoanei iubite, însă nu de puține ori, îl simțise ca pe un cadou otrăvit. Ochii i se aprinseră.

— Ba te vei trezi, și încă bine de tot, rosti îngerul, iar vocea lui nu lăsă loc de ezitare. Ai o armată de condus. Crezi că Necromantul va binevoi să aștepte să îți revii tu? Ai o lume de salvat. Și poate vă veți regăsi după aceea. Nu uita că finalul e deschis, nimeni nu știe ce ne aduce

ziua următoare. Nu uita că în fiecare clipă ne sunt puse în față alegeri. Acum vei să alegi să lupți, omule!

Are dreptate, deși am trecut prin atâtea încă mă mai comport ca un copil plângăcios. Măcar pe oameni îi pot păcăli. Unde să mai dau înapoi? Cu cât aștept mai mult, cu atât e mai greu. Hainele, mușchii și cicatricile nu-ți umplu și sufletul de curaj.

— Voi lupta, Aelyus. Nu știu ce se va alege de mine, dar eu voi lupta. Fiecare strop de sânge îmi strigă să lupt, inima-mi bubuie mai rău ca tunetul când mă gândesc la ea. Lupt pentru ea, lupt pentru mine, lupt pentru frații mei, chiar și pentru țăranii ăștia care au lăsat totul ca să moară pe pământ străin. De voi muri, găsește-o și sal- veaz-o măcar pe ea. Trebuie să fie un colțișor de lume unde să poată fi în siguranță. Și spune-i că am iubit-o și că ultima suflare mi-a fost cu gândul la ea.

— Copile, și îngerul puse o mână grea pe umărul său, ai speranță! Cât sunteți amândoi pe lumea asta, există speranță. Oricât de jos ai cădea, gândul la ea te va ridica. Acum, hai să ne pregătim, războiului nu-i pasă de suflete și inimi zdrobite, el abia așteaptă să facă altele.

ȘI TOTUȘI, EXISTĂ SPERANȚĂ... 5

58

— Trâmbițele! Au sunat trâmbițele! Azi plecăm! Adunați-vă armele!

— Pe cai! Dă-te din fața mea, lepădătură!

— Țăran nespălat, să nu-mi scoți ochii cu bățul ăla!

Erin și tovarășii săi urmăreau pregătirile din fața cortului așezat pe o ridicătură de pământ, de unde puteau să vadă aproape toată câmpia. Peste tot oamenii alergau de parcă erau o mulțime de șoareci, dornici să scape de pe o miriște cuprinsă de flăcări. Zgomote de metal lovit de metal, nechezat de cai, voci groase de bărbați urlând ordine, strigăte voioase ale celor care îndeplineau poruncile ofițerilor, toate alcătuiau o muzică sinistră pentru urechile comandantului. Mirosuri amestecate de lemne arse, transpirație, mâncare și dejecții umane îi inundară nările și pentru o clipă simți că se clatină.

— Spuneți-mi, fraților, de ce se înghesuie oamenii ăștia să moară? îi întrebă Erin, rătăcind cu privirea în zare.

Nebunul alb Allex Trușcă

— Toți murim într-o zi, Erin... Orice zi e potrivită să mori, zâmbi asasinul, jucându-se cu o monedă pe care o șterpelise de la un cavaler.

— Așa zic și io, se pare că oamenii primesc cu bucurie să-și lase mațele și să moară-n noroi, sânge și căcat. Mii de cai morti, io n-am înțeles de ce. P-ăia cu neveste îi în- țeleg, da' pe restu' aș...

Erin ridică ochii spre cer și văzu deasupra cortului atârnând steagul său. înțelesese de la Bram și din poveștile citite cât de important era ca un conducător să aibă propriul stindard și cum oștenii considerau bucata aceea de pânză pictată ca pe un talisman protector. Chiar participase la o discuție cu sfetnicii regelui și frații săi despre importanța simbolurilor și a culorii alese, dar mintea sa nu fusese capabilă să suporte o asemenea superficialitate. Așa că alesese, spre încântarea lui Bram, un cal alb care alerga către o stea galbenă, pictate pe o pânză neagră. Zadarnic încercaseră să îl convingă sfetnicii împopoțonați în straie conținând culorile curcubeului că are nevoie de ceva mai viu, el fusese nestrămutat în alegerea sa. Doar îngerul, care îi citea gândurile, înțelesese că bidiviul reprezentase spiritul liber și neîmblânzit al omului, iar când alesese steaua, Erin se gândise la serile petrecute cu Zaira, admirând bolta senină, și la faptul că acum, chiar dacă nu știa unde este, se aflau cu siguranță sub același cer.

Câte minuni sunt în lume si noi nu le vedem... In urmă cu ceva timp, eram un biet copilandru de la țară, fascinat de cetate și de cărți. Acum, aproape peste noapte, iată-mă reușind ceea ce nimeni nu a mai făcut până acum. Să unesc în fața Intuneri-

cului toate ființele vii, să înfrunt îngeri și să am unii din ei de partea mea. Trebuie să învăț să fiu răbdător, pentru ea... trebuie să ne revedem într-o zi. Până atunci Tată, ai grijă de ea, ține-o în siguranță, dacă Aelyus nu va reuși s-o facă, iar eu nu mă voi întoarce.

— Fraților, multi dintre oamenii ăștia nu se vor mai în- toarce. Merită să fie amintiti ca niște eroi, nu ca

leșuri ciopârțite și călcate în picioare. Hai să le dăm ceva ce n-au avut niciodată. Bram, aleargă la rege și spune-i ce-am zis eu, Farimir e suficient de înțelept să știe ce-i de făcut. Frey, Eleazar, făceți-i să plece cu sufletul plin. Aelyus, să vină și îngerii.

— Copile, luptătorii divini n-or să defileze ca niște cir- cari, se opuse Aelyus după ce așteptase ca ceilalți să se îndepărteze.

Un zâmbet ironic răsări pe chipul lui Erin. Știa că îngerul înțelesese ce voia să facă și că oricât s-ar fi opus, în cele din urmă i-ar fi dat dreptate.

— Ba da, Aelyus, știi că o vei face. Și ia scrisoarea asta, știi pentru cine e. Dacă nu mă întorc, găsește-o și prote- jeaz-o. Acum lasă-mă singur, trebuie să-mi repet discursul. Se pare că oamenii au nevoie de ceva vorbe înainte. Doar scrie si-n cărți, iar Bram a zis si el că-i adevărat.

Ceasurile se scurseră ca purtate pe apele repezi ale râurilor, iar cea de-a doua trâmbiță a războiului vesti apropierea alaiului regal. Nobili, oameni de rând, femei, bătrâni și copii ieșiră la porțile cetății și pe ziduri, aruncând petale de flori și aclamându-i pe cei ce urmau să plece. Din văzduh, apropiindu-se încet, cu bătăi rare de

aripi, cei doisprezece îngeri făcură un ocol al câmpiei și al întregii adunări, cu săbiile de foc aprinse și cu ochii strălucind, apoi coborâră în fața movilei unde stătea Erin.

Comandantul își mângâie tăcut calul, vechiul său tovarăș, care si el se schimbase, devenind mult mai fioros și nerăbdător sub greutatea armurilor. Tânărul contemplă pentru câteva clipe marea de oameni și animale, cu toate prinse într-o horă a vieții și a morții, în care aveai o singură șansă să trăiești și mii de alte ocazii să mori. Observă cum mulțimea se strânge buluc în spatele îngerilor cu aripile deschise, gata să-i

soarbă cuvintele. Era momentul discursului pe care și-1 inspirase din vorbele pline de patimă ale lui Tyro, brutarul cel gras și isteț, din tomul gros și slinos al bătrânului bibliotecar. încă o dată, se simți uimit de cum niște cărți de povești îi erau mult mai de folos decât ore întregi de studiu la Academie.

— Uite c-am făcut-o și pe-asta, îi zise Aelyus, iar din tonul său răzbătu nemulțumirea. îngeri care să vină la spectacol ca să distreze muritori. Cât mai putem să decă- dem?

— Te înșeli, Aelyus. Nu ați decăzut, ci ne-ați ajutat pe noi să ne ridicăm. Uită-te la ei acum, le-ati dat încredere. Sper să-i țină până la luptă.

îngerul privi către oamenii care se apropiaseră și rămăseseră cu gura căscată în apropierea fraților săi. Pe chipurile murdare și pline de sudoare ale ostașilor se citea mirarea, dar și mândria de a face parte dintr-o asemenea armată. Realiză că Erin avea dreptate, încă o dată, și îl cuprinse un sentiment de mândrie, pe care avu grijă să nu-1 exteriorizeze.

240

Nebunul alb Allex Trușcă

— Vorbeste-le oamenilor, comandante Erin. De ceea ce le spui tu poate depinde soarta bătăliei și a lumii întregi. Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg nici eu, dar le simt... încă nu m-am obișnuit, deși am avut aproape o mie de ani să reflectez la asta. Știu că ți-e greu, văd furtunile din sufletul tău. însă doar noi și restul îngerilor știm adevărul. Oamenii vor vedea doar ce vei vrea tu să le arăți.

Erin știa bine ce avea de făcut. Citise multe povești cu regi și eroi porniți la luptă și care țînuseră tot soiul de discursuri memorabile. Unele dintre ele îl emoționaseră, iar el avea de gând să le folosească pentru a-i motiva pe oamenii săi. încălecă pe cal, să fie mai impunător, privi către un punct fix deasupra

mulțimii, pentru a păstra un aer de superioritate și lovi cu sabia scoasă în scutul pe care avea simbolul său. încet, încet, murmurul mulțimii se stinse lent, mii de ochi și urechi îndreptându-se către el. Simți o boare ușoară mângâindu-i părul și se gândi că Eleazar și Frey îi îndepliniseră cerința. *Trebuie să par rece și puternic. Să intru în fapte, fără să fac o introducere. Să nu-i las să comenteze decât când o să le dau eu voie.*

— Am să vă vorbesc acum despre schimbare. Totul se schimbă acum. Voi vă schimbati. Soțiile, fiii, fiicele voas- tre, părinții voștri se vor schimba în zilele ce vor să vină. *Le-am captat atenția, nu se așteptau la asta. Acum urmează partea în care le prezint răul ce vine, trebuie să fie speriați.*

— ...Stăpânul întunericului vine către noi, cum a făcut-o acum o mie de ani, si acum două mii de ani, si acum alte mii de ani, si de fiecare dată ne-a învins. De ce? Erin făcu

o pauză, ca să-i lase să se întrebe unii pe alții. Văzu figuri mirate întorcându-se în stânga și-n dreapta. Pentru că era puternic, veți zice voi. Pentru că avea alături de el ființe din altă lume, veți zice. Pentru că avea armata imensă, veți zice. Toate sunt adevărate, toți care gândiți asta aveți dreptate. *Așa, mă aprobă acum, par unul de-al lor. E momentul să-i ridic. Sper să nu mă bâlbâi.*

— De asta voi vă veți schimba, continuă comandantul. Țăranii, păstorii, meșteșugarii și negustorii se vor transforma în eroi. Ce fac eroii? Știți din poveștile pe care le auzeați când erați țânci: ei luptau împotriva armatelor mari cu sufletul plin de speranță, trudeau din greu, se sacrificau și câștigau. Voi veți fi eroii despre care vor cânta copiii voștri. Soțiile voastre vor fi eroinele care vă vor aștepta acasă, uitându-se în zare, în fiecare dimineață și

seară, așteptând o șoaptă sau ca vântul să le aducă mirosul vostru, în timp ce vor dormi în patul gol. Fiii și fiicele voastre vor fi eroii care vor crește fără ocrotirea vreunui tată. Părinții voștri sunt eroi, pentru că v-au crescut și acum, cu durere în suflet, vă trimit la război, știind că unii dintre voi nu vă veți mai întoarce și nu vă veți găsi odihna lângă strămoșii voștri. Acum este timpul vostru. Luptați și aveți speranță! Eroi, eu voi lupta pentru fiecare din voi!

Strigăte de aprobare și zgomote de securi, săbii și buzdugane lovindu-se de scuturi acoperiră toată câmpia și făcură să se cutremure zidurile cetății. In mijlocul celor ieșiți să aclame luptătorii, o femeie cu părul roșcat și buclat, într-o rochie arămie, înconjurată de trei pisici negre, analiza totul cu luare aminte.

242

Undeva între lumi, tabla de șah se cutremură puternic. Praful care se așezase se adună în nori denși, pe care o mână nevăzută îi modelă în piese de joc. Cei doi jucători, încă invizibili, simțiră că cea de-a șaptea bătălie va fi diferită. Acum, uniți de un om, pionii din lumea de jos vor lupta cu voință, dragoste, furie, răzbunare, speranță. Acel muritor descifrase semnele și strategiile de joc și avea ocazia să schimbe totul. După mii de ani, ființele umane aveau o sansă să-si dovedească menirea. « >

— De ce-a durat atât de mult, Tată? se auzi un glas, în care fiecare cuvânt mustea de ironie, răutate și batjocură.

— Le-a luat mult să-și dea seama cât de puternici ar putea fi dacă s-ar uni și s-ar trezi... Dar e și din vina mea, Fiule. Am greșit și față de ei, și față de îngeri și față de tine... Ce să fac? Să creez alte ființe, să le îmbunătățesc pe acestea? Vezi? Nici nouă nemuritorilor nu ne e mai ușor să alegem... Insă acum oamenii s-au trezit.

Fulgere loviră furioase câteva figurine întunecate și le transformară în scrum si cenușă.

— S-au trezit degeaba! E prea târziu pentru ei! Dăte bătut și poate îi las în viață. Acceptă că am avut dreptate! Ființele inferioare nu trebuie lăsate să-și aleagă destinul.

— Nu e prea târziu, Fiule. Nu pentru ei. Uită-te la el...

Suprafața cadrilată se inundă de lumină, iar din Nebunul alb izbucniră firișoare de lumină către toți pionii,

Nebunul alb pe care îi prinse ca într-o
uriașă pânză de păianjen. Toate piesele
din partea Tatălui străluciră, iar umbrele rău prevestitoare care pluteau peste ele începură să se destrame. Dacă cei doi ar fi renunțat la invizibilitate, Stăpânul întunericului ar fi putut citi mândria și bucuria de pe chipul Creatorului.

60

Mărșăluiau de zile întregi, iar Bram era încă uimit că țăranii și oștenii regelui nu începuseră să se plângă sau să găsească scuze ca să fugă acasă. E drept, pacificatorii și alchimiștii munceau din greu să mențină ridicat moralul acelei armate, însă eforturile lor nu păreau să aibă efect asupra lui Erin. Comandantul alerga mereu de-a lungul șirului lung de oameni, care de sus părea un șarpe uriaș unduindu-se lent peste dealuri, peste câmpii, pe lângă sate și târguri.

— Uită-te la ei, frate Khaimah... Atâta lipsă de experiență și de pregătire, io n-am văzut niciodată. Da' măcar văd că se antrenează împreună, cum a spus Erin. Bine că nu se omoară-ntre ei, pe sângele calului meu.

Asasinul își dădu la o parte pânza care îi acoperea chipul și își opri calul. Observase și el mișcările stângace ale celor mai mulți dintre recruți, dar și faptul că soldații regelui se chinuiau să-i instruiască pe țărani să folosească sulițe, văzuse cum cavalerii îi înarmaseră cu armele care le prisoseau, cum asasinii și vrăjitorii lucrau cot la cot pentru pregătirea otrăvurilor.

— Crezi în miracole, Bram? îi zâmbi asasinul, în timp ce îmbrățișa cu privirea coloana care se deplasa în sunet de tobe, de tropot de copite și pași târșiți.

— Ar trebui să vorbești cu fratele nostru călugăr. Vezi că e pe-acolo pe undeva, călare pe mârțoaga lui. Prin

Nebunul alb cărțoiul lui găsești sigur Allex Trușcă

câteva miracole. Io n-am prea văzut d-astea. Cred că nu se întâmplă prin locurile pe unde-

mi fac io mendrele.

— Nu la miracolele alea mă refer, ci la ce avem acum înaintea ochilor. Un copilandru ridicat de nicăieri, fără obârșie nobilă, are câteva vise, plimbă niște scrisori, aduce la viață îngeri și îi adună pe toți la un loc. Asta e un adevărat miracol, cavalere. Eu sunt doar un ucigaș. Să lovesc rapid și să dispar, asta era credința mea. Și uite-mă acum... Îți spun eu, ceea ce vedem aici e un miracol cum nici în cărțile călugărilor nu găsești. Și merită să mori pentru asta. Însă...

Asasinul se opri din vorbit de parcă l-ar fi preocupat ceva. Se uită în stânga și-n dreapta, cu mâna pe centura în care ținea cuțitele, să fie sigur că nimeni nu trage cu urechea. Nu era nimeni nici sus, în văzduh, îngerii plecau dimineața și veneau seara. își apropie calul de cel al lui Bram, ca să fie sigur încă o dată că ce vor discuta va rămâne între ei.

— Bram, unde ne ducem după ce murim? Când eram mic, tata mi-a spus că ne întoarcem în lume, într-o altă formă, poate om, poate animal. O fi avut dreptate?

Cu greu, malacul își abținu un hohot de râs. Altădată l-ar fi luat în râs, însă acum că avea prieteni, nu prea știa cum să se comporte cu ei și de multe ori rămânea tăcut ca un copac. Sau, cel mult, se mulțumea să dea din cap sau să aprobe monosilabic.

— Ți-e frică să nu te transformi într-o lighioană? Poate în vreo catârcă sau rozătoare de câmp? Un rânjet înflorise

Bram, dar deveni serios în numai câteva clipe. Eu auzisem că ne ducem la Cer, însă după ce i-am văzut pe încrezuții ăia înaripați, nu trag nădejde s-ajung acolo. Nu-mi pun întrebări din astea, prea multe gânduri îmi fac sete. Până acum știam doar că morții nu mușcă. Acum nici asta nu mai e sigur, pe

mațele calului meu. Da' morții pe care o să-i omorâm, unde se duc? Io zic c-ar trebui să-l punem pe Erin să-l întrebe pe Aelyus...

— Erin e mereu preocupat, răspunse oarecum resemnat Khaimah. Parcă n-ar vrea să fie aici. Dar cine-ar vrea luptă, în afară de cavaleri? Acum câteva seri, la un foc, un soldat beat zicea că arată de parcă l-ar fi lăsat vreo femeie și că ar trebui să-1 trimitem la târfe. Lasă-1 pe Erin... te-ai gândit ce o să faci dacă ne mai întoarcem din lupta asta? Cred că o perioadă nu vor mai fi războaie, nu va mai fi prea multă nevoie nici de asasini, nici de cavaleri. Nici tu, nici eu, nu suntem genul să creștem capre. Iar nici să arăm pământul cu securea sau cuțitele nu cred că vom avea spor.

Cavalerul se strâmbă de parcă ar fi înghițit un bulgăre de cenușă și trase cu zgomot o flegmă, în timp ce luase la țintă o tufă mai răsărită din cale. II privi pe partenerul său de discuții în timp ce se ștergea la gură și pe barbă cu coltul mantalei si ridică neștiutor din umeri. Câteva cute îi apărură pe frunte, iar buzele, de sub care răsăreau niște dinți puternici, dar murdari, începură să-i tremure, Asasinului i se păru că Bram repeta în gând cuvinte cărora nu le putea da glas.

— Știi, frate, reuși uriașul să scoată cu cleștele vorbele, nu plecarea la luptă e cea mai grea pentru mine, ci faptul

că trebe să mă-ntorc. Plec să lupt, fac orice ca să rămân în viață, ca să mă-ntorc, da' nu știu de ce... Că nu m-așteaptă nimeni nicăieri și n-am nimic pe lume. Asta-i cel mai greu pentru ăi de teapa mea: să lupți până la gât în mațe, sânge, lipsuri și căcat, să omori tați, fii și soți și să n-ai cu cine să-mparți povara asta... Să încerci să îți ascunzi durerea asta în băutură și bătăi prin

cârciumi cu toate scursurile și să-ți petreci nopțile cu femei mai goale ca tine...

— Nu mai ești singur, cavalere, îl strânse asasinul de braț, în timp ce ochii i se umeziseră. Nici eu nu mai sunt singur... îl avem pe Erin, pe copilul ăla în fuste, pe călugăr. Suntem frați, ai uitat? Și dacă ai bea mai puțin decât un cal, dacă te-ai ferchezui nițel si n-ai mirosi în halul ăsta, cu ceva haine mai de soi... Dacă ne întoarcem întregi, eu zic că ai putea găsi și o femeie altfel decât cele cu care erai obișnuit.

— Crezi? Lunganul își îndreptă spatele, își petrecu mâna peste părul strâns în coadă și își țuguie buzele, ca și cum s-ar fi admirat într-o oglindă. Zici c-aș arăta a nobil sau a bărbat cu ștaif? Pe mucii calului meu, mi-ar plăcea să găsesc o florăreasă care să miroasă a violete și a fân proaspăt cosit. Să vin noaptea de la cârciumă și ea să mă aștepte cu pâine proaspăt scoasă din cuptor și cu o floare în păr și... și să aibă țâțe mari. Uite-1 pe Erin, mă duc să-l întreb ce părere are de asta. Cred și eu c-are nevoie de-o femeie la cât de ofilit e, da' de unde scoatem noi una acum?

în lumina zilei, călare pe calul său și cu armura aruncând sclipiri de soare, cu cicatricea la tâmplă, Erin stătea drept în șa, cu mâna pe mânerul săbiei, așa cum îi stătea

Nebunul alb bine unui conducător. Allex Trușcă Doar ochii îi erau goi, dar cei din jur nu observau asta. *Oglinzi. Oamenii sunt ca oglinzile. Ei văd doar ce vrei să le arăți.* Iar ei nu puteau să-i vadă sufletul. Gol, ca si ochii.

De undeva, de deasupra norilor, vrăjitoarea care plămădise alături de Creator pe cel dintâi bărbat și pe cea dintâi femeie, privea îngrijorată către pământ, cu mintea plină de gânduri care se abăteau asupra ei ca o furtună. Știa că trebuie să ia o decizie, iar timpul începea să o preseze. Acoperită de un alt nor, o surată cu mult mai tânără își mângâie protectoarea

cuibărită pe genunchi și începu să scrie o scrisoare. Se opri după „Dragul meu Erin" și izbucni într-un plâns eliberator, scăpând foaia și pana de scris.

61

Aelyus simți dintr-odată nevoia să zboare departe de oameni și de ceilalți îngeri, să își elibereze durerea. Se avântă ca o săgeată, până când văzu în spatele său pământul cât o nucă, și scoase un țipăt sfâșietor. Legătura de sânge cu Erin îi transmitea o parte din suferința tânărului. Durerile lui acumulate într-un mileniu de pietrificare și dorința de răzbunare împotriva celor ce-1 condamnaseră să piardă totul nu îl părăsiseră nicio clipă, chiar dacă acum avea un scop. De când o văzuse pe Maya zâmbind, simțise că îi mai lipsea ceva. Ardea de dorința de a o revedea, iar asta i se părea o blasfemie. Căzuse o dată, vrăjit

de zâmbetul unei fiice a oamenilor, nu voia să murdărească amintirea acelei femei. N-ar fi trebuit să simtă furnicături în vârful aripilor și al degetelor de fiecare dată când rememora întâlnirea din cârciumă. Mintea lui scrută amintirile și se întoarse mult în trecut, către facerea lumii, când el era unul din Primii îngeri, comandantul Legiunii a Șaptea de Serafimi, unul din cei mai devotați slujitori ai Tatălui, iar Maya era doar o ființă speriată, izolată și neștiutoare, care tânjea mereu după prezența Lui. Așa trebuia să o privească pe prima dintre vrăjitoare. Nu mai mult de atât.

îngerul își strânse aripile în jurul corpului, pluti pentru câteva clipe și se aruncă în gol, către lumea oamenilor,

250

Nebunul alb într-o minge de foc. Simți Allex Trușcă mirosul pârlit al aripilor sale, închise ochii si încercă să-si elibereze mintea de orice gând. Altădată i-ar fi reușit. Se aruncă în mare, ca o stea căzătoare, împroșcând valuri imense. Unduirile apei îl purtară încet către o plajă, unde chiar Maya îl aștepta.

— Era și timpul. începeam să mă întreb dacă vei veni...

Ființa celestă nu se așteptase la asemenea primire. Vrăjitoarea era acolo, cu părul răvășit pe umeri, cu riduri noi apărute pe chip, însă cu aceeași ținută dreaptă, ca de regină. Și cu pieptul plin ghicindu-se pe sub rochia arămie. Aelyus se forță să nu se holbeze.

— Maya, ce faci aici? De unde ai știut? Nu-mi poți citi gândurile. Vrăjitoarele nu au puterea asta. Știu că am căpătat suflet, dar faptul că sunt înger mă protejează...

— Calmează-te, Aelyus. începi să devii la fel de înfumurat ca toți ceilalți înaripați. Sunteți plini de

mândrie, voi - creaturile perfecte și nemuritoare, voi - armata de temut a Tatălui, voi - slujitorii Lui cei mai devotați și lipsiți de orice voință și rațiune. în realitate sunteți doar niște zburătoare ignorante.

în ochii ei, înainte luminoși, acum clocoteau furtuni neîmblânzite. Părul îi flutură, ridicat de o pală de vânt pe care o stârnise inconștient. îngerul făcu un pas înapoi.

— Nu voiam să te supăr, doar că nu înțeleg...

— N-ai ce să înțelegi, Aelyus. N-am nicio putere asupra ta. Orânduiala Tatălui, ai uitat? Doar că nu e prima dată când faci asta și când vii aici. Chiar dacă eram mereu în urma Lui, tu erai diferit de restul gloatei și mi-ai atras atenția. Te-am pândit de mai multe ori... Dar nu despre asta vreau să vorbim acum. Cum se simte Erin?

251

Nebunul alb Allex Trușcă

îngerului i se păru că vede un strop de roșeață în obrajii albi ai femeii. Simți și o urmă de căldură emanând dinspre ea, aproape imperceptibilă. îi susținu privirea vrăjitoarei, păstrându-și aceeași expresie lipsită de emoții.

— Legătura de sânge mă face să simt durerea lui. Nu trebuie să știe că e urmașul meu, chiar dacă îngerii ceilalți nu sunt de acord cu asta. Și nici tu nu-i vei spune. Acum oscilează între speranță, furie, deznădejde, dezamăgire, teamă de necunoscut, dar știe că de el depinde soarta întregii lumi. îl doare cumplit, nu cred c-o să dea înapoi.

— Da, spuse Maya, și abia acum îngerul observă că în mână strângea un petic de hârtie, știu și eu pe cineva care suferă mult pentru el. însă eu cred că e mai bine așa, pentru moment. Uite, i-a scris o scrisoare pe care a aruncat-o apoi. Fortuna mi-a adus-o după ce a adormit.

Aelyus întinse mâna ca un zid între el și acel bulgăre mototolit, scris pe ambele părți.

— N-avem dreptul, Maya. Fata aia a aruncat-o crezând că a distrus-o...

— Ești un prost! Tu, care citești mințile și sufletele oamenilor ca pe-o carte deschisă, spui asta? Lumea stă să fie distrusă și tu... Tu stai și te uiți la mine ca un copil pe cale să fure ceva dulce, când negustorul nu e atent.

Un val se lovi puternic de țărm și privirea îngerului se întoarse către locul de unde se auzi sunetul. în depărtare văzu cum nori negri se îndreptau spre insulă. In aer, mirosul de sare și cel de ploaie se amestecară cu parfumul venit dinspre vrăjitoare. Mirosea de parcă toate aromele toamnei se împletiseră în părul ei, în pielea ei, în buzele ușor arcuite ca un simbol al dezaprobării.

252

Nebunul alb Allex Trușcă

— Maya, tu mă faci să încalc și ultimele reguli pe care mi le impun. Insă modul în care îmi dai explicații face totul atât de ușor încât mă întreb dacă nu mă controlezi ca pe o marionetă. Voi nu aveți pu...

— Mai taci odată cu puterile tale! Ești atât de ignorant, încât uiți că nu sunt numai vrăjitoare, ci sunt și femeie... Iar tu ai stat cam mult printre oameni, singur și neînțeles. Poate că încerc să te seduc și tu stai proțăpit aici ca un copac.

Ochii nemuritorului se aprinseră, nu de furie, ci de indignare. Nu ar fi permis nimănui să-l ia peste picior, însă prezența acelei femei îl dezarmase complet. Se gândi că nu i-ar fi ajuns toată apa mării să stingă rușinea și focul pe care Maya le stârnise în el. Ii luă din mână scrisoarea și se întoarse cu spatele.

„Dragul meu Erin,

mai ții minte când spuneam că lumea noastră este locul de întâlnire al îngerilor din ceruri și al Demonilor din adâncuri? Și că la mijloc sunt oamenii? Ei bine, ceea ce n-am putut să-ți spun e că, pe lângă toate astea, mai suntem eu și stirpea mea. Mă tem că n-ai înțelege nici de ce am dispărut așa, nu meritai asta. îți simțeam bucuria și speranța, acum îți simt dorul și golul, și frigul din suflet. Uneori e atât de puternic, încât mă tem să nu mă transform într-un morman de gheață. Nu ești nicio clipă singur, ești mereu în gândul meu. Deși lumile noastre s-au intersectat atât de puternic atunci când ne-am văzut prima dată, nu m-am putut opune ordinului. Mi-e frică. Nu am curajul tău. Fii puternic și salvează-mă în căderea meal

253

Nebunul alb Allex Trușcă

Lumea ta are nevoie de tine și sper ca într-o zi să fac parte din ea. Nu dispera, ne vedem la sfârșit!

A ta, din prima clipă și până dincolo de timpuri,

Zaira."

Pe cer, deși nu apusese soarele, răsărise și luna, iar acum cei doi aștri păreau doi îndrăgostiți, îndepărtați ca și cum și-ar fi luat adio. Erin și Zaira. în ochii vrăjitoarei, aștrii sclipeau atât de rece, încât Aelyus simți cum penele aripilor i se zburlesc și frigul își găsește drum spre șira spinării. Se cutremură când realiză că începe să se comporte din ce în ce mai mult ca un om. Să fi fost din cauza legăturii de sânge cu Erin sau din cauza vrăjitoarei care îl răscolea mai mult decât își putuse închipui?

— Nu trebuie să primească scrisoarea, Maya. Nu acum.

— Oamenii sunt imprevizibili, asta am observat privin- du-i încă de la facerea lumii lor. De asta îi îndrăgește Tatăl atât de mult... Mi-a spus odată că și

el e surprins de modul în care oamenii se comportă sau de întorsătura pe care o iau sentimentele lor. Fii pe pace, Aelyus. N-o va primi.

— Eu cred că el își bate joc de noi... Dacă n-aș fi început să simt ca ei, nu aș fi crezut că e posibil, Maya. Simt durerea deja, simt frica, simt emoții și simt...

Se poticni ca un copil care se știa vinovat. Femeia se prefăcu mirată. Reuși cu măiestrie să-și ascundă zâmbetul care îi apăruse la colțul gurii- Nu avea nevoie să poată citi sufletul, era suficientă intuiția pentru a-și da seama că războinicul divin era tulburat de prezența ei. Și ca dovadă, auzea cum îi clocotea sângele în vene.

254

Nebunul alb Allex Trușcă

— Trebuie să plec acum, Aelyus. Am și alte treburi. Nu uita că ai și o parte umană, care te face oarecum imprevizibil. îți las scrisoarea, poate mai înveți ceva despre sentimente. Ai grijă să n-ajungă la Erin. Nu știu să existe în lume atâtea miracole să vă poată salva.

Ai grijă de tine, să nu uiți că tu nu ești nemuritoare.

— înaripat ignorant...

— Vrăjitoare nesuferită...

62

După trei săptămâni de marș încontinuu, străbătură Pădurea lui Balian și ajunseră în Valea lui Iberin, unde plănuiseră să îl aștepte pe Necromant. Dintr-o ochire aruncată din vârful unei culmi, Erin pricepu că într-ade- văr, era locul potrivit. In partea dreaptă se înălța ca un zid un perete stâncos atât de lung, încât undeva în depărtare părea să se ia de mână cu cerul, iar în partea stângă se căsca un hău din care răzbătea tumultul unui râu. în mijloc, câmpie dreaptă, fără niciun pic de denivelare. Ici și colo, tufe și ruguri aruncau pete verzi peste iarba îngălbenită.

Ca o tablă de șah nenorocită. In dreapta zid, în stânga prăpastie, înapoi nu putem da. Doar înainte. Așa înaintează pionii pe tabla de joc. Pute deja a moarte. Doar eu văd umbrele sau îmi joacă mintea feste?

Primele Frății, așa cum fuseseră numite la sugestia regelui micile grupuri formate din membri ai tuturor trupelor, ajunseră pe șes exact cum intrau piesele de șah în visele sale. Proiecțiile astrale ale vrăjitorilor trimiși să iscodească aduseseră deja vestea că inamicul era aproape, urma să-i confrunte în doar câteva zile. Zvonurile că armata Stăpânului întunericului era fără număr, condusă de necromanți care puteau să despartă sufletul de trup în dureri îngrozitoare și pomenirea călăreților-umbră,

care treceau prin oameni și îi transformau în scrum, stârni o panică de nedescris. Fuseseră câțiva care își doriseră să dezerteze, dar o discuție și o mamă de bătaie pe care le-o administrase Bram avuseseră darul de a-i convinge că nu era un război de care să se poată ascunde și să rămână în viață. Uriașul le explicase că nu se putea negocia cu dușmanul acela, singurele opțiuni erau să moară sau să învingă, lupta fiind o necesitate. Ca să-i țină pe toți cât de cât mulțumiți, Erin decisese să le mărească rațiile de mâncare si băutură. Intr-un calcul cinic, constatase că nu aveau nevoie de foarte multă mâncare dacă ar fi învins, pentru că mulți dintre ei ar fi rămas să îngroașe acel pământ.

în cortul comandantului, frăția lui stătea pe gânduri și studia o hartă. Toți se prefăceau că analizează și sunt pierduți în calcularea detaliilor, însă doar așteptau ca Erin să spună ceva. Cuvintele însă îi erau mute, nu puteau să scape din închisoarea sufletului său. Aerul purta în unduirile sale tensiunea si zbuciumul sufletesc al tânărului, împletite cu teama care se simțea în fața unui război care părea din ce în ce mai greu de câștigat fără vreun miracol.

însuși Aelyus, care intrase cu aripile strânse cu grijă în jurul trupului stătea tăcut și urmărea toate mișcările lor. Oamenii nu știau că el nu era atât de îngrijorat de război, ci, mai degrabă, de povara pe care o purta ascunsă bine sub veșmântul imaculat, în dreptul inimii. Nu își imaginase niciodată cât de mult putea cântări o scrisoare sau că o simplă bucată de hârtie cu semne pe ea putea decide soarta unui război. Și nici că el, un înger, ar putea vreodată, prin propria voință, să decidă că e mai bine să ascundă adevărul de urmașul său.

Până la urmă, Bram, după ce vărsă cu furie paharul de vin peste harta care zăcea între ei, se recunoscu învins de situație. »

— Bun, stăm aici si ne uităm la harta asta nenorocită, de parcă am vrea să se ridice și să ne spună ce să facem. Avem de gând să stăm aici în cort și să așteptăm să vină blestemăția aia, să ne găsească în jurul unui pahar de vin? Comandante, io am luptat în multe războaie, da' n-am luat vreodată o decizie de capul meu. Am fost mai bun pentru c-am lovit primul cu securea sau cu lancea, nu pentru c-am gândit înainte.

Ceilalți îsi aruncară ochede unul altuia si răsuflată , » 1
ușurați că nu au fost ei nevoiți să spargă gheața.

— Cavalere, recunoscu Eleazar, în alte condiții as fi râs zile întregi de tine, tu m-ai fi amenințat că mă legi și că mă închizi într-un sac. Acum nu prea-mi mai arde de glume, sunt la fel de neajutorat ca și tine... Noi ne folosim de elementele naturii, de mintea umană și de cunoașterea adunată de o mie de ani... Poate fratele asasin ne dă o idee?

— Eu sunt asasin, nu comandant. Pot să omor în sute de feluri, de care nici nu vă poate trece prin minte, dar nu știu să comand o armată. Știu să scap cu viață dintr-o încăierare cu zece războinici, dar nu pot să spun unei armate cum să facă asta.

— Cu alte cuvinte, șopti resemnat călugărul, suntem la mila Tatălui, șopti încet exorcistul. Poate e momentul unei rugăciuni.

Mutra uriașului se posomori, iar pumnii i se încleștaseră și începură să îi tremure. De fiecare dată când oame-

nii încercau să găsească salvarea în rugăciuni, îl apuca furia. Deși frații săi observaseră asta si încercau să evite *3 3 3*
asemenea momente, uneori călugărul pierdea asta

din vedere. Nu din răutate, ci doar dintr-o veche meteahnă.

— N-o să ne ajute, Frey, 'ți spun io. La câte rugăciuni ale muribunzilor mi-au auzit urechile, aș zice că Tatăl ori nu mai e, ori a surzit... Da' sigur nu-i pe câmpul de luptă. Aelyus, tu ești mare războinic în Ceruri, zi-ne ce să facem!

Fu rândul îngerului să se simtă neputincios. Se gândi pentru o clipă să le spună că pentru el și ai lui luptele erau simple - scoteau săbiile de foc și loveau în stânga și-n dreapta până nu mai rămânea nimic viu. Dar se consideră prea mândru să se recunoască neștiutor și le spuse ferm că cel care trebuia să decidă era Erin, comandantul.

— Aelyus, dacă n-o s-o mai văd niciodată? șopti cel pe umerii căruia atârna toată greutatea acelei misiuni.

Șocul și consternarea își făcură loc printre ei, făcându-i să li se taie picioarele. Dezamăgirea se citi pe chipul vrăjitorului, cavalerul trânti paharul de pământ înjurând, călugărul îl privi cu milă pe tânărul care se purta ca un om dus la spânzurătoare. Deși râseseră și ei la glumele nesărate ale oștenilor care ziceau că tânărul lor conducător avea *3*
nevoie de o femeie, acum conștientizară că din cauza uneia erau pe cale să piardă lupta, chiar înainte de a începe.

Aelyus își întinse aripile, iar inscripția de pe fața sa străluci puternic. Făcu un semn în aer, și cei din cort rămaseră nemiscati. Toți în afară de Erin.

— Adună-te, copile! Ai o misiune, ai uitat? Trebuie să salvezi lumea, dacă nu pentru tine, măcar pentru ea. Știi

că este pe undeva prin lume, poate are un motiv serios pentru
care nu a putut fi alături de tine. Nu ești curios să afli de ce-a plecat? Dacă vom învinge, eu și îngerii te vom ajuta s-o cauți. Și-o vom găsi, cu siguranță. Acum

oamenii ăștia au nevoie de tine. Și miile de oameni care așteaptă afară. Și eu am nevoie de tine. Ridică-te și spune-ne ce e de făcut. Voi opri timpul pentru un ceas. Nu-ți pot da mai mult, cei de afară vor fi îngrijorați...

Nemuritorul puse mâna pe fruntea tânărului, iar acesta se cutremură, pătruns de un șuvoi de energie. In mintea lui, un val imens sterse amintirea femeii cu ochi negri și curăță tabla de șah de piese aruncate de-a valma. Ca un strateg, începu să construiască, la început șovăielnic, apoi din ce în ce mai ferm.

— Iată ce va trebui să facem, spuse Erin când ceilalți începură să miște, dând impresia că momentul de slăbiciune de mai înainte fusese doar în mintea lor. Trebuie să ne mișcăm repede. Vom pregăti capcane și vom ridica palisade, îi vom încetini și-i vom umple de săgeți și de foc. Cavalere, ia câțiva meșteri și poruncește-le să construiască cele mai înfiorătoare mașini de război văzute vreodată.

9

Să te-ajute și îngerii. Eleazar, poți cere ordinului tău să modeleze un pic terenul? Să fie cât mai greu de ajuns la noi. Trebuie ca asasinii să aibă unde să se ascundă. Khaimah, ai tăi trebuie să țintească necromantii. Si toti trebuie să *> 9 9 9*

protejați cu orice preț, m-ați auzit clar? Cu orice preț protejați călugării, altfel călăreții-umbră ne ard ca pe vreascuri.

Ce-am uitat? Simt că uit ceva. Dacă greșesc, îi duc pe toți la moarte.

260

Nebunul alb Allex Trușcă

își turnă un pahar de vin și luă înghițituri mici, în timp ce repeta în gând ordinele date. Simți în buzunar conturul dur al figurinei pe care o primise de la bătrânul bibliotecar si îi reveni încrederea în el.

— Mentaliștii, o parte să ajute asasinii să se ascundă. Cât mai multe iluzii, să le dăm de lucru. Si ceilalți, încer- cati să intrati în mințile demonilor

zburători. Să se atace între ei. Pregătiți cât mai multe poțiuni înviorătoare. Și mult mai multe explozibile, dar încercați să nu dați foc taberei.... Aelyus, tu știi mai bine cum luptă îngerii. Aveți noroc că voi nu puteți muri, dar cine știe ce secrete mai are Necromantul... Dacă vreți să vă rugați pentru vreun miracol, acum e momentul. Apoi treceți la treabă.

Bram se duse la Erin și-l îmbrățișă atât de tare, încât » » > tânărul crezu că îi rupe șira spinării.

— Tocmai asistăm la un miracol. M-ai pus să comand niște înaripați să facem mașinăriile de război. Ce poate fi mai miraculos decât io c-o cană de vin în mână, dând ordine îngerilor să taie și să care copaci? Mațe și muci de cai, or să mă invidieze toți ai mei. O să le spun îngerilor să nu folosească săbiile de foc, ci doar securi. Dup-asta, pot să mor fericit.

— Muritorule, în mii de ani nu am văzut nicio ființă fericită când e lovită de sabia de foc sau strivită de pământ, îl avertiză îngerul cu un ton grav, iar Erin schiță un zâmbet.

Ce mai adunătură. Clar o să-mi lipsească.

261

Tabla de șah așezată în întunericul dintre lumi începu să vibreze, semn că își aștepta jucătorii. Două umbre pă- curii care abia se distingeau printre negura din jur se apropiară și se opriră una în fața alteia pentru câteva clipe, ca și cum s-ar fi măsurat din priviri, apoi se așezară de-o parte și de alta a mesei.

— Tată, văd că ți-ai pregătit altă strategie. Crezi că va fi mai bună? încă speri că nimicniciile alea umane sunt în stare să-și schimbe soarta? Chiar crezi că mintea lor simplă și limitată poate să-și imagineze cum stau lucrurile cu adevărat?

— Fiule, eu încă sper. Și mai sper că, la un moment dat, și tu îți vei da seama ce creație minunată e sufletul și puterea de a alege. Până și eu mă minunez

cum nu se schimbă nimic în viata de zi cu zi, însă cât de diferite sunt lucrurile » •
față de când i-am lăsat să umble pe pământ...

— N-ai să încetezi niciodată cu prostiile astea? Văd că Nebunul tău a prins puteri, și-a amintit cine e... O să fie mai interesant decât în alte bătălii... Piese noi? N-am mai jucat până acum cu îngeri... Da, mult mai interesant. Poate ai o șansă, sau... poate liberul tău arbitru va da greș pentru ultima oară. Vrei să-ți dau un avantaj? Nu-i o rușine, Tată.

— Hai să începem, răspunse vocea Creatorului și din ea răzbătu o undă de tristete. E rândul tău, Fiule, fă-ti

Nebunul alb prima mutare... Cu cât
începem mai repede, cu atât avem șanse
să terminăm mai repede. Știi doar că moartea nu-mi face nicio plăcere.

Din umbra din fata sa ieși o mână scheletică, încărcată cu bijuterii grele, care mută câțiva pioni negri.

— Sunt aici! Au ajuns! Sunt...

Atât apucase să spună omul, înainte să fie ridicat pe sus și să izbucnească în flăcări, lovit de magia unui necro- mant.

în capătul îndepărtat al câmpiei, Erin zări cum totul devenise ca o perdea neagră ce înainta încet spre ei. Ceru unui mesager să-i aducă imediat pe frații săi, în timp ce el își puse armura. Un servitor îi aduse calul, gata înșeuat.

Ne-a luat prin surprindere, blestematul. I-a păcălit pe men- taliști. Poate să creeze iluzii. Trebuie să ne mișcăm repede.

Vrăjitorii care își ridicară proiecțiile astrale văzură cum înaintau cei treziți din morți prin culoarele lăsate de Ele- mentaliști. Primele rânduri se înecară în mlaștina din fața lor. Erin răsuflă ușurat când văzu că cei care se scufundaseră nu mai ieșiră din apă. *Măcar rămân morți de-a binelea.* însă balta se umplu până la refuz, iar cei care veneau din spate trecură nepăsători nivelând oase, resturi de carne și glod.

Gheața acoperită de ierburi uscate se sparse sub picioarele sutelor de ființe care se mișcau ca niște mario- »
nete. Inamicii se prăbușiră, fără să scoată vreun sunet, în șanțul adânc. Câțiva bulbuci se formară la suprafață, însă din spate veneau mereu alții și alții, care intrau nepăsători. Un semn făcut de un necromant stârni un vârtej, iar

trupurile mustind de apă începură să se contorsioneze, să se lege

unul de altul într-un pod din came, oase, membre si mușchi.

Ajunseră în raza mașinăriilor, iar Bram urlă din toți rărunchii semnalul de atac. Corzile zbâmâiră ca un roi de lăcuste și catapultele aruncară săgeți, bucăți de metal ascuțit sau poțiuni care explodară. Ploaie de foc și de fier se năpusti asupra armatei întunecate care mărșăluia ne- păsătoare, până când focul le mistuia ultimele rămășițe.

De deasupra norilor se auziră sunete guturale și fâlfâit de aripi. Ființe hâde, cu capete deformate și ciocuri de păsări de pradă se abătură asupra oamenilor.

— Nu trageți! Așteptați să se apropie suficient! Vrăjitori, pregătiți-vă! Mentaliști, preluați controlul bestiilor! Făceți-le să se atace între ele! Elementaliști, așteptați!

Primele creaturi înaripate se întoarseră din drum și le atacară pe o parte din cele care le urmau. Unele se prăbușeau deja la pământ, rotindu-se în aer sau pe spațiul liber din cele două armate. Alți demoni zburători se apropiară scoțând tot felul de răgete.

— Elementaliști, foc! Acum! zbieră Erin, lăsând mâna în care tinea sabia.

*

Mingi de foc se ridicară și loviră monștrii. O parte din ei urlau îngrozitor cu carnea topindu-se pe ei, încercând să se mențină în aer. Ceilalți se retraseră în cercuri largi deasupra armatei de ființe fără suflet.

Deși cei de lângă el începură să se bucure, Erin simți o umbră de îndoială cum i se strecoară în suflet.

Ce îmi scapă? De ce atacă doar pe partea cu prăpastia? Doar dacă nu...

265

Nebunul alb Allex Trușcă

Numai gândul la asemenea lucru îi făcu părul ca o măciucă în cap. Ordonă unui grup de arcași să tragă

în spațiul gol, razant cu pământul. Săgețile înaintară puțin și apoi dispărură cu totul. Ceru unui elementalist să arunce un bulgăre de foc, iar mingea pâlpâitoare se zdrobi de un zid invizibil. Un zgomot ca de sticlă spartă îi zgârie urechile, iar în spațiul care în urmă cu câteva clipe părea gol, acum apăru o armată întreagă. Aproape de ei, mult prea aproape.

Cum? Ce... S-au jucat cu mintea noastră. Ne-au luat prin surprindere. Ce să fac?

— Retragerea, acum! Re... Un pumn zdravăn îl lovi peste ceafă și se scurse de pe cal. Brațele ferme ale asasinului îl prinseră în cădere și făcu un semn cavalerului.

Bram goni în fața arcașilor, cu securea pregătită de atac, în spate, steagurile colorate ale cavalerilor se ridicară, iar trâmbițele de luptă începură să sune asurzitor.

— Arcași, nu părăsiți pozițiile! Trageți până muriți! Cavaleri, după mine! Spadasini... protejați călugării și vrăjitorii! Aelyus... unde ești, nenorocitule? Coboară-ți furia!

Cei treisprezece îngeri se repeziră de sus, cu săbiile de foc în mână. Nemuritori si de neînvins, tăiau dușmanii ca pe firele de iarbă. Se îndepărtară suficient de mult încât să nu mai observe cum călăretii-fantomă transformară în- tregul grup de arcași în scrum. Miile de săgeți care, cu câteva clipe înainte cădeau ca o ploaie, zăceau acum pe jos, lângă grămezile de cenușă.

— Mațe și căcat, scuipă Bram. Călugări, atacați călă- rețiii-umbră! Până nu ne curățăți pe toți!

266

Nebunul alb Allex Trușcă

Atât mai apucă Bram să spună, înainte ca un demon rătăcit să se arunce asupra calului său. Uriașul căzu pe spate și când izbuti să se ridice, observă prin ceața lăsată de sudoare, nămol și sânge,

un necromant plutind spre el. își imagină pentru o clipă durerea pe care o va simți când îi va despărți sufletul de trup. Doi spadasini săriră între el și inamic și, cu prețul vieții, îi dădură răgaz să-și apuce securea. Aruncă cu toată forța arma spre fața Necromantului, însă acesta o pară cu un zâmbet sinistru. Rânjetul vrăjitorului blestemat se transformă într-o schimonosire groaznică, iar ochii roșii i se stinseră, când un asasin îi înfipse cuțitul în beregată. Cu o înclinare a capului, uriașul îi mulțumi și sări pe primul cal găsit fără stăpân, încercând să ajungă către trupele care voiau să țină piept morților înviați. într-o altă parte a câmpului de luptă, Erin, care își revenise, și Eleazar luptau unul lângă altul. Demonii zburători începură să se regrupeze și să-i hărtuiască. »

Soarele se ridicase sus pe cer, dar nimeni nu-1 mai vedea.

267

— Tată, sunt impresionat. De data asta, oamenii tăi luptă altfel. Atât de diferit și de interesant... Nu înțeleg însă acel lucru numit speranță. De ce nu se predau și nu-și așteaptă sfârșitul? Nu se pot opune la nesfârșit. Rezultatul începe să fie previzibil.

Umbra care îl acoperea pe Creator se destrămă, în fața tablei de șah rămase un bătrân cu părul alb, cu fața ascuțită și osoasă. Tunica lui, aceeași culoare ca și părul și barba, începu să strălucească.

— N-ai să înțelegi, Fiule, ce e speranța. N-ai să înțelegi niciodată și, tocmai de asta, ne luptăm. Dar asta e ceea ce îi îndârjește pe oameni să lupte, chiar și atunci când știu că nu au nicio șansă. Speranța uneori e mai puternică decât orice teamă, decât orice rațiune. Speranța dispare doar atunci când mor sau când sufletul le este distrus.

Stăpânul întunericului renunță și el la umbra sa. Acum privea cu tigva goală și cu două focuri adâncite în orbitele mari și goale către suprafața de joc. își plimbă degetele lipsite de carne peste câteva din pătratele cadrilate și aruncă un zâmbet sinistru.

— Ai dreptate, n-o s-o înțeleg, dar nu-mi pasă... Or să moară și vor avea și sufletul distrus. Vor rămâne fără »

speranță. La fel și tu, Tată...

— Niciodată, Fiule, niciodată. Poți să mă învingi mereu. Poți să îmi distrugi lumea creată, o voi recrea de fiecare

dată, cu și mai multă speranță. Și, sper că, la un moment dat, vom cădea de acord și nu vom mai juca acest joc care mă obosește... »

— Tată, iar vocea ființei întunecate sună înfuriată, uite de ce liberul tău arbitru este o prostie. Acum vei vedea că și îngerii cad. Acum vei vedea cum însăși creaturile tale nemuritoare, armata ta invincibilă si temută în toate lu- mile cunoscute este cuprinsă de teamă. Spune-mi, Tată, ți-ai imaginat vreodată, în toate mileniile Tale, cum că îngerii ar putea țipa de durere? Sau c-ar tremura de frică, știind că ceva mai puternic și totuși muritor e pe urmele lor? Dacă nu ți-ai imaginat, acum o să trăiești asta. Dacă ți-ai imaginat, să știi că te va durea mai rău decât în toate coșmarurile tale.

Mâna scheletică a Stăpânului întunericului mută câteva piese către pionii care reprezentau îngerii. Pe fruntea bătrânului apăru o umbră de uimire, soră cu

îngrijorarea.

Armate întregi cădeau sub săbiile de foc ale îngerilor. Călăreții-umbră, demonii vrăjitori întunecați, morții ridicați, toți erau ca snopii de grâu la vremea secerișului. Un descântec vibră în depărtare, iar ecoul lui îi făcu pe îngeri să se uite unii la alții descumpăniți. Roiurile de demoni zburători se aruncară spre ei, fără să le pese de săbiile de foc. Lanțuri fermecate ieșiră din pământ, iar Aelyus văzu cum îngerul de lângă el fu țintuit la sol. In spatele lui, Necromantul apăru de nicăieri și îi puse mâna pe frunte, continuându-si descântecul. Războinicul divin se cutre- »
mură și începu să țipe cu atâta durere, încât ceilalți îngeri se strânseră unul într-altul, cuprinși de panică.

Nu se așteptase să vadă cum vrăjitorul întunecat îl torturează ca pe un om oarecare. Aelyus abia atunci înțelese greșeala fatală pe care o făcuseră. Trăind printre oameni, căpătaseră suflet și deveniseră vulnerabili. Habar n-avea ce urma să se întâmple. Un val de teamă puse stăpânire pe el când sabia îi fu smulsă din mână de ghearele unui demon. Simți cum zale subțiri îi caută picioarele, brațele, cum se încolăcesc în jurul aripilor și cum pământul îl trage

spre el. Aruncă ochii speriat în jur, nu vedea mare lucru. Era convins că lupta se încheiase pentru el. Nu apucase să vadă ce se întâmplase cu celălalt înger care încă urla ca din gură de șarpe. Auzi, ca un ecou din altă

Nebunul alb lume, vocea lui Erin. Allex Trușcă *Apărați îngerii! Salvați-i de-acolo! Rezistă, Aelyus!*

Un țipăt de furie veni dinspre necromant. Demoni lă- trau și schelălăiau speriați. Croncănituri de ciori și glasuri de femei. în văzduh, păsări negre uriașe acoperiseră soarele. în sfârșit, Maya alesese.

Mii de vrăjitoare atacau din toate zările demonii și trupele de morți animați. îngerii și călugării îi terminau pe călăretii-umbră, iar asasinii ieșeau din ascunzătorile lor, lovind puternic, mortal și tăcut. Necromanții ceilalți cădeau, unul câte unul, sub ploaia de săgeți otrăvite și cuțite aruncate de asasini, sau striviți de copitele cailor cavalerilor.

Lui Erin nu-i veni să creadă. Căzu în genunchi, epuizat, cu ochii plini de lacrimi. Era un miracol. Câștigaseră pentru prima oară, când aproape că își pierduse speranța. Lângă el ajunseră și ceilalți, murdari de noroi și de sânge. Cavalerul ținea în loc de secure un picior descărnat și lovea cu el tot ce mișca. Aelyus se prăbuși și el lângă ei.

O femeie îmbrăcată într-o rochie arămie, peste care purta o platoșă, coborâse de pe o cioară care îi privea amenințător. Instinctiv, Cavalerul întinse neobișnuita sa armă către noul pericol. Un bici îl apucă de braț și îl trânti la pământ. Două luptătoare cu arcuri fără coardă, cu săgeți de lumină pregătite, se aplecară asupra lui.

— Nu-i nevoie de violență, spuse vrăjitoarea, făcând un semn liniștitor suratelor ei. N-am venit să vă fac rău, prea multi au pierit în jocul ăsta. Iar tu, cavalere, așa știi să mulțumești salvatorilor voștri?

Nebunul alb Allex Trușcă

— Iertare... domniță. De unde vin io, singurele arme pe care le vedeam în mâna femeilor erau oalele, lingurile sau vreun făcăleț. Am luat bătaie de la îngeri, dar nu-s obișnuit să fiu snopit de femei, se fâstâci Bram, aruncând scârbit membrul pe care-1 ținea în mână.

Femeia îi acceptă scuzele cu o mișcare a capului și își plimbă privirea asupra celorlalți.

— Tu ești Erin, i se adresă direct. Ești asa cum mi-
am » ' » »
imaginat. Eu sunt Maya, iar ele sunt surorile mele vrăjitoare. Vă urmăresc de la facerea lumii, de când primii oameni au păsit pe pământ, iar eu le-am ținut primul copil în brațe. Avem o prietenă comună, care se gândește mereu la tine. Aelyus, dă-i scrisoarea.

încă neștiind dacă visează sau nu, Erin întinse mâinile tremurânde către bucata de hârtie mototolită. Aproape că o rupse de nerăbdare și o citi cu ochii în lacrimi. Se opri, în sufletul lui se lăsă o liniște adâncă. Se lăsă și întunericul, iar frigul începu să îl împresoare. Simți golul imens lăsat de plecarea Zairei, mai puternic ca oricând, gata să-i invadeze fiecare părticică a corpului. Visul de a alerga peste câmpuri cu femeia lui misterioasă, de a sta împreună sub clar de lună și de a se plimba pe sub copacii înfloriți se nărui în acel gol. In același hău se duseră și dorințele lui de a vedea minunile lumii create de om, cetățile cele mari și templele străvechi ridicate, după cum spuneau legendele, chiar de către îngeri.

Reveni pentru o clipă la realitate și-l văzu pe Necro- mant. Golul lăsat de plecarea Zairei fu luat de ură și dorința de răzbunare. Știa că ea nu plecase din cauza lui,

dar se gândi că dacă îl va omorî pe vrăjitor, se va simți mai bine.

Cel mai îngrozitor și înghețat zâmbet apăru pe chipul tânărului comandant, iar în ochi i se citea răutate pură. Nu-i mai păsa dacă trăia sau nu, nu-i păsa dacă va reuși să-și învingă dușmanul, simțea doar că trebuia să se descarce. Iubirea din suflet i se transformă în durere, iar neantul îl mistui. își dori să moară.

3

Aelyus înțelese într-o clipă. La fel simțise și el când fusese scos din statuia de piatră. își aminti de valurile de ură pe care le simțise până în vârful aripilor, împotriva celor care îl pedepsise. Știuse că nu ar fi avut nicio șansă să atace singur tot Cerul, însă ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost Erin și legătura pe care o simțise cu el. Știuse că ar fi pierit sau ar fi ajuns într-o altă închisoare, plăsmuită de mintea malefică a Arhanghelului. Acum, iată că urmașul lui luase aceeași decizie greșită.

In numele Tatălui, Eu, Aelyus, din Primii îngeri, conducătorul de drept al Legiunii a șaptea Serafimi, invoc protecția divină asupra celui numit Erin. Nicio magie sau ființă care nu posedă suflet nu are dreptul să îl ucidă.

Nu mai făcuse asta. Nu știa dacă vreun alt înger mai procedase la fel. Știa că poate invoca protecția divină, iar Tatăl nu putea refuza, dar detaliile îi erau necunoscute.

Erin se aruncă zbierând spre Necromant, cu sabia în mână, în timp ce creatura ridică ziduri de foc. O minge imensă de flăcări i se adună vrăjitorului într-o mână și, cu un șuierat strident, o aruncă spre tânăr.

Urlete de groază și de neputință se ridicară dinspre supraviețuitori. Oameni, îngeri și vrăjitoare rămaseseră socați. *3* *3*

— L-a ucis! Așa moare un erou? Așa se sfârșește povestea lui? hohoti Eleazar, iar Bram nu reuși să scoată un cuvânt de lângă el.

Limbile focului slăbiră puțin câte puțin, apoi se stinseră de-a binelea. In poziția chircită a omului care așteaptă să primească o lovitură fatală, oamenii îl văzură pe Erin. Aelyus respiră adânc, ca eliberat de o mare povară.

— A funcționat! Erin, ascultă-mă! Necromantul nu te poate răni cu magie, ferește-te de slujitorii lui! îi strigă îngerul.

Următoarele mingi de foc ale Necromantului avură același efect. Apoi, vrăjitorul întunecat înțelese că acel om era imun la magia sa. Nu putea să dea înapoi însă. Nu putea să ceară unui călăreț-umbră să atace. Ar fi părut neputincios în ochii tuturor și oricum, era convins că exorciștii și îngerii îi decimaseră toate trupele. Se gândi să folosească magia ca să aducă pe cineva din adâncuri să lupte pentru el. Și cine ar fi mai potrivit să lupte decât rămășițele celorlalți Erin, uciși de armata întunericului si torturați de mii de ani?

Cu un rânjet sinistru, care ar fi înghețat până și o piatră, făcu un semn spre pământul din fața sa, care începu să tremure și să se acopere de fum negru și înecăcios. Miros de sulf, pucioasă, ceară arsă și carne putrezită, toate amestecate, inundă nările celor din jur. Vrăjitorul murmură cuvinte de neînțeles, până când fumul se risipi de tot, iar Erin și cei care îl priviseră rămaseră cu gura căscată. în fata lor erau mai multe schelete cu haine zdren- țuite și putrezite, cu ochii mari și goi, înfipți adânc în

orbite, cu trăsături dezumanizate si încheieturi răsucite, purtând urme de lanțuri ce le măcinaseră carnea. Se scuturară de pământul de pe haine, de parcă le-ar fi fost jenă și, apoi, dădură cu ochii de Erin cel viu.

— Omorâți-1 și vă veți câștiga somnul liniștit al morți- lor, le spuse cu glas hârâitor Necromantul. Omorâți-1, ca să fie torturat cum ați fost voi! Pe el l-au ajutat îngerii și vrăjitoarele, pe voi nu v-a ajutat nimeni. Să moară!

Cu strigăte răgușite și hodorogite, mortăciunile se aruncară către dușmanul lor, încă năucit. Erin nu știa dacă era aievea ce se întâmpla, dacă murise și ajunsese pe un tărâm necunoscut. Din reflex, se feri de securea azvârlită spre el. Se dezmetici, recuperându-și dorința de răzbunare. Se simți puternic, lichide necunoscute păreau că îi aleargă prin tot corpul, iar mintea începu să îi vibreze într-un mod ciudat. Se gândea la lucruri pe care nu le știuse niciodată, îi sunau în minte cuvinte, incantații pe care nu le mai rostise. Instinctiv, își spuse motto-ul asasinilor. Avea nevoie să învingă. își promise că, în așteptarea următoarelor bătălii, își va îneca amarul în băutură si în brațele târfelor din primul bordel întâlnit în cale.

Protecția divină făcuse mai mult decât se așteptase Aelyus. îi trezise lui Erin și amintirile din viețile anterioare în care luptase, de când fusese unul dintre acei nefericiți scheletici care acum încercau să îl omoare, dar înțelesese și legătura de sânge cu îngerul. însă luptătorul nu avea timp de pierdut, în fața lui se afla ceva ce fusese un cavaler, un vrăjitor, un călugăr, un om și un asasin. *Trebuia să îi omor pe toți. Fiecare zi e una bună să mori.* Detașarea asasi-

nului și simplitatea cu care vedea lucrurile un cavaler îl ajutară să treacă peste regret și posibilele remușcări. Călugărul zdrențuros căzu primul, nu apucase să se ferească de sabia aruncată cu ambele mâini. *Mai rămân patru, dar mult mai periculoși.*

își aminti ce îl învățase Bram despre bătăile din cârciumi și se strădui să îi îndepărteze cât mai mult

unul de altul. în timp ce vrăjitorul încerca să-i corupă rațiunea, ajunse lângă el și îi frânse gâtul cu o mișcare pe care orice asasin o repeta de mii de ori în cursul vieții. *Mai sunt trei, trebuie să trăiesc.* Reuși să intre în mintea asasinului, nu avea habar că poate face asta. Scheletul pe care îl controla îl lovi cu pumnalul în gât pe spadasin, luându-1 prin surprindere. Mai rămăseseră doi, când o lovitură năucitoare îl puse la pământ și brațul începu să îi sângereze. Cavalerul îl lovise cu securea și, chiar dacă nu era mortală, rana îi provocă o durere imensă.

Erin știa că într-o luptă corp la corp nu avea nicio șansă, închise ochii. Prin vârfurile degetelor i se adunau fire fierbinți, ca un ghem de ață. Le concentră într-o sferă de foc, pe care o împinse cu toată forța spre asasin. Acesta se nărui la pământ și, în scurt timp, din el mai rămase doar un morman de cenușă fină și un miros îngrozitor. Un singur inamic, cel mai puternic, venea în viteză, agitând o secure deasupra capului.

Nu îl putea păcăli cu o sferă de foc și nu avea timp să invoce alt element. Apoi, îi veni soluția; mai era o magie care nu îi reușise niciodată, atunci când era vrăjitor. O încercase de nenumărate ori, îl secătuise de puteri, dar

Nebunul alb nu avusese succes Allex Trușcă niciodată. Nu avea de ales. *O sansă infimă e mai bună decât nicio șansă.* Cavalerul lovi cu sete spre Erin, dar securea tăie doar aer. Tânărul se materializă în spatele inamicului, înfigându-i cuțitul în inimă. Căzură la pământ, unul lângă altul.

Nimeni nu mai spuse nimic, toți erau stane de piatră: oameni, îngeri, vrăjitoare, chiar și necromantul care fusese înlănțuit cu funii de lumină peste care alergau simboluri necunoscute. Dură câteva minute până când Maya și Aelyus veniră lângă

Erin, să-1 ajute să se ridice.

— Tu pur și simplu nu poți muri, tinere, îi zise Maya zâmbind. Nu știu dacă asta a văzut Zaira la tine, dar m-ai uimit. Ești exact cum îmi imaginam eu că trebuie să fie un om. Ești cu adevărat motivul pentru care am pornit războiul cu îngerii. Timp de milenii, vă urmăream cu tristețe și dezamăgire. Acum, cu toată tristețea și dezamăgirea adunată, a meritat. Cu oameni ca tine, mai aveți...

Cei din lumea de jos nu aveau habar că jocul de șah nu se terminase încă și că Stăpânul întunericului scosese de nicăieri o regină neagră. Când făcu mutarea, pământul se cutremură și un val de praf le răni ochii celor care luptaseră.

Și, din praf, apăru ea, Doamna în Negru, îmbrăcată într-o rochie lungă, cu trenă, alcătuită din nori din care ieșeau fulgere. Veșmântul părea viu, într-o continuă mișcare în jurul ei. Pe brațele albe erau scrise mii de simboluri de neînțeles, care se roteau, se aprindeau și se stingeau. Părul de culoarea purpurei, fâlfâind în vânt, încadra un chip alb și palid ca al îngerilor, iar din ochi i se scurgeau

277

Nebunul alb picături de lavă încinsă. Allex Trușcă Veni spre ei, pășind ușor peste cadavre,
peste armele ascuțite rămase pe jos, peste iarba care se mai vedea sub balta de sânge, lăsând în urma ei nimicul.

Noua apariție emana putere. Până și îngerii se înfiorară și își scoaseră săbiile de foc, luând poziții defensive. Femeia îi ignoră, apropiindu-se de Necromantul în ochii căruia se citea o groază nemaiîntâlnită. Pocni din degete, iar funiile de lumină căzură la pământ, zvârcolindu-se.

— Ce cauți tu, aici, Doamnă? Nu-i treaba ta! Iti cer să...

— Nu-mi cere mie, îi răspunse ea sfidător vrăjitorului întunecat. Stăpânul te-a trădat, cum face

cu toți ai săi. îmi aparții acum, ești sclavul meu.

își aranjă rochia de fum cu un gest teatral și îi zâmbi, aproape ca o îndrăgostită. îl înlănțui cu brațele și îl sărută lung. Necromantul căzu la pământ, cu ochii stinși, cuprins de spasme. După o clipă, începu să devină străveziu, iar apoi dispăru ca și cum nu ar fi fost niciodată. Privindu-i sfidătoare pe îngeri, femeia își șterse buzele cu dezgust și se îndreptă spre Erin.

Aelyus scosese sabia de foc și se pregăti să atace. încercă să se miște, însă parcă prinsese rădăcini.

— Protecție divină? A acordat-o El? Nu mai știu de când nu a mai făcut asta. De ce lui? Nu contează, îl iau cu mine, am timp să aflu apoi.

— Lasă-1 în pace! se zvârcoli îngerul. A suferit destul! E prima dată când oamenii câștigă în lupta dintre Tată și Stăpânul întunericului. Toți ne supunem regulilor Lui. Cine ești tu să le nesocotești?

278

Nebunul alb Allex Trușcă

— Voi vă supuneți, nu eu. Regulile de care vorbești sunt pentru ființele inferioare. Intre noi sunt alte înțelegeri. Dar, se pare că El are secrete și față de Primii îngeri... Cine ar fi crezut? Așa că, Aelyus, conducător al Serafimilor, pune sabia aia la loc, până nu îmi pierd răbdarea. Au murit prea mulți azi. Nimeni nu va mai muri, dacă eu nu vreau asta.

Doamna în Negru se întoarse apoi către Maya, și ea imobilizată, pe care o măsură din cap până-n picioare. O grimasă apăru pe chipul alb, lipsit de pigment.

— Tu ești vrăjitoarea îndrăgostită de El? Ești frumoasă, dar nu cine știe ce. Nu trebuie să te subestimez, datorită ție și surorilor tale a pornit războiul și El a plecat.

Atinse cu o unghie ascuțită obrazul Mayei și o dâră subțire de sânge începu să se scurgă. Femeia malefică șterse picăturile cu dosul unui deget, pe

care îl duse apoi la gură.

— Curând, continuă ființa misterioasă cu părul de purpură, va veni și timpul vostru. Curând, nu veți mai lupta pentru oameni, ci pentru viețile voastre. Războiul ăsta a fost un mic foc de paie pe lângă ce vă pregătesc. Să vedem dacă El o să lase toată creația Lui să piară... Aelyus, dacă îi vezi pe prietenii tăi înaripați, spune-i Arhanghelului că Doamna în Negru îl salută. Acum insecta asta vine cu mine, cu toată protecția lui. La o parte!

Cu o mișcare de deget, Aelyus și Maya fură ridicați în aer și izbiți de un copac. Căzură unul peste altul. Femeia se apropie de Erin, îl mângâie ușor pe chip, degetele ei lăsând urme vinete, de otravă, pe obrazul bărbatului.

— Tinere, noi doi o să petrecem ceva timp împreună. Sper să ne înțelegem, deja îmi placi.

Îl sărută pe frunte și dispărură amândoi într-un vârtej.

Erin încercă să-și dea seama ce se întâmplă cu el, dar otrava ei era prea puternică, făcându-1 să cadă într-un somn adânc. Simți că dispare de pe lumea asta, că gândurile i se șterg, unul câte unul. Zări casa în care crescuse, pe mama lui care îi spunea povești, calul pe care hoinărea, statuia lui Aelyus, frăția. Simți căldura care îl învăluia când Zaira i se lipea de piept. Dispăreau unul câte unul aceste gânduri, și se simți tot mai gol, tot mai liniștit, tot mai adormit. O văzu pe Zaira alergând prin rouă. Era desculță și purta o rochie vaporoasă. După aceea, imaginea se pierdu ca o părere, iar în locul ei apăru chipul frumos al Doamnei în Negru. Apoi, nu mai fu nimic.

Citește continuarea în romanul
Cealaltă regină
- nr. 98 în Colecția SF -